

Giới thiệu Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế

Thể loại: trùng sinh, mạt thế, báo thù.

Độ dài: 853 chương (Full)

Trạng thái: đang trans.

Trans: Ngũ Nương Tử.

Giới thiệu

Đa Dư bị bỏ rơi tại cô nhi viện, không biết thân sinh cha mẹ là ai...

Tới năm mười tuổi, bỗng nhiên một người nói rằng là cha ruột của cô, đem cô về.

Tới một nơi xa lạ, cô cẩn thận từng chút, lấy lòng người xung quanh, chỉ vì muốn có được một chút sự quan tâm...

Thế nhưng, họ báo đáp cô bằng cái gì???

Cô bất chấp nguy hiểm, che chở người nhà, dùng cả tính mạng, bảo vệ người yêu... Đổi lại chính là tay chân bị đánh gãy, đầu lưỡi bị cắt đi, ném cho chó biến dị...

Người duy nhất trên thời giới này quan tâm tới cô thì bị cô xem nhẹ, vì cô mà bị biến thành tang thi chỉ còn nửa thân trên...

Cơ duyên đến cô liền trùng sinh, có rất nhiều chuyện vì sự trùng sinh của cô mà cải biến.

Nếu Đa Dư là một sự tồn tại dư thừa thì hãy để nó biến mất trong mạt thế đi!

Kiếp này tên của cô là Phụng Hoàng, phụng hoàng dục hòa trùng sinh, mọi thứ tự có tâm định.

Người đã tổn thương cô, cô sẽ trả lại gấp trăm lần, người luôn yêu cô, cô sẽ dùng kiếp này bầu bạn, không phải tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Khó đoán nhất là lòng người

Tại một hầm đậu xe bỏ hoang.

Đa Dư không biết trong bóng tối bất tận này đã qua bao nhiêu ngày đêm rồi, bầu bạn với cô chỉ có vô số thi thể.

Cô có duy nhất một nguyện vọng, đó là có thể ngủ một giấc thật thoải mái, vĩnh viễn không tỉnh lại.

Còn sống thật mệt mỏi, thật sự rất mệt.

Một đời này của cô đúng là một trò hề, tận lực vì mọi thứ, đổi lại là sống không bằng chết.

Đúng vậy, muốn chết cô cũng không thể, tay chân đều đã gãy, muốn cắn lưỡi tự sát cũng không thể, chỉ vì có người muốn nhìn.

Trong không gian lạnh như tờ, tiếng “cót két” vang lên đặc biệt chói tai.

Đa Dư khép lại đôi mắt âm trầm, khóe môi cong nhẹ, thì ra, cô vẫn khá là khiến người khác nhớ nhung tới.

Cùng với tiếng bước chân càng đến gần, toàn bộ bãi đậu xe tối tăm cũng dần dần được ánh sáng chiếu sáng.

Một nam một nữ cách đứng cách Đa Dư khoảng hai mét.

Người nữ tóc dài qua vai, da trắng nõn, vẻ mặt mang đầy vẻ hứng thú, mặc một chiếc váy liền thân màu vàng nhạt, vẻ mặt khả ái kẻ sát vào người nam bên cạnh, trong tay cầm một viên dạ minh châu lớn.

Người nam da phôi nắng đen, dung mạo tuấn mỹ, đôi mắt sâu không thấy đáy, từ đầu tới cuối chỉ nhìn giai nhân bên mình.

Nữ nhân ánh mắt câu hồn, nhìn ngắm đồng thi thể chất cao như núi trong bãi đậu xe, nụ cười trên môi càng thêm rực rỡ.

Cuối cùng ánh mắt mang vẻ không tốt nhìn xuống người đang co lại nằm trên mặt đất.

“Chị à, vài ngày không gặp, em gái thật sự rất nhớ chị.”

Người lên tiếng đợi một lát, không thấy tiếng đáp lại, dường như hơi tổn thương.

“Anh Từ Thạc, anh nói xem có phải chị sẽ không để ý đến em nữa rồi không.”

Một giọng nói trầm thấp mà từ tính ngay sau đó vang lên.

“Nghiên Nhi, em quên rằng lưỡi của cô ta đã bị con chó sùng vật biến dị của em ăn mất rồi sao.”

Nữ nhân như chợt nhớ ra, gật đầu, “Anh không nói, em cũng quên thật. Anh Từ Thạc, không thấy chị động đậy chút nào cả, không phải là chết rồi chứ!”

Nam nhân vẽ bộ thí nhìn xuống người đang nằm co ro dưới đất, sau đó nhìn sang gương mặt mang vẻ hứng thú của người bên cạnh.

“Sao có thể chết được? Thức ăn thừa của chó biến dị ngày hôm qua, anh đã sai người mang cho cô ta ăn rồi.”

Trái tim của Đa Dư đã tê liệt rồi, không phải nói là toàn bộ cơ thể của cô đã tê liệt rồi.

Hai người này, một người là em gái cùng cha khác mẹ của cô Đa Nghiên, một người là chồng mới cưới của cô Lâm Từ Thạc, cũng là hai người mà từ lúc mặt thể xảy ra cô liễu mạng bảo hộ, đồng thời cũng là đầu sỏ biến cô thành bộ dạng này.

Từ đầu tới cuối cô vẫn không hiểu, tại sao cuối cùng lại thành ra thế này?

Chồng của cô rất quan tâm đến cô, mọi chuyện luôn suy nghĩ cho cô.

Em gái cô càng là một bước không rời, luôn mang khuôn mặt ỷ lại nhìn cô.

Thay đổi rồi, mọi chuyện đều vào ngày tân hôn của cô thay đổi rồi, thay đổi tới mức cô không kịp xoay sở, thay đổi tới mức cô hận không thể tự tay giết chết đôi nam nữ chó má này.

Đa Nghiên nhả nhận bước chậm rãi đến bên Đa Dư, từ từ ngồi xổm xuống, hạ giọng nói mà chỉ hai người có thể nghe được.

“Cái đứa con riêng như mày, từ giây phút đầu tiên lúc mày 10 tuổi xuất hiện trong nhà của tao, tao hận không thể làm cho mày biến mất.

Mày có biết tao ghét mày nhiều thế nào, lúc nào cũng mang vẻ mặt vô tội khiến tao cảm thấy ghê tởm.

Người đàn ông tao không cần mày cũng dám nhặt, cũng không cần gương mà soi lại xem mình là loại đức hạnh gì.

Tao chính là muốn lúc mà mày nghĩ là đã có tất cả, thì sẽ tự tay đập tan mộng giữa ban ngày của mày.

Thế nào? Có phải rất thất vọng, rất đau lòng đúng không.

Ha ha, phải như thế tao mới cảm thấy thống khoái.

Mày nhất định là rất muốn giết tao, nhưng mày có thể sao? Mày không thể!

Tiểu tạp chủng do tiện nhân sinh, ngay cả sống như con chó cũng không bằng.”

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cậu ấy thế nào rồi?

Đa Nghiên không chút để ý đặt viên dạ minh châu xuống đất, cô ta muốn nhìn thấy biểu tình thống khổ trên mặt Đa Dư, nhưng kết quả lại khiến cô ta thất vọng rồi.

Nhưng không sao, không phải thời gian vẫn còn sớm sao?

“Mày đoán xem cái tên Đa Dư là ai đặt? Là mẹ, mẹ của tao, mẹ nói mày chính là một sự tồn tại thừa thãi trong cái nhà này.

Tao vẫn còn nhớ, lúc đầu mày nghe được cái tên này thì cười đến ngu ngốc, tao rất nghi ngờ mày có não hay không.

Mày có biết mỗi lần nhìn thấy mẹ lại hận thế nào không? Mày chính là cái gai trong lòng mẹ, là chứng cứ phản bội bà của bố, mày còn không biết xấu hổ mà điem nhiên theo sau lưng bà gọi mẹ, mày xứng sao?”

Trái tim Đa Dư tê liệt vụn vỡ, hóa ra tất cả là do cô suy nghĩ viển vông rằng cô cũng là một thành viên trong gia đình.

Người mẹ luôn ân cần hỏi han, mọi chuyện luôn xuất đầu vì cô, giả tạo, giả tạo, tất cả đều là giả tạo.

Cô hé miệng, muốn kết thúc một đời hoang đường này, nhưng lại không thể phát ra âm thanh nào.

Tại sao? Tại sao ông trời lại đối xử với cô bất công như vậy.

Cô chỉ muốn một mái nhà, một người có thể quan tâm đến cô.

Cô sai rồi sao? Cô thật sự sai rồi sao?

Nhìn tiện nhân dưới đất hơi thở càng lúc càng nặng, nụ cười bên khó môi Đa Nghiên càng lớn.

Chầm rãi đưa ra bàn tay thon thả, sợ người dính phải bụi bẩn đứng lên.

“Chị à, hôm nay em và anh Từ Thạc đến là vì có một tin vui muốn nói với chị.

Bọn em đã hạ được chợ giao dịch hạt giống rồi.

Chị nhất định sẽ không nghĩ tới là ai dẫn đầu đâu.

Nói vậy cũng không đúng, dù sao trên thế giới này kẻ ngốc liều mạng vì muốn cứu chị cũng không nhiều.

Đôi mắt âm đậm không ánh sáng của Đa Dư mở lớn, sẽ là cậu ta sao? Chàng trai như ánh mặt trời đó.

Ngày xảy ra mặt thế vào lúc khai xuân, chuẩn bị tiết gieo mạ.

Chợ giao dịch hạt giống không chỉ là nơi giao dịch lớn nhất thành phố A, mà còn là nơi giao dịch lớn nhất tỉnh A.

Số lượng tang thi không nghĩ cũng biết, không tám trăm thì cũng một nghìn.

Mặt thế đã bước vào năm thứ ba rồi, dị năng của nhân loại đã thăng cấp rồi, tang thi cũng đã tiến hóa.

Vậy mà đã bị tiêu diệt rồi, cậu ấy thế nào rồi? Có bị thương hay không.

Thấy vẻ nôn nóng trong mắt Đa Dư, Đa Nghiên dùng tay che miệng cười không ra tiếng, cười đến mức vui vẻ.

Nhìn đi! Cô rất dễ tâm đúng không? Cô càng dễ tâm, tiếp theo đây mới càng thú vị.

“Anh Từ Thạc, có vẻ chị rất quan tâm đến Nhiếp Minh, anh nghĩ chúng ta có nên nói cho chị biết chuyện đó hay không? Chị biết rồi nhất định sẽ rất đau lòng.”

Trong mắt nam nhân ánh lên vẻ âm bạo, nữ nhân không biết xấu hổ này, luôn giả bộ thanh cao trước mặt hắn, chẳng qua cũng chỉ là đôi giày nát người khác dùng qua.

Đa Nghiên nhìn thấy ánh mắt của hắn, trong lòng càng thêm đắc ý, lại ra vẻ không đành lòng nói: “Nhưng nếu như không nói thì trong lòng em lại thấy bất an, lúc hấp hối, Nhiếp Minh vẫn luôn gọi chị.”

Đa Dư vùng vẫy muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân một chút sức lực cũng không có, chỉ có thể mơ hồ phát ra tiếng “a~a”.

Nhìn vẻ vội vã của tiểu tiện nhân, trong mắt Đa Nghiên hiện vẻ thỏa mãn đến mức biến thái.

“Chị à, không vội, em sao có thể nhẫn tâm nhìn một đôi uyên ương mệnh khổ bị tách ra đây?

Một mình chị ở trong bãi đậu xe đầy xác tang thi thế này em cũng không yên tâm.

Vừa hay hai người có thể bầu bạn thì em yên tâm rồi,”

Đôi mắt âm đậm không ánh sáng của Đa Dư trừng lớn, nhìn nụ cười giả tạo của nữ nhân kia thì hận không thể ăn tươi nuốt sống cô ta.

Nhất định là cô ta đã làm chuyện gì đó? Nếu không dựa theo tính cách của Nhiếp Minh, sao có thể lấy tính mạng ra mạo hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tôi chỉ muốn được tiếp tục sống

Đối diện với đôi mắt như muốn ăn thịt người một lúc, Đa Nghiền nhún nhún vai không cho là gì.

“Chị à, chuyện này cũng không thể oan uổng cho em được, cũng không biết Nhiếp Minh nghe ai nói, chị chạy đến chợ mua bán hạt giống, bị vây bên trong không thoát ra được.

Nói đến đây chị cũng phải cảm ơn em đây? Nếu không phải em phái đệ năng giả trong căn cứ đến giúp đỡ, thì đến mặt cậu ta chị cũng không thấy được đâu.”

Lời vừa dứt, cô ta đưa tay vỗ hai tiếng.

Cửa hầm đầu xe lại được mở ra, hai bóng dáng chậm chậm tiến vào.

Nói chính xác là, một người đi đằng trước, trong tay cầm một đầu dây thừng, đầu dây kia trói một tang thi chỉ còn sót lại nửa trên cơ thể đang bị cứng rần kéo lê theo.

Đa Dư không nhìn bóng dáng kia không chớp mắt, nước mắt vô thanh rơi xuống.

Chàng trai như ánh mặt trời đó mãi mãi không thể gặp được nữa rồi, tất cả đều là tại cô, cô chính là một tai họa.

Tại sao người biến thành tang thi không phải là cô?

Đa Nghiền nhận lấy đầu dây thừng, không thèm nhìn đến hai cánh tay tang thi đang muốn tóm lấy cô ta.

“Chị à, bây giờ hai người có thể vĩnh viễn ở bên nhau rồi.”

Tay dùng lực quăng đến, Nhiếp Minh đã biến thành tang thi ngã lên người Đa Dư.

Trong mắt Đa Dư đã không thể tiếp nhận bất cứ thứ gì, chỉ có đôi đồng tử màu đỏ tươi, khóe miệng cô khẽ cong.

Cô vẫn nhớ, Nhiếp Minh thích nhất là nhìn cô cười.

Khi hàm răng sắc nhọn găm vào cổ họng, cô vẫn không cảm thấy một chút đau đớn nào, chỉ muốn cố gắng tập trung nhìn ánh sáng đang dần tan rã.

Đã nhìn rõ, cô đã có thể đối với kiếp này không thẹn, vô thanh nói:

“Nhiếp Minh, nếu có kiếp sau, tôi nhất định sẽ ở bên cậu.

Sẽ không bởi vì cậu nhỏ tuổi mà đẩy cậu ra xa.

Nhưng mà thật sự có cái gọi là kiếp sau sao?”

Rất nhanh, Đa Dư rơi vào một mảnh tối đen, cô dường như đang bay.

Không biết bay đã bao lâu, đến khi một luồng ánh sáng vàng xuất hiện trước mắt.

Đa Dư từ từ mở mắt, rơi vào mắt là một tầng nhân mặc áo cà sa màu vàng, người đó mang đến cho cô một cảm giác thân thiết khó tả.

Đang muốn mở miệng hỏi: “Người là ai?” thì liền nhớ ra cô không có lưỡi, căn bản là không thể nói chuyện.

Về mặt tầng nhân mang vẻ hiền từ, dường như có thể nghe được âm thanh trong lòng Đa Dư.

“Đứa trẻ đáng thương, con có thể nói chuyện rồi.”

Đa Dư không thể tin được tròn mắt, khi nhận được ánh mắt cổ vũ của tầng nhân.

“Con... con... con thật sự có thể nói chuyện được rồi.”

“Linh hồn con đã rời khỏi cơ thể, mọi chuyện đều đã qua rồi.

Con và ta trước đây có duyên, phật châu trong tay con, là ta đã tặng khi con mới ra đời.

Đi thôi! Theo ta đến nơi không có phiền não, rời khỏi hồng trần hỗn loạn này.”

Đa Dư tiếp nhận lý giải câu nói này, nghĩa là cô đã chết rồi đúng không, nghĩ đến đôi mắt màu đỏ tươi, cô dùng sức lắc đầu.

“Người có thể giúp con đúng không, con không muốn chết, con muốn tiếp tục sống, một mình Nhiếp Minh ở đó con không yên tâm, bọn chúng nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu ấy.”

“Đưa trẻ Nhiếp Minh đó, thời khắc biến thành tang thi thì đã không còn là cậu ta nữa rồi, con hà tất phải chấp nhất?”

“Không, cậu ấy là vì con mới biến thành như vậy, cho dù cậu ấy có biến thành bộ dạng nào? Con cũng sẽ không bỏ rơi cậu ấy.

Người là phật sống phổ độ chúng sinh đúng không, bây giờ nhân gian đã trở thành địa ngục, không phải người nên cứu khổ cứu nạn sao?”

“A Di Đà Phật, con à, nhân gian tự có số định, dục hỏa mới có thể trùng sinh.”

Đa Dư quý xuống không ngừng dập đầu: “Người có thể giúp con mà đúng không? Người không thuộc về hồng trần, nhưng con đối với hồng trần này lại có mối bận tâm sâu sắc.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Dục hỏa trùng sinh

Tăng nhân từ ái nhìn Đa Dư, trong mắt đều là sự thương xót.

“Con chỉ có một cơ hội lựa chọn, ta cũng chỉ có thể giúp con được một lần, về sau duyên giữa ta và con đã dứt.”

Đa Dư nghĩ cũng không thêm nghĩ, “Con muốn quay về.”

“A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai.

Con à, con phải nhớ, một người lực lượng dù lớn đến đâu thì cũng có giới hạn.

Con người không thể quên gốc, trước sau phải luôn giữ lòng thiện lương.

Tang thi vô tình vô ái, con người không thể tương đồng.

Đi đi! Nhớ kỹ!!! Hãy nhớ kỹ!!!”

Đa Dư lại rơi vào một mảnh tối đen... không biết đã qua bao lâu.

Cô phảng phất nghe thấy tiếng gõ cửa “cộc cộc cộc”, như xa như gần, càng lúc càng rõ ràng.

Bên tai nghe thấy giọng nữ lay động lòng người:

Ta là một con hồ ly tu luyện ngàn năm

Tu luyện ngàn năm cô đơn ngàn năm

Có người nào có thể nghe thấy tiếng ta khóc trong đêm đen tĩnh lặng

Có người nào có thể thấy ta múa trong ánh đèn lồng đã tắt...

Đa Dư theo phản xạ vươn tay đến nơi phát ra âm thanh, sờ được một vật cứng đang không ngừng rung động, một lúc sau thu tay lại, cả cơ thể đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy, về mặt sợ hãi nhìn tới.

Sau đó về mặt liền thành vẻ mù mờ, đây là điện thoại di động sao? Nhìn còn hơi quen mắt, đầu cứng ngắc nhìn tứ phía, nơi này là?

Tiếng gõ cửa lại vang lên, một giọng vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm vang vào.

“Tiểu thư Đa Dư, ăn cơm thôi, tổng giám đốc và phu nhân đều đang đợi cô.”

Lúc này, ngoài cửa lại truyền đến giọng đàn ông uy nghiêm

“Vương tâu, cô đi làm việc của cô đi, không xuống ăn cơm thì càng tiết kiệm”

“Hạo Thiên, anh bớt giận, Đa Dư nhất định là rất thích cậu bé kia nên hôm qua mới cùng người nhà thừa chuyện, con đã trưởng thành rồi, chúng ta nên vui mừng mới phải không đúng sao?”

“Vui mừng? Trước không nói Đa Dư bây giờ mới là đại học năm tư, lại nói, bạn gái thằng bé kia là bạn thân của Nghiên Nhi, hôm qua là sinh nhật Nghiên Nhi, nó làm vậy khiến Nghiên Nhi phải ăn nói sao đây?”

Giọng nữ có chút chán chừ đáp: “Nghiên Nhi nói không sao, mối quan hệ của nó và cô bé kia cũng không quá thân, chỉ cần chị gái vui, thì nó nhất định sẽ ủng hộ chị nó”

“Ồ nháo, chỉ cần Đa Dư vui thì lễ nghĩa liêm sỉ đều không chú ý, đúng là con hư tại mẹ.”

Tiếp đó là tiếng đập bàn rất mạnh, đồng thời là tiếng bước chân đi xa dần.

“Vương tâu, thu dọn đi!” âm thanh giọng nữ có vẻ nheñ ngào, dường như phải chịu một niềm tủi thân rất lớn.

“Phu nhân, người ăn một chút đi! Trước khi đi học tiểu thư đã đặc biệt phân phó, dạ dày ngài không được tốt, bữa sáng nhất định phải ăn.”

“Tôi mệt rồi, muốn đi nghỉ một lát.”

Đa Dư dần dần tiếp nhận, cô nhớ ra, Vương tâu đó là quản gia trong gia đình trước mặt thế, giọng nam là người cha có quan hệ huyết thống với cô, giọng nữ là người mẹ kế trong ngoài bất nhất của cô.

Nhìn ngày trong di động là ngày 13 tháng 5 năm 2052.

Đa Dư tập trung nghĩ lại một chút, ngày 12 tháng 5 đã có chuyện gì xảy ra?

Đó là sinh nhật 22 tuổi của Đa Nghiên tổ chức trong biệt thự này, cô uống một cốc hoa quả ép do Đa Nghiên đưa, không biết sao lại có điểm mơ hồ, liền một mình ra ngoài nghỉ ngơi dưới cây quýt.

Cô cảm giác bản thân đã ngủ rồi, lại giống như chưa ngủ, nhớ lảng máng có người ngồi bên cạnh, không ngừng nói gì đó?

Cô bị một ly nước lạnh dội tỉnh, thì nhìn thấy một cậu trai áy náy nói với cô: “Xin lỗi, tôi có bạn gái rồi, chính là cô gái đứng bên cạnh em gái cậu, cho dù cậu không để ý, nhưng tôi thật sự rất yêu cô ấy.”

Đến thời gian phản ứng Đa Dư cũng không có, trước mắt chỉ còn bóng lưng đang rời đi tiêu sái của cậu trai.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Một bọn khốn nạn

Lúc đó Đa Dư đầu rất đau, người cũng chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

Vừa quay đầu thì nhìn thấy bên cạnh cô là một cô gái đang cầm một cái ly rỗng, ném vỡ ly thủy tinh xuống chân cô, vội vàng đuổi theo cậu trai.

Về mặt em gái cô như khó có thể tin được, lời trong miệng ngập ngừng không nói ra, sau đó quay người rời đi.

Bỏ cô đi đến tiếp đó, một câu cũng không nói liền cho cô một cái tát, chỉ vào cô, nói cô mau rút về sám hối, không cần xuất hiện ở đây làm mất mặt.

Nghĩ tới đây Đa Dư nắm chặt nắm đấm phần nỡ, hận ý trong lòng không ngừng lan tràn.

Không có một người nào hỏi cô đã xảy ra chuyện gì? Càng không có người nào vì cô nói một lời, cái người gọi là mẹ kế đó từ đầu đến cuối không hề xuất hiện.

Ngày đó cô thật sự cho rằng mẹ kế không biết chuyện, bây giờ nghĩ lại bản thân ngày đó quả là nực cười, nháo loạn đến như vậy trừ khi điếc rồi mới

không nghe thấy.

Cùng với những lời mẹ kể hôm nay nói, nào phải thay cô giải thích, chẳng phải là thêm dầu vào lửa sao.

Kiếp trước nghe được những lời mẹ kể nói, trong lòng càng thấy tủi thân, cuối cùng trực tiếp ném vỡ bình, cá chết lười rách.

Nháo đến cuối cùng, không nói đến bị cấm túc một tháng, liên tiếp hai ngày không được một hạt gạo vào bụng.

Lúc đó có ai nghĩ đến cô, không có, một người cũng không.

Đa Dư cử động chân tay, chạm rầy từ giường đứng dậy, bước thử hai bước thăm dò, một thời gian dài không đi bộ, cảm giác có chút mới lạ, cảm giác có thể đi bằng chân thật là quá tuyệt.

Đi đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa màu trắng ra, nhắm hai mắt lại, mở rộng cánh tay, ánh dương xuyên qua cửa kính chiếu lên cơ thể cô, thẩm thấu vào tứ chi xương cốt, vô cùng dễ chịu.

Cho dù trước đây đã xảy ra chuyện gì? Đối với hiện tại đều không quan trọng.

Mạt thể xảy ra vào ngày thi thứ ba của năm bốn đại học, hoặc có thể sớm hơn.

Cô vẫn nhớ, vào ngày thi năm bốn đo, sáng sớm bầu trời vẫn xanh ngắt một khoảng, từ chiều trở đi chợt có trận tuyết lớn, nhiệt độ giảm xuống đến âm 30 độ.

Tối hôm đó bệnh viện chật ních người phát sốt, càng lúc càng nhiều, bệnh trạng của họ không những không thuyên giảm mà càng lúc càng nặng.

Đầu tiên là phát sốt, sau đó là nôn mửa, từ từ mất đi ý thức, cuối cùng hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Cũng là vào ngày thi thứ ba, những người hôn mê mãi không tỉnh lần lượt tỉnh lại rồi, tròng mắt hoàn toàn biến mất, cơ thể dần dần cứng đờ mất linh hoạt, không có chút phản ứng đối với mọi thứ bên ngoài.

Họ tựa như những cái xác không hồn, người kéo đi họ sẽ đi, người dừng lại họ cũng dừng lại.

Vào lúc họ tự mình hoạt động, họ đã không còn là con người nữa rồi.

Họ là những tang thi, họ không có suy nghĩ, chỉ biết cần người, những người bị cần cũng rất nhanh gia nhập hàng ngũ cần người.

Quân đội cuối cùng cũng lộ diện tiến hành trấn áp, nhưng lại không có chút hiệu quả nào.

Chỉ cần người bị tang thi cào thì cũng sẽ trở thành đồng loại của chúng.

Toàn thế giới là một trận hỗn loạn, số lượng tang thi không ngừng gia tăng, số con người loại trượt dốc không phanh.

Mạt thể diễn ra được ba tháng, nhân loại lưu vong khắp nơi, chỉ có thể trốn trong góc tối tăm, dựa vào vũ khí duy trì sự sống lay lắt.

Ba tháng sau, đại bộ phận người may mắn sống sót đều thức tỉnh dị năng, để sinh tồn, họ bắt đầu phản kích, phe phái lập ra ngày một nhiều thêm.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tất cả đều chờ mạt thể gặp

Đa Dư cứ vậy đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn dưới ánh mặt trời.

Không chỉ làm cho toàn thân cô trở nên ấm áp, mà phật châu trên tay cô cũng được làm ấm theo.

Từ lúc mặt trời mọc rồi lúc mặt trời lặn, cô đều không có chút cử động, chỉ đến lúc xe của bố cô chạy vào biệt thự thì mới luyến tiếc rời khỏi cửa sổ.

Thật là quá dễ chịu rồi, nếu có thể, cô hi vọng luôn được tắm dưới ánh mặt trời.

Đáng tiếc là cô chỉ có thời gian một tháng.

Thời khắc mạt thể đến, mặt trời bị bao phủ bởi một tầng màu xám, bên ngoài đều là lớp lớp màu xám như vậy, khiến cho người ta rất không thoải mái.

Ngồi trên chiếc giường Simmons mềm mại, mọi thứ xung quanh như không chân thực.

Cô thật sự có thể lại một lần nữa sống lại? Lại một lần nữa lựa chọn nhân sinh của cô?

Cô không còn là kẻ bị cầm tù sống không bằng chết nữa? Nhiếp Minh cũng không phải là tang thi chỉ còn nửa thân trên?

Trong đầu Đa Dư đều là nghi vấn, mà không phải là khẳng định.

Mọi chuyện phát sinh trong chớp mắt tựa như một thước phim một lần nữa xẹt qua trong đầu.

Trong lúc Đa Dư đang chìm trong đau khổ, có một số sự việc lại lặng lẽ phát sinh.

Chuỗi Phật châu trong tay cô tổng cộng có 10 hạt, trong đó có 9 hạt to như nhau, một hạt to hơn một phần tư so với những hạt còn lại.

Nhìn như được làm từ gỗ đào, thực ra nó được làm từ một loại đá không biết tên.

Lúc đầu Phật châu có màu đỏ đậm, trong đó có ba hạt châu, màu sắc của chúng đang dần dần biến đổi.

Trong não hải của Đa Dư cũng có thêm một vài thứ thần bí đang chờ cô tự phát hiện.

Lúc này, tiếng gõ cửa cắt ngang dòng trầm tư của Đa Dư, mắt cô xẹt qua nỗi tuyệt vọng, bơ vơ, hối hận, cùng với hận ý thâm nhập sâu trong xương tủy, cuối cùng tất cả đều hóa thành hư vô, đôi mắt vốn sáng ngời càng trở nên trong suốt.

“Tiểu thư Đa Dư, tổng giám đốc đã trở về rồi, mọi người đều đang đợi cô ăn cơm.”

Gương mặt Đa Dư vương ý cười đến say người, nhìn kỹ lại có chút mờ mịt.

Có nỗi hận chỉ có thể khắc khảm trong lòng, mọi thứ đợi mặt thể đến.

Vương quân gia vừa dứt lời, Đa Dư liền mở cửa, nhìn bóng lưng đã đi khuất, đôi mắt trong suốt ánh lên tia tối tăm.

Trước mặt thế, thiệt cho cô vẫn còn nghĩ rằng Vương quân gia này đối xử với cô không tệ.

Kết quả vẫn khiến người ta thất vọng, không nói đến một phút cũng chẳng chờ cô, lại còn gọi với giọng to như thế, muốn cho ai nghe thấy không nói cũng biết.

Vương quân gia nghe thấy tiếng cửa mở liền dừng lại cước bộ, người có chút cứng ngắc quay lại, biểu tình không tự nhiên nói: “Tiểu thư Đa Dư, cô ra là tốt rồi, một ngày chưa ăn cơm chắc chắn là rất đói rồi! Phu nhân đang rất lo...”

Đa Dư không chút lưu tình ngắt lời mấy câu làm phí thời gian này, nói: “Vương quân gia, chúng ta vẫn mau xuống dưới thôi! Bố và mẹ vẫn còn đang đợi mà?”

Vương quân gia nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh, mày nhăn lại, tổng có cảm giác Đa Dư có chỗ nào đó không giống.

Dựa theo sự hiểu biết của bà ta về Đa Dư, hôm qua tổng giám đốc trước mặt nhiều người như vậy đánh cô một bạt tai, bữa tối cô nhất định sẽ không ra ăn mới đúng.

Cô càng không ra ăn, tổng giám đốc sẽ càng giận dữ, càng thêm trừng phạt nặng cô.

Nếu thế này, nhị tiểu thư sẽ không cho bà ta thêm nhiều tiền.

Đa Dư không thèm để ý đến ánh mắt đang thăm dò nghiên cứu sau lưng, bước nhanh xuống lầu, vừa vào nhà ăn, liền bắt gặp một ánh mắt sắc bén đối diện, nhưng rất nhanh liền dời đi.

Không phải sợ hãi, cũng không phải kính phục, mà chỉ là chán ghét, đôi mắt đó rõ ràng giống bà ta đến chín phần, lúc nhìn cô không có tia tình cảm.

Nhưng tất cả đều không quan trọng nữa rồi, cô đã không còn là đứa trẻ ngu ngốc với trái tim luôn khát vọng có một mái nhà, có người yêu thương trong cô nhi viện.

Không còn là người không chấp nhận mọi thứ, không còn là con sâu đáng thương bị người khác tính toán.

Mà là vì Nhiếp Minh, vì bản thân cô mà sống.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ai mà chẳng biết diễn kịch

Đa Dư cúi đầu, lo lắng nắm chặt tay, giọng nói lộ vẻ bất an: “Bố, con biết sai rồi.”

Người đối diện hơi sững sờ một chút, nhưng trong chớp mắt ông ta trở lại là vị tổng giám đốc biểu tình không cảm xúc, nhanh tới mức khiến người ta như gặp ảo giác.

“Sai ở đâu!” thanh âm lạnh lẽo vô tình, vô hình khiến người ta sợ sệt.

Đa Dư trào phúng khề cong khóe miệng, nếu đổi lại là cô trước khi trùng sinh, nhất định là không dám ho he một lời.

Cô của ngày hôm nay, trải qua một mặt thể vô tình, một chút cảm xúc sớm đã không còn.

“Con không chỉ là đại diện của bản thân mà còn là của toàn Đa gia, chồng tương lai của con phải được sự cho phép của bố mẹ mới có thể sánh với con.” Giọng nói không vội không chậm khiến cho người ta vô vùng kinh ngạc.

Mẹ kế bất động thanh sắc cúi đầu quan sát như đã nhìn sai về Đa Dư, dường như đây là lần đầu tiên gặp mặt.

Đối với đứa con gái riêng tính tình ngang bướng này, bà ta hiểu rất rõ, nếu không phải là cô làm, có đánh chết cô cũng sẽ không thừa nhận.

Sự tình ngày hôm qua Nghiên Nhi đã nói trước với bà ta rồi, làm cho Đa Dư mất mặt trước những người tầng lớp thượng lưu, ông ta nhất định sẽ đại phát bạo nộ, tương lai Đa gia này còn không phải thuộc về mẹ con bà ta sao.

“Đa Dư à, thích một người không sai, năm đó mẹ học đại học cũng liền thích thăm bố con.

Mẹ và bố đều là những người từng trải, từng có thanh xuân, suy nghĩ của con thế nào? Bố mẹ sao có thể không biết, nhưng mà tình huống tối qua quả thực không thích hợp.”

Đa Dư cảm nhận được ngọn lửa mà ai đó chuẩn bị dập tắt đang bùng cháy dự dỗi.

Đôi mắt tựa lưu ly của cô ngập tràn trào phúng, ai mà chẳng biết diễn kịch cơ chứ? Bày trước ra vẻ ưu tư, cô chậm rãi ngẩng đầu, một vẻ mặt đáng thương vô tội liền xuất hiện rồi.

“Bố, mẹ, Đa Dư thực sự không thích cậu trai kia, đêm trước đó con mới xem một bộ phim, có một cô gái tỏ tình với một chàng trai.

Hôm qua sinh nhật của em gái vô cùng náo nhiệt, vui quá nên quá chén, sau đó không biết làm sao, nhìn cậu kia thành chàng trai trong bộ phim, còn con thì thành cô gái trong phim cầm hoa tỏ tình với cậu ta.

Bây giờ nghĩ lại con vẫn còn cảm thấy xấu hổ, cậu kia nhìn chẳng đẹp trai chút nào.”

Trong lời nói của Đa Dư có sự ngờng mộ khó che giấu.

Bố Đa lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá cô con gái này, cô và Nghiên Nhi chỉ hơn kém nhau ba tháng, trong nhà chưa bao giờ tổ chức sinh nhật cho cô, nghĩ đến đây liền mềm lòng hơn.

“Về sau không được xem mấy loại phim tình cảm loạn thất bát tao đó nữa, con xem con học ra loại đức hạnh gì rồi?”

“Con biết, thưa bố.”

“Năm nay con đã 23 tuổi rồi, cũng không còn nhỏ nữa, muốn yêu đương cũng là bình thường, bố có một người bạn tốt, con trai của ông ấy là Lâm Từ Thạc lớn hơn con một tuổi, nhân phẩm rất tốt, bọn con trước làm quen, đợi con tốt nghiệp liền kết hôn với cậu ta đi.”

Nghe thấy cái tên này, hận ý trong lòng Đa Dư lại bộc phát, nhưng rất nhanh liền bị cô áp chế xuống.

Kiếp trước, sau khi cô bị phạt cấm túc một tháng xong, cũng là trước kỳ thi một ngày, cô bị cưỡng ép đi xem mặt, bố mẹ song phương cũng đều ở đó, ngày cưới cũng đã được định xuống.

Cô giống như một kẻ bàng quang, nhưng tức cười là, cuối cùng cô lại tâm can tình nguyện.

Lâm Từ Thạc là học bá của trường, diện mạo lại tuấn mỹ, rất nhiều đàn em trong trường đều thương thầm hắn, trong đó có cả cô, cô đã từng trộm tưởng được làm bạn gái hắn.

“Con không có ý kiến.”

Bố Đa hài lòng gật gù đầu, Đa gia chỉ cần đứa con gái biết nghe lời.

“Tôi nay bố sẽ gọi điện cho ông ấy, con cùng Lâm Từ Thạc học cùng trường, ngày mai các con gặp mặt đi, người trẻ tuổi dễ nói chuyện với nhau.”

“Mọi chuyện đều nghe bố sắp đặt.” Đa Dư cười lạnh, đâu chỉ là cùng trường.

Lâm Từ Thạc còn là bạn cùng lớp của Đa Nghiên, đúng là một đôi nam nữ chó má.

Một bữa ăn không mùi vị rất nhanh liền kết thúc.

Đa Dư vô cùng phấn khích, ngày mai cô có thể gặp được Nhiếp Minh rồi, thật tốt quá.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đợi cậu ở sân bóng rổ

Một ngày mới rất nhanh đã tới, Đa Dư dậy rất sớm, cũng có thể nói là cô đã thức trắng đêm.

Nếu không phải cô sống ở khu biệt thự tách biệt thành phố A3, thì cô sớm đã chạy đến trường chờ cổng mở rồi.

Nhiếp Minh là học đệ của cô, nhỏ hơn cô ba tuổi, năm nay học năm nhất.

Cô còn nhớ rất rõ, vào năm bốn kết thúc kỳ thi, chàng trai như ánh mặt trời, trong tay cầm một bó hoa hồng, trước mặt toàn thể giáo viên sinh viên biểu đạt tình ý với cô, hy vọng cô có thể làm bạn gái của cậu ấy.

Đáng tiếc, lúc đó cô đã trúng độc của kẻ gọi là Lâm Từ Thạc, sao có thể nhìn trúng một học đệ kém cô ba tuổi.

Nghĩ cũng không thêm nghĩ liền cự tuyệt, quay lưng bỏ lại một khuôn mặt lạc lõng.

Thật ra trong lòng Đa Dư vô cùng lo lắng, trùng sinh trở lại, rất nhiều sự việc đều đã thay đổi rồi.

Kiếp này cô không bị cảm xúc, Nhiếp Minh vẫn sẽ tỏ tình với cô chứ?

Ôm tâm tình thấp thỏm trong lòng, Đa Dư ngồi trên chiếc BMW phiên bản giới hạn, cách trường học một trăm mét thì dừng xe.

“Chú Trương, chú quay về đi!”

“Tiểu thư, từ đây cách trường vẫn còn xa lắm!”

“Không sao, đi bộ rèn luyện sức khỏe.” Đa Dư trước khi xuống xe thì nghiêm túc nhìn chú Trương một cái, đồng thời là tài xế của nhà cô.

Tại sao trước đây cô không nhận ra, chú Trương đã hơn năm mươi tuổi này, là người duy nhất trong nhà gọi cô là đại tiểu thư chứ không phải là tiểu thư Đa Dư.

Nhìn đại học quý tộc A3 khí phái xa hoa ở đằng xa xa, khỏe miệng khê nhếch, ngôi trường này rất được đó, rất nhiều con người rác rưởi mặt thể chạy từ đây ra.

Đa Dư không nhanh không chậm đi vào khuôn viên trường, đối với nhóm người xung quanh đang thì thào, dùng ánh mắt dị thường nhìn cô, cô hoàn toàn coi nhẹ.

Kiếp trước cô có khổ mà không thể nói nên trở nên sợ hãi rụt rè, không dám gặp người.

Kiếp này cô chỉ đạm nhiên, mọi thứ đều không liên quan tới cô.

Cô cùng Đa Nghiên không cùng chuyên ngành, có điều trước khi trùng sinh, có một thời gian cô trở về tìm Đa Nghiên, nói chung là luôn bám sau mông Đa Nghiên.

Vừa bước vào giảng đường, cô liền trở thành đối tượng mà tất cả mọi người đều chú ý đến.

Đa Dư chỉ có một cảm giác, đám người này thật là nhạt nhẽo.

Cả buổi sáng, cô đều không rời chỗ ngồi, cả buổi sáng, giảng viên nói cô cũng không vào một chữ, không biết tâm hồn đã trôi nơi nào rồi.

Buổi trưa đến nhà ăn gọi một phần thịt kho tàu với cà, một phần sườn xào chua ngọt, một phần cơm trắng, phần ăn dành cho hai người bị cô ăn sạch sẽ.

Không phải ăn no rồi mới có đủ khí lực sao?

Đa Dư đang chuẩn bị rời đi thì nghe được tiếng hai người kẻ bên đàm luận.

“Bàng Nha (cô gái mập), hôm nay ở sân bóng rổ có quyết đấu, cậu có đi xem không?”

“Cái này còn phải hỏi, nam thân Lâm Từ Thạc của tớ, không đi xem tới nay tớ không ngủ được.”

“Xi, lại còn nam thân của cậu, anh ấy và hoa khôi trường ta Đa Nghiên, hai người đã sớm cấu kết ở bên nhau rồi.”

“Cậu nghe ai kể? Sao tớ lại không biết?”

“Tớ kể cho cậu, cậu phải giữ bí mật.”

“Không thành vấn đề.”

“Hôm qua, tớ với bạn trai đến khu rừng nhỏ phía bắc trong trường tản bộ, vô tình nhìn thấy hai người họ đang ôm nhau.”

“Oh my god! Không được, tớ phải cứu nam thân của tớ thoát khỏi tay hồ ly tinh.”

“bốp” một tiếng.

“Trần Tinh, cậu làm gì thế! Sao lại gõ đầu tớ.”

“Tớ đánh cho cậu tỉnh lại, đừng mơ mộng giữa ban ngày nữa, người ta có thay một trăm bạn gái cũng không đến lượt cậu đâu.”

“Hu hu, tớ không đi nữa, tớ về phòng để tưởng nhớ đến mối tình đầu của tớ đây.”

“Đừng mà! Chúng ta cùng đi cổ vũ cho học đệ Nhiếp Minh đi, cậu ấy có thể là xử nam duy nhất trong trường ta đó.”

Nghe thấy tên Nhiếp Minh, Đa Dư cũng không thể ngồi yên được nữa rồi, liền đứng dậy hướng đến sân bóng rổ.

Kiếp trước cô bị cảm xúc, căn bản không biết đến cuộc thi đấu này.

Tìm một góc khuất tầm nhìn, cô nhìn khắp một vòng, chỉ có vài người đang đập bóng, Nhiếp Minh vẫn chưa tới.

Tựa vào thân cây quýt, hai mắt nhắm lại, nghe tiếng bóng đập trên mặt đất phát ra tiếng ‘bang bang’, trong lòng cũng chậm rãi tĩnh tâm lại.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cừu Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thật tốt, cậu vẫn còn sống

Sân bóng rổ càng lúc càng đông người, không nói chỗ ngồi đã hết, chỉ cần là chỗ có thể đứng cũng đứng chật ních người.

Do mọi chỗ khác đều đã đông người, phạm vi một mét bên Đa Dư không có lấy một người, rõ ràng đây là góc khuất lại vô cùng gây chú ý.

Người đã đến kịp thì nhẹ nhõm, sân bóng rổ quá náo nhiệt, bao nhiêu người chen chúc một chỗ giống như có thể che lấp ánh mặt trời vậy.

“A! Lâm học trưởng đến rồi!”

“Lâm học trưởng, em yêu anh.”

“Thần tượng cô lên.”

...

Đa Dư khoe miệng vương nụ cười lạnh, một đám hoa si hâm mộ thổi phồng một đồng phân trâu, đúng là tuyệt phối.

“Nhiếp Minh học đệ tới rồi, vẫn chói chang như thế, vẫn soái khí như thế, thật đáng yêu chết đi được.” Nữ sinh vừa nói chọt xoa xoa tay, nhìn trái ngó phải, sao đột nhiên lại thấy lạnh lạnh vậy nhỉ?

Đa Dư thu hồi tầm mắt, nhìn theo Nhiếp Minh đang bước tới phía trước.

Đôi mắt chốc lát như đông đầy nước, khóe miệng mang đầy ý cười, vô thanh nói, “Thật tốt, cậu vẫn còn sống, kiếp này chúng ta sẽ không rời không bỏ, nương tựa lẫn nhau.”

Nhiếp Minh như có dự cảm nhìn về hướng Đa Dư đang đứng, nhưng chưa kịp thấy gì thì đã bị đồng đội đẩy vào phòng thay đồ.

Không nhìn thấy Nhiếp Minh, Đa Dư cảm thấy nhàm chán, liền nhắm mắt lại bắt đầu trừ tính.

Hôm nay là ngày 14 tháng 5, cách mừng 8 tháng 6 còn 26 ngày, mặt thể bắt đầu còn 29 ngày.

Muốn chuẩn bị trước cũng không biết từ đâu chuẩn bị, tất cả mọi thứ cô có đều ở thành phố A3, đây là nơi sẽ sớm thất thủ đầu tiên, những kẻ may mắn sống sót thành lập bốn căn cứ quy mô lớn đó đều tại thành phố A1, cách nơi này còn cả một thành phố A2.

Phải nói cô phải vượt qua cả một thành phố mới có thể đến nơi.

Thức ăn? Dù có nhiều cũng mang được bao nhiêu? Có nhiều căn bản cũng không mang được.

Trong mặt thể mà lái một chiếc xe to chất đầy đồ bên trong cũng thật không khả thi, cho dù không bị người cướp, không bị tang thi cản trở thì cũng không có đủ xăng đồ xe.

Ngược lại phải chọn lựa vũ khí cho tốt.

Trước mặt thể ba tháng, quan trọng là có thể tàng trữ vũ khí.

Lúc trầm tư, mọi âm thanh xung quanh đều tự động bị Đa Dư ngăn lại.

Thời gian tựa như nước chảy, đảo mắt trận thi đấu làm kích động lòng người đã đến hồi kết.

Đa Dư vẫn bảo trì tư thế dựa vào gốc cây, hai mắt nhắm lại.

Trong mắt người ngoài, cô giống như đã ngủ rồi vậy.

Rất nhiều người đối với cô bất mãn, điều này giống như sĩ nhục thần tượng họ vậy, muốn ngủ không quay về kí túc xá mà ngủ, lại chạy đến đây chiếm chỗ.

Một bóng dáng cao to xuất hiện trước Đa Dư ngoài một mét, vừa vịn che lấp ánh mặt trời đang chiếu lên người cô.

Người nào đó khẽ nhíu mày, mở ra đôi mắt trong suốt nhìn lên.

Là cậu ấy, quần áo bóng rổ không phải vừa thay xong sao? Sao đã ướt như vậy rồi? Trên mặt cũng có rất nhiều mồ hôi.

Nhiếp Minh vừa thay xong quần áo, liếc mắt đã thấy được học tỷ Đa Dư trong góc khuất, cô vẫn đáng yêu như vậy, mặt trời chiếu chói chang trên đỉnh đầu mà vẫn có thể ngủ êm ru như thế.

Mỗi lần nhìn thấy cô, tâm tình đều rất thỏa mãn, cậu cũng không nói được lý do tại sao?

Thật không dễ dàng chịu đựng đến khi trận thi đấu kết thúc, vậy mà học tỷ Đa Dư vẫn chưa tỉnh lại.

Gió tháng năm vẫn còn nhiễm chút khí lạnh.

Cậu sợ cô nhiễm lạnh, không nghĩ tới...

“Học tỷ, em...”

Đa Dư chớp chớp đôi mắt lưu ly, nhìn Nhiếp Minh đang bứt rứt bất an ở đối diện, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, không chút khách khí cầm lấy áo khoác trên tay đối phương.

“Muốn đắp cho tôi sao?”

“Em cho rằng chị ngủ rồi.” Nhiếp Minh thẹn thùng gãi gãi đầu, trong mắt học tỷ Đa Dư nhìn đâu có tia gì buồn ngủ.

“Cám ơn nhé, tiểu học đệ, vừa hay tôi đang hơi lạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tên khốn tự đại

Lâm Từ Thạc nghe tiếng người khác nghị luận, nhúu mày, cô gái này sẽ không là Đa Dư đó chứ!

Vừa nhìn là biết một cái hoa si, còn vọng tưởng làm bạn gái hắn, thật nực cười.

Nhưng mà nhìn qua còn có chút tác dụng, tiểu tử Nhiếp Minh kia thích cô không sai.

Trong trận thi đấu vì một phút đắc ý mà làm cho cậu ta thắng rồi, nhưng trên tình trường thì cậu ta lấy gì mà so với hắn được chứ?

Đa Dư dùng khoe mắt cũng thấy tên khốn Lâm Từ Thác đang đi tới đây, ngay lập tức liền nhắm mắt lại, bây giờ nhìn thấy hắn, cô thật sự sợ nhẹn không nổi mà ra tay giết người diệt khẩu.

“Em là Đa Dư đúng không? Chú Đa đã gọi điện báo anh rồi, vừa hay tối nay anh rảnh, chúng ta cùng đi ăn nói chuyện nhé.”

Đa Dư cố gắng kiềm chế bản thân đang kích động, tên khốn tự đại này, lại còn vừa hay rảnh, cũng không xem người khác có muốn đi hay không.

Thời gian tại sân bóng rổ như ngưng đọng lại, tất cả mọi người đều bất động đổ dồn ánh mắt về phía này.

Trận thi đấu vừa nãy Nhiếp Minh ném được một quả ba điểm, suýt soát thắng hơn một điểm.

Hiện tại rõ ràng là hai nam tranh một nữ, hươu chết về tay ai vẫn còn chưa biết đâu? Cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng đây?

Đa Dư lại mở mắt, trong đó chỉ còn sự bình thản, nhìn những người xung quanh tuy đã rời khỏi chỗ nhưng vẫn chưa rời đi, chuẩn bị xem kịch vui.

“Trận đấu kết thúc rồi sao?”

Một trận xôn xao vang lên, giống như nhiều người đang tức giận.

Đa Dư đón nhận những ánh mắt phần nổi đó, nhún nhún vai.

Nhiếp Minh bước lên phía trước ngăn lại mọi ánh nhìn.

“Đúng! Đã kết thúc rồi.”

“Tiểu học đệ, em cao bao nhiêu vậy?” nhìn đi, đây mới đúng là người của mình.

“Một mét tám lăm.”

Đa Dư nghe giọng nói điềm tĩnh này, càng nhìn Nhiếp Minh càng thấy hài lòng, kiếp trước sao cô lại cảm thấy cậu chưa trưởng thành nhỉ?

Lâm Từ Thạc triệt để bị làm ngơ, hần hạ mắt, xẹt qua tia âm hiểm.

Được lắm, Đa Dư, Nhiếp Minh, cứ đợi đó.

Hắn chậm rãi ngẩng lên, nở nụ cười tà mị, giọng nói từ tính mà đầy trầm thấp nói: “Anh không có nhiều thời gian, nếu như em đã quyết định thì anh sẽ báo lại với chú Đa.”

Đa Dư kéo Nhiếp Minh đang ngăn giữa hai người, không chút để ý nói: “Lâm đại học thảo là người tình trong mộng của biết bao nữ sinh, được anh mời không phải là vinh hạnh của tôi hay sao? Có là kẻ ngốc cũng sẽ không từ chối.”

Con người Lâm Từ Thạc co lại, hắn nghe ra ý mỉa mai rõ rệt, thật thú vị, “Được, bây giờ tối nay ở bar Tủy Mộng, không gặp không về.”

Đa Dư nhìn theo bóng lưng càng lúc càng xa dần, khoe miệng cong lên nụ cười thị huyết, trên người không tự chủ được phát ra sát khí, tựa như sủi giã đến từ địa ngục.

Một hồi lâu sau mới thu lại tầm mắt, quay lại thì đã thấy Nhiếp Minh bị bỏ quên một bên đã rời đi rồi.

Tiếng hai người nói chuyện khẽ truyền đến.

“Tên ngốc này sao vẫn chưa bỏ cuộc, không nghe thấy mọi người đang nói gì về chị ta sao, cậu điếc à! Đi, chúng ta thắng rồi, tối nay anh em dẫn cậu đi ăn mừng.”

“Trần Nhiễm, cậu mà còn ăn nói linh tinh thì chúng ta tuyệt giao đi.”

“Được, được, tớ không nói xấu người tình trong mộng của cậu nữa.

Nói thật, cậu nhìn trúng chị ta ở điểm nào chứ?

Ngoài gia thế có tiền ra, toàn thân trên dưới đều là khuyết điểm.

Này! Này! Cậu đi đâu thế! Tớ không nói nữa được chưa?”

Đa Dư nghe được những lời này thật cũng không cảm thấy gì sao?

Cẩn thận nghĩ lại, kiếp trước cô cũng đúng là chưa làm được việc gì khiến người ta xem trọng, mặc dù đều là có liên quan tới người khác, nhưng cô đúng là quá ngu ngốc, bốn năm đại học không có lấy một người bạn tâm giao.

Ngược lại cái tên Trần Nhiễm này cô rất quen thuộc, cậu ta là một trong hai người anh em trong mật thể luôn ở bên Nhiếp Minh.

Bạn đang đọc truyện *Mật Thể Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Trò chơi vô vị 1

Rất nhanh, cả sân bóng rổ chỉ còn lại Đa Dư, chỉ thấy cô đầy hận ý nhìn theo phương hướng nào đó.

Nhỏ giọng nói: “Đa Nghiên, chị nhìn thấy em rồi, mũi lưỡi trai trắng chả hợp với em chút nào! Xem ra, tối nay sẽ rất thú vị đây.”

Bar Túy Mộng cách trường rất gần, chỉ không đến trăm mét.

Sáu giờ năm mươi phút Đa Dư rời trường, đi bộ không nhanh không chậm.

Nghĩ một hồi lại lấy điện thoại gọi một cuộc, “tút, tut”, điện thoại rất nhanh liền được nhận.

“Xin chào.”

“Bố ơi, con là Đa Dư, bây giờ bố có rảnh không? Con có chút chuyện muốn nói.”

“Ừ!”

“Con đã gặp Lâm Tử Thạc ở trường rồi, anh ấy hẹn con bây giờ tối nay ở bar Túy Mộng.”

Im lặng một hồi.

“Đi đi! Chín giờ bố đến đó bàn chuyện làm ăn, tối chúng ta về cùng nhau.”

“Vâng ạ, bố tiếp tục làm việc đi ạ.”

“Đợi đã, bar Túy Mộng là nơi giải trí lớn nhất thành phố A3, đến đó phải quẹt thẻ khách quý, số thẻ của bố là *****, mật khẩu *****.”

“Con cảm ơn bố, bây giờ con qua đó đây.”

Trước khi trùng sinh Đa Dư chưa từng đến Túy Mộng, ngược lại khi mật thể lại từng ở tạm đó vài ngày.

Vừa bước vào bar, cô suýt ngạt thở bởi không khí sặc mùi hỗn hợp của rượu và thuốc lá.

Giữa vũ đài là các thiếu nữ đủ loại hình thái, đang không ngừng đu đưa thân hình một cách cuồng nhiệt theo nền nhạc ỳnh tai nhức óc.

Thân hình trắng nõn đong đưa trong ánh đèn hấp dẫn ánh mắt, không khí ái muội ngập tràn trong mọi góc ngách.

Đa Dư không mất thời gian đi tìm người, có người muốn nhìn cô bị xấu mặt thì sao có thể dễ dàng xuất hiện.

Tìm một chỗ ngồi bắt mắt nhất trên quầy bar.

“Cho một ly nước ép cam tươi, cảm ơn.”

“Mỹ nữ, lần đầu tới phải không.”

“Đúng vậy! Đang đợi người.”

Người điều chế nhìn ra cô không muốn nói chuyện, cũng không lên tiếng nữa liền đặt một ly nước ép xuống.

Đa Dư yên tĩnh ngồi đó, đối lập với sự náo nhiệt trong bar, nhìn qua giống như không tồn tại.

Cùng lúc đó, trong phòng nghỉ VIP, có hai nam một nữ đang đứng bên cửa kính lớn chạm đất, nhìn cô không biết đang nói những gì?

Lúc này một trong hai người nam rời đi, hướng về phía Đa Dư đi đến.

Đa Dư không để mắt tới những người bên cạnh, toàn là những người ăn no rủng mỡ không có việc làm.

“Cho một ly nước ép cam tươi.”

“Vương đại thiếu lúc nào thì thích loại nước ép nữ sinh thích vậy.”

“Uống nhiều rượu hại thân.”

Hai người tán dóc câu được câu không.

Một ánh mắt Đa Dư cũng không thèm liếc qua, ly nước ép trên bàn cũng chưa nhấp qua một ngụm, nhìn qua không biết đang nghĩ gì?

Cho đến khi...

“Mỹ nữ, tiền của cô rơi rồi.”

Đa Dư không động tĩnh, một chiến thuật cũ xi, đến một cái lông cô không rơi rơi cái rắm.

Người pha chế nhìn Đa Dư, trong mắt xẹt qua tia thương hại, lại một thiếu nữ thiện lương bị hãm hại rồi.

Vương đại thiếu bị khơi lên sự hứng thú rồi, chiêu này của hắn là trăm phát trăm trúng, lần này thất bại rồi sao?

“Mỹ nữ, trông ít nhất cũng phải một vạn, thật sự không phải của cô sao?”

“...”

“A! Tôi nhìn nhầm, rồi, ít nhất cũng phải mười vạn, nếu không phải của cô thì tôi lấy đây.”

Đa Dư không nhanh không chậm chuyển tầm nhìn, nhìn người đàn ông bên cạnh, sâu trong mắt kính qua tia âm u.

Là hắn, trợ thủ đặc lực bên người Lâm Từ Thạc trong mặt thể, Vương Thiệu Vĩ, thảo nào giọng nói là nghe quen như vậy.

“Của tôi.” Đa Dư cúi người xuống, động tác cứng ngắt nhặt tiền dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cừu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Trò chơi vô vị 2

“Thế thì cất kỹ vào, đừng có để rơi mất nữa.” Giọng nói khàn trầm thấp rất nhẹ.

“Đúng vậy, cất kỹ, phải cất thật kỹ.”

Đa Dư cất tiền vào túi xách, biểu tình thờ ơ dẫn người đó.

“Nào mỹ nữ, cheers, vì cuộc hội ngộ của chúng ta hôm nay, cạn ly.”

Người điều chế muốn ngăn cản nhưng lại không có thực lực, vị Vương đại thiếu này căn bản là không thể đắc tội hắn được.

Trên bàn là hai cái ly đã rỗng.

“Mỹ nữ, cô buồn ngủ rồi phải không, tôi đưa cô đi nghỉ ngơi nhé.”

Đa Dư ánh mắt dờ dẩn trong chớp mắt trở nên trong suốt thanh tỉnh, vẻ lười nhác đối mắt với Vương đại thiếu.

“Không cần, tôi đang đợi người khác.” Giọng nói trong treo êm tai nào có chút gì hoang mang như vừa nãy.

Vương đại thiếu không thể hình dung được chấn động trong lòng, thuật thôi miên của hắn vậy mà thất bại rồi, nhưng rất nhanh hắn liền phản chấn trở lại, cốc nước ép cô đã uống hết rồi.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Đa Dư lại gọi thêm một ly nước ép cam tươi, ngồi đó trầm tư không chút dị động.

Ngược lại Vương đại thiếu lại không ngồi nổi nữa rồi, toàn thân khô nóng, nơi nào đó ở hạ thân đang bành trướng khó chịu, sâu trong lòng biểu lộ ra sự khát vọng, không ổn, không chịu được nữa rồi, hắn cần phải phát tiết.

Mục tiêu hàng đầu của hắn là Đa Dư, thân thủ với tay ra liền phát hiện người đã không còn.

Đa Dư lẫn trong đám đông, cười lạnh nhìn Vương Thiệu Vỹ tùy tiện đặt một cô gái bồi rượu dưới thân bắt đầu vận động, món nợ này tạm thời ghi lên người hắn vậy.

Trong mặt thể cô đã từng gặp một thôi miên sư, thực ra chỉ cần có ý chí kiên cường thì căn bản không thể trúng chiêu được.

Cô chỉ muốn xem xem hắn định giờ trò mèo gì thôi.

Còn về ly nước bị bỏ thuốc, là Vương Thiệu Vỹ trong lúc nói chuyện với người pha chế tự bỏ vào ly của hắn, trong lúc cô cúi xuống nhặt tiền hắn liền hoán đổi hai ly nước.

Cuối cùng quan trọng nhất, lúc mọi người còn đang nhìn cô nhặt tiền lên, thì cô đã vô thanh vô tức đổi lại vị trí hai ly nước thôi.

Trò chơi dừng ở đây, Lâm Tử Thạc không đến tìm cô, thì cô sẽ đến tìm hắn.

Cô vừa hỏi người pha chế Vương Thiệu Vỹ từ phòng nào ra, người cô đang đợi có thể cũng đang ở đó.

Ngoài phòng nghỉ số 2, một nữ phục vụ y phục bạo lộ đang chuẩn bị gõ cửa, trên tay nâng một khay đựng hai ly rượu một đỏ một xanh.

Đa Dư mắt sáng lên, vỗ vỗ vai nữ phục vụ, nhẹ giọng hỏi: “Chị ơi phòng vệ sinh ở đâu vậy?”

“Em gái thật xinh đẹp, có hứng thú tới đây làm việc không?”

Đa Dư xoa tay áy náy nói: “Cảm ơn chị nhưng em còn đang đi học, em đang vội lắm.”

“Được rồi không làm phiền em nữa, đi thẳng phía trước rồi rẽ trái là đến.”

“Cảm ơn chị!” Đa Dư đi được một nửa, quay lại nhìn cửa phòng số hai lại khép lại, trên mặt lộ ra nụ cười tà ác.

Một đao liền giải quyết xong kẻ thù rồi, đây là sự giải thoát cho cô ta.

Báo thù là khiến cho cô ta thân bại danh liệt, khiến cho mọi thứ mà cô ta để ý tới rồi bỏ cô ta, khiến cho cô ta vĩnh viễn sống trong đau khổ không thể giải thoát.

Đây là điều mà Đa Dư đã thông suốt trước khi chết.

Mặt thể đã dạy cho Đa Dư rất nhiều điều, tiện tay dặt dề chỉ là chuyện bình thường.

Bước nhanh ra khỏi Túy Mộng, lấy từ trong túi ra một vật, James R40 phiên bản giới hạn, cuối cùng nhìn tin tức vừa nhận được.

(Thiệu Vỹ mau lên, Nghiên Nhi tới rồi, cùng nhau uống hai ly, cô gái kia tùy tiện bỏ lại trong phòng là được.) Người nhắn tin: Lâm Tử Thạc.

Đa Dư tắt máy, trực tiếp ném vào thùng rác.

Lúc đi qua bộ phận điện thoại công cộng, tiện tay gọi cho tòa báo.

Bây giờ là xã hội pháp chế văn minh, sức mạnh dư luận cũng rất lớn đó.

Vương Thiệu Vỹ trúng thuốc thôi miên, nhất định sẽ cho em gái tốt của cô một màn biểu diễn đặc sắc

Chương 13: Tình cờ gặp trong công viên

Đa Dư cầm điện thoại soạn tin nhắn gửi đi, (Bố ơi, con chờ rất lâu mà không thấy người đến nên con về đây ạ.)

Nghĩ đến căn biệt thự lạnh lẽo không chút hơi ấm kia, cô chán nản quyết định từ từ đi bộ về.

Về sau mạt thế có rất nhiều thứ không được thấy nữa rồi.

Đi lang thang một lúc lâu có hơi mệt, Đa Dư chậm rãi đi đến một công viên nhỏ gần đó.

Vào thời gian này, trong công viên có rất nhiều cặp đôi, chỉ có một người giống như cô ít đến đáng thương, cô tìm một nơi hẻo lánh ngồi xuống.

Thấp thoáng có tiếng “bịch bịch” như tiếng đánh đấm, thỉnh thoảng còn có tiếng chửi bới.

Đa Dư không có hứng thú mạo hiểm, ngồi trên ghế thẫn thờ nhìn sao lấp lánh trên trời.

Trời đêm của mạt thế, các vì sao luôn bị một màn mỏng che khuất.

Không biết giờ này Nhiếp Minh đang làm gì?

Đa Dư chợt có xúc động muốn đi tìm cậu, muốn được nhìn thấy cậu.

Nhưng rất nhanh liền nản lòng, cô căn bản là không biết nhà Nhiếp Minh ở đâu.

Tiếng đánh tiếng nằng chửi không ngừng truyền tới tai Đa Dư, người bị đánh từ đầu đến cuối lại không phát ra âm thanh nào.

Cho đến khi... một tiếng kêu yếu ớt vô lực quen thuộc truyền đến.

“Đù rồi đấm vô lại này, đánh bài thua bạc không phải tôi, nợ tiền các người cũng không phải tôi, đừng ép tôi báo cảnh sát bắt các người lại.”

“Các anh em nghe gì chưa, thằng nhãi này còn muốn báo cảnh sát, xem ra chúng ta hạ thủ còn quá nhẹ.

Lão nhị, chặt tay phải nó đi, xem nó còn báo cảnh sát thế nào?

Bố nợ thì con trả là chuyện thiên kinh địa nghĩa, có trách thì trách bố mày không có tiền đồ.”

Một thanh đao dài 30 li, mắt thấy sắp chém xuống liền bị một bàn tay mảnh khảnh giữ lại, máu tươi không ngừng chảy xuống.

“Ôi! Người đẹp không cần mạng này đến từ đâu, anh đây thích.”

“Buông cậu ấy ra.”

“Buông nó ra cũng được thôi, nó nợ anh mười vạn, em trả thay cho nó.

Không có tiền thì theo các anh đây đêm nay, tâm tình anh tốt thì xóa nợ.”

Nhiếp Minh kinh ngạc nhìn bóng lưng đang ngăn trước mặt, lúc này liền có suy nghĩ muốn chết.

Cậu nguyện ý mất đi một tay cũng không muốn để cô thấy đáng vẻ thảm hại này.

“Chị đi đi, rời khỏi đây, tôi không cần chị lo việc của người khác.” Giọng nói ngập tràn thể lương.

Đa Dư quay lại nhìn Nhiếp Minh đang nằm sấp dưới đất, cậu đang bị một tên giẫm chân lên lưng, mặt mũi bầm dập, tim như bị bóp nghẹt.

“Thả cậu ấy ra.” Giọng nói lạnh lẽo khiến người ta run rẩy trong lòng.

“Thả, thả... lấy tiền ra...” Tên đại ca cầm đầu nuốt nước bọt, tại sao hắn lại có cảm giác có thể mất mạng bất cứ lúc nào chứ.

Đa Dư không phí lời với bọn chúng nữa, năm người này cô vẫn không để vào mắt.

Với một cú đá sau liền đá bay tên đang giẫm chân lên người Nhiếp Minh.

Trong lúc bốn tên còn lại đang ngỡ ngàng, cô cướp cây gậy bóng chày trong tay một tên đánh lên lưng tên đang đứng gần nhất, khiến hắn đau đớn đến gào khóc.

Ba tên còn lại không ngừng rút lui, đây còn là nữ nhân sao?

Đa Dư dừng lại, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm tên đại ca cầm đầu, khom lưng xuống đỡ Nhiếp Minh dưới đất, “Cậu sao rồi! Không có việc gì chứ?”

“Chỉ đi đi, bọn chúng là xã hội đen, đừng gây chuyện với chúng.”

Mấy tên đối diện nghe lời Nhiếp Minh nói thì ưỡn lưng, “Đã sợ chưa! Mấy anh đây là người có thân phận, là người mà cô có thể gây sự sao?”

“Bang phái nào?”

“Bang Thiên Ứng.”

Trong đầu Đa Dư hiện lên một gương mặt có một vết sẹo, trông giống như thổ phi, hẳn là quản gia của vùng phía Bắc, hình như tên Châu Thiên.

Cô chưa từng trực tiếp gặp mặt, hầu như mọi chuyện về hắn là nghe qua lời đồn.

Người đàn ông này là đệ năng song hệ lõi hỏa, là một con người nghĩa khí, nghe nói hắn chết sớm vì cứu một bé gái nhìn giống với con gái của hắn.

Trước mặt thế là lão đại của một bang phái nào đó tại thành phố A3, chỉ cần có tiền thì không việc gì là hắn không làm được.

Châu Thiên sẽ không phải là lão đại của bang Thiên Ứng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vỡ kịch hạ màn

“Bang chủ của các người tên là gì?” Nếu như là cùng một người thì dễ giải quyết rồi.

Đại ca cầm đầu cho rằng Đa Dư biết sợ rồi, vênh vác chống nạnh hống hách nói: “Tên của bang chủ há lại để ai cũng biết sao? Cô nghĩ cô là ai?”

“Châu Thiên?”

“Ta nói, đợi đợi đã cô vừa nói cái gì?”

Đa Dư hoài nghi cô gặp phải một tên ngốc.

“Đại ca, cô ấy nói Châu Thiên.”

Đại ca cầm đầu quay lại vỗ một cái, “Nhãi con, tao thấy mày chán sống rồi, dám gọi thẳng tên của bang chủ.”

Tên bị đánh ôm mặt, chỉ tay vào Đa Dư ngáp ngừ nửa ngày không nói được một lời.

Đa Dư thấy điện thoại cho tên đại ca cầm đầu, “Nhận lấy.”

Hắn tiếp được điện thoại, lúc đầu không hiểu, sau mới bừng tỉnh nói: “Điện thoại này của cô giá mới hơn một vạn, cữ thế này cũng chỉ vài trăm thôi.”

Khóe miệng Đa Dư co rút, “Anh nghĩ nhiều rồi, tôi vừa vận quen một người tên Châu Thiên, muốn xác định một chút xem có phải là cùng một người hay không.”

Đại ca cầm đầu ấn đũa số xuống, trong lòng không ngừng cầu mong, dù thế nào cũng không nên là một người, nếu không hắn sẽ chết rất thảm.

Đa Dư dịu Nhiếp Minh ngồi lên ghế, hướng mấy tên còn lại nói: “Ai còn dám đụng tới cậu ấy, tôi sẽ dùng mạng người đấy bồi thường đó.”

Thật tình cờ, lúc Đa Dư nói câu này thì điện thoại được kết nối.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói đàn ông thô ráp.

“Khẩu khí thật lớn, ngược lại ta muốn xem cô là thần thánh phương nào.”

“Châu bang chủ, xem ra hai người đứng là cùng một người.” Ngữ khí nói chuyện giống như trong tưởng tượng của cô.

Đa Dư vừa nói vừa đi ra một nơi không người.

Nửa tiếng sau.

“Bang chủ của anh muốn anh nghe điện thoại.”

“Vâng, vâng, vâng. Khoản nợ xóa sạch, vâng, em đảm bảo, về sau mọi nơi giải trí thuộc bang phái chúng ta đều cảm Nhiếp Chính tiến vào.”

Đại ca cầm đầu ngơ ngác nhìn Đa Dư nhiều thêm mấy cái, hô với mấy người đằng sau: “Chúng ta đi.”

“Nhiếp Minh, cậu sao rồi? Tôi đưa cậu đi bệnh viện.”

“Em không sao, đều là vết thương ngoài da thôi, ngược lại tay chị đang chảy rất nhiều máu đó, mau đi bệnh viện băng bó đi!”

Đa Dư lắc lắc đầu, “Chút vết thương này có là gì? Tùy tiện bó lại là được.” Vừa nói liền xé một miếng vải từ y phục xuống, đây có thể là hậu di chứng do trải qua mật thể.

Nhiếp Minh vội kéo tay Đa Dư lại, “Sao làm thế này được, ít nhất cũng phải khử trùng đã.”

Đa Dư nhìn trong đôi mắt kia ngập tràn lo lắng, trong lòng liền cảm thấy hạnh phúc.

“Về nhà khử trùng, trước cứ bó lại đã.”

“Đề em.” Nhiếp Minh lấy ra một chiếc khăn tay trắng, nhẹ nhàng cuốn lại cả bàn tay Đa Dư.

Thực ra cậu rất muốn hỏi, cô cùng với bang chủ kia đã nói những gì? Có phải đã đồng ý điều kiện gì với người khác không?

Nhưng cậu đâu có quyền gì để hỏi?

“Học đệ, lời Châu Thiên nói cậu cũng nghe thấy rồi. nợ của bố cậu đã được xóa, sau này gặp phải chuyện gì thì nói với tôi, trong khả năng tôi nhất định sẽ giúp.”

Nhiếp Minh đang băng bó khựng lại, tâm tình không rõ là mùi vị gì, cậu luôn muốn làm chỗ cô có thể dựa vào.

“Xin lỗi học tỷ, em làm chị thêm phiền phức rồi.”

“Đừng nói như vậy, đây là điều tôi nên làm.” Đồng thời trong lòng thầm bổ sung: “Dù cho có lấy mạng ra để cứu lấy cậu, cũng là điều đương nhiên.”

Nhiếp Minh chỉ coi là học tỷ xem cậu như một người học cùng trường.

“Nhà cậu ở đâu? Tôi đưa cậu về.”

Nhiếp Minh lắc đầu, “Không cần đâu, em cùng với bạn thuê phòng ở ngoài trường, em gọi cậu ấy đến đón.”

Trong lòng Đa Dư có chút thất vọng, cô còn muốn ở bên cậu thêm chút nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Mật Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Phạt châu thần kỳ

Đa Dư thấy Nhiếp Minh cầm điện thoại ra nửa ngày không động đậy thì thấy kỳ lạ.

“Sao vậy?”

Nhiếp Minh nắm chặt lấy chiếc điện thoại màu đen phiên bản cũ, hạ quyết tâm rất lớn, “Điện thoại hỏng mất rồi, em muốn mượn của học tỷ một lát.”

Đa Dư rất muốn nói: “Điện thoại của tôi hết pin rồi.”

Nếu như thế thì có thể bên cậu ấy thêm lúc nữa.

Tất nhiên đó cũng chỉ là suy nghĩ, cuối cùng cô vẫn ngoan ngoãn đưa cho cậu mượn.

Không đến năm phút sau, một chiếc taxi dừng đến trước mặt hai người.

Còn chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng oán hận của đối phương.

“Tớ nói cậu tới rồi còn không về sớm ngủ, chạy đến nơi quỷ quái đánh đòn này làm gì.”

Người vừa đến vừa nhìn thấy Đa Dư, câu thứ hai chưa kịp nói ra liền tròn trắng mắt, cẩn thận từng tí đỡ Nhiếp Minh lên taxi.

“Học tý... Cảm...”

Không đợi Nhiếp Minh nói hết câu, cậu đã bị người mới đến đẩy vào trong xe.

“Bác tài, mau lái xe, chỗ này nhiều kẻ xấu lắm.”

Đa Dư: “...”

Cô đây là đã chọc đến ai rồi, tên Trần Nhiễm này mỗi lần gặp cô đều là biểu tình muốn ăn thịt người, đúng là nam thân kinh.

Tâm tình đi dạo liền tan biến.

Bỏ đi, quay về vậy!

Ngủ đến nửa đêm Đa Dư bị cảm giác nóng bỏng làm tỉnh lại, trên tay nơi đeo phật châu nóng như bị đốt trong lửa vậy.

Soi qua ánh trăng mờ mờ, cô kinh ngạc phát hiện, chuỗi hạt châu trên tay có ba hạt đã đổi màu sắc rồi, một hạt màu lam đậm, một hạt màu trắng thuần, một hạt màu vàng kim.

Đa Dư nhìn kỹ lại những viên hạt châu còn lại, vẫn là màu đỏ thẫm.

Lúc này nhiệt độ của phật châu vẫn không ngừng tăng cao, nếu đổi lại là người khác thì đã không ngừng gào khóc, tháo chuỗi phật châu ra ném đi rồi.

Đa Dư không động đậy, dường như không cảm nhận được chút cảm giác gì, chỉ nhìn chăm chú vào nó.

Trong lòng có chút nghi vấn, có phải có chuyện gì đó xảy ra mà cô không biết?

Trước khi trùng sinh, chuỗi phật châu này cô đeo suốt 25 năm nhưng không có chuyện gì phát sinh.

Trong đầu liền hiện lên vị tăng nhân mặc tăng bào màu vàng kim.

Đa Dư có chút kích động, chuỗi phật châu này sẽ không phải là bảo bối khó cầu chứ?

Không biết qua bao lâu sau, nhiệt độ của phật châu giảm dần, cổ tay của Đa Dư cũng hồng một mảng lớn.

Cái này cô không chút để ý, chỉ yêu thích không buông tay vuốt ve mấy hạt châu.

Dùng khăn ướt lau sạch máu còn dính trên tay.

Lúc trở về, ngôi biệt thự là một mảng tối đen, cô cũng lười động đậy, đến quần áo cũng lười thay liền nằm dài trên giường.

Đa Dư lau chùi tay một lát, trước mắt sáng lên, cô nghĩ ra rồi, phật châu có phải vì nhiễm máu của cô mà biến đổi màu sắc rồi.

Nghĩ một hồi vẫn thấy đúng, vậy thì làm những hạt còn lại cũng nhiễm máu đi!

Đa Dư lắc lắc cái đầu đang phình to vì suy nghĩ nhiều, không nghĩ nữa, cô cũng chẳng biết, mọi chuyện thuận theo tự nhiên vậy!

Hết cơn buồn ngủ lại không có chuyện gì làm, thật là nhàm chán.

“Ợt ợt.” Đói rồi.

Đa Dư xoa nắn bụng, nếu sớm biết tối không có cơm ăn thì bữa trưa đã ăn nhiều hơn rồi.

Haiz! Trên thế giới này làm gì có nhiều chuyện sớm biết như vậy.

Bỏ đi, uống nước lấp dạ dày đi!

Cầm cốc nước trên đầu giường, đang muốn ngửa đầu uống cạn thì bỗng nghĩ ra gì đó liền ngừng lại.

Khóe miệng Đa Dư giật giật hai cái, cô đã uống mất nửa cốc nước này trước khi đi ngủ mất rồi.

Dùng lực đặt cốc nước lại trên đầu giường, cô không thèm uống nữa, cả ngày không có lấy một chuyện thuận ý.

Đội đã, có thứ gì đó man mát rơi trên mu bàn tay.

Đa Dư nghi hoặc nhìn, hình như là nước? Cẩn thận nhìn lại lần nữa đúng là thật.

Không chỉ trên mu bàn tay cô có nước, mà trong cái cốc rỗng vừa rồi cũng ngập đầy nước.

Đây là chuyện gì?

Cô rõ ràng là đã uống sạch rồi mới đứng, cả cái biệt thự này càng không có ai có lòng tốt rót nước cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Dị năng tái hiện 1

Đa Dư lần nữa bung cốc nước lên, đưa đến trước mắt cẩn thận quan sát lại.

Cô sẽ không nhớ nhầm, đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Dùng miệng nhấp một ngụm, cả người Đa Dư chợt thấy không đúng, ngay sau đó cô ngửa đầu uống cạn nước.

Chỉ thấy cơ thể cô kích động đến mức run rẩy, mùi vị này, không sai, chính là mùi vị này, trong vị ngọt lại pha trộn mùi đậm đậm của cô thom.

Trước khi trùng sinh, dị năng cô thức tỉnh là nước, uống vào chính là mùi vị này.

Lúc đó, cô bị vây trong một cửa hàng quần áo lớn, bên ngoài toàn là tang thi, cô may mắn tìm được ba miếng lương khô trong tủ lạnh, nhưng lại không có nước, kiên trì đợi đến năm ngày, trong lúc tuyệt vọng cô thức tỉnh dị năng hệ thủy.

Cuối cùng gặp được mười mấy người may mắn sống sót mới có thể thoát khỏi.

Nghĩ đến cô bé linh đạo, trong mắt Đa Dư ngập tràn cảm kích.

Lúc đó toàn thân cô hư nhược, giờ tay cũng mất sức, hơn một nửa trong số mười mấy người đều không đồng ý mang cô đi theo, vì cho rằng cô chỉ làm vướng chân thôi.

Cô bé đó chỉ nói một câu liền khiến đám người đó ngậm miệng lại.

“Các người đều là được tôi cứu, cứu chị ấy làm vương chân, vậy mấy người thì sao?”

Về sau, cô luôn đi tìm cô bé ở vài căn cứ của người may mắn sống sót, đáng tiếc là chưa từng gặp được.

Chỉ có tên của cô bé là luôn khảm trong tâm trí cô.

Tiết Thiên, một cô bé có khuôn mặt trẻ con.

Đa Dư từ trong hồi ức thanh tỉnh lại, cười trào phúng.

Sống lại cô trở nên đa cảm hơn nhiều.

Nhìn cốc nước không trong tay, Đa Dư nhắm mắt lại, cả người chậm chậm thả lỏng, lực tập trung rất nhanh liền tập trung lại một chỗ.

Cô thấp thoáng thấy có ba điểm nhỏ trong não hải, ba điểm sáng rất mờ, màu lam, màu vàng kim, còn có một cái gần như trong suốt.

Cô thử chậm rãi tiến gần chúng, gần hơn, gần hơn, gần hơn.

Ba điểm sáng dường như phát hiện có người lại gần liền bắt an lay động theo.

Đứng vào lúc Đa Dư cho rằng chúng muốn chạy, muốn nhào về phía trước.

Thì chuyện ngoài ý muốn xảy ra, ba điểm sáng nhỏ trôi đến đóng đưa trạ mắt cô.

Đa Dư cảm nhận được sự ỷ lại của chúng, tựa như người thân rất lâu gặp lại.

Cùng bọn chúng chơi đùa một lát, tư tưởng của cô liền trở về hiện thực.

Đa Dư từ từ bình phục lại tâm tình đang kích động, cô vậy mà lại là dị năng giả tam hệ.

Hệ thủy, hệ ánh sáng và hệ tinh thần, thật không thể tin được.

Trước trùng sinh cô chỉ thức tỉnh hệ thủy.

Lúc đó viễn cảnh xuất hiện cùng vừa nảy không giống nhau, có bảy điểm sáng, màu trắng, màu xanh, màu đỏ, màu lam, màu vàng, màu tím, màu đen.

Bọn chúng gặp cô liền chạy toán loạn, lúc đó không biết cô ra tay ngoài dự đoán hay như thế nào? Thân thủ bắt được quả cầu sáng màu lam chạy chậm nhất.

Sau đó tư tưởng cô liền quay về hiện thực, đợi đến lúc cô trở lại chỉ thấy quả cầu sáng nhỏ màu lam cô độc trôi dạt trong đó, nó không chủ động đến gần cô, cũng không để cô nắm bắt lại lần nữa.

Đa Dư lại nhìn cốc nước rỗng, trong lòng đầy tự tin.

Đây là lần đầu tiên cô dùng hệ thủy làm chủ tạo ra trước khi trùng sinh, cốc nước rỗng tuếch chậm rãi tràn đầy nước.

Dị năng không phải là nguoi thức tỉnh dị năng thuộc thuộc tính nào đó là có thể xuất chiêu, mà cần nguoi phải tự mình sáng tạo ra.

Ngươi cũng có thể quan sát người khác sử dụng các chiêu thức của dị năng mà lĩnh ngộ, rồi biến thành của mình.

Dị năng giả được chia thành 11 cấp bậc:

Dị năng giả cấp một

Dị năng giả cấp hai

Dị năng giả cấp ba

Dị năng giả cấp bốn

Dị năng giả cấp năm

Dị năng giả cấp sáu

Dị năng giả cấp bảy

Dị năng giả cấp tám

Dị năng giả cấp chín

Dị năng đại sư

Dị năng chi thần

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Dị năng tái hiện 2

Chín cấp đằng trước mỗi lần thăng cấp là một cấp bậc, dị năng đều có độ tăng trưởng nhất định.

Dị năng cấp chín tăng đến dị năng đại sư, dị năng sẽ tăng gấp đôi.

Dị năng đại sư thăng cấp đến dị năng chi thần, dị năng sẽ tăng đến gấp mười lần.

Đây cũng coi như là đến giới hạn của con người.

Cấp bậc dị năng giống như người có bao nhiêu tiền vậy.

Cấp bậc càng cao, số tiền người sở hữu cũng càng nhiều, người mới có năng lực mua càng nhiều đồ.

Lúc người nhìn trúng một đồ vật quý trọng, nhưng lại không có khả năng mua thì chỉ có thể nhìn, cùng lắm chỉ có thể mua hàng giả cao cấp.

Giống như người là dị năng giả cấp hai, sử dụng chiêu thức của dị năng giả cấp ba, rõ ràng uy lực sẽ khác biệt rất lớn.

Đa Dư nghĩ đến hai dị năng khác, càng nghĩ càng kích động, không thể một câu hai câu có thể tả được.

Nhân loại đã biết có tất cả chín loại dị năng, trong đó có dị năng hệ hỏa màu đỏ, dị năng hệ thủy màu lam, dị năng hệ thổ màu vàng, dị năng hệ mộc màu lục, bốn loại này là thường gặp nhất.

Dị năng hệ phong thanh sắc và dị năng hệ lôi màu tím, hai loại này không thường gặp, trong trăm người nhiều nhất có một người.

Dị năng hệ quang màu trắng và dị năng hệ ám màu đen, hai loại này là hiếm nhất, trong ngàn người nhiều nhất chỉ có một người.

Cuối cùng một loại là dị năng hệ tinh thần, có thể nói là hiếm có khó tìm, loại dị năng này không có phân biệt đẳng cấp rõ ràng, tất cả đều do dị năng giả hệ tinh thần định ra.

Nghe nói còn có rất nhiều loại dị năng còn chưa được chứng thực, ví dụ: dị năng giả không gian, dị năng giả tiên đoán, dị năng giả phân thân,... rất nhiều, chỉ là nghe nói cũng chưa từng có người tận mắt nhìn thấy, ít nhất là Đa Dư cũng chưa từng.

Đa Dư cảm nhận một chút, hiện tại cô là dị năng giả cấp 1.

Đặt cốc nước xuống, dùng thuật chữa trị của hệ quang áp dụng lên vết thương trên bàn tay phải, gờ cái khăn tay sớm đã nhiễm máu ra.

Miệng vết thương đúng như cô dự đoán đã hoàn toàn bình phục, một chút vết tích cũng không sót lại.

Dị năng hệ quang là loại dị năng chữa trị hiệu quả nhất trong các loại dị năng.

Theo sau là một quả cầu sáng cỡ hạt đậu nành xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ấm ấm, tựa như mặt trời ấm áp mà lại chói mắt như thế.

Ánh sáng biến mất, trong phòng lại trở về vẻ tĩnh lặng.

Dị năng tinh thần là một loại dị năng đặc thù, lúc đầu lấy việc thao túng là chính, về sau có thể biến hóa nó thành một loại vũ khí tấn công vô hình.

Đa Dư nhìn chăm chú không chớp mắt vào cốc nước đặt trên tủ đầu giường, cốc nước cứ thế bay đến rơi vào tay cô.

Người nào đó chơi đến nhiệt tình không chế cốc nước bay qua bay lại.

Đa Dư trừng sinh sống lại, tinh thần lực so với người thường mạnh hơn gấp bội, có điều nó cũng không chịu được sự vận dụng tiêu hao của cô như này.

Không qua bao lâu, trong phòng lại truyền ra tiếng thở đều đặn.

Sáng sớm, Đa Dư lại bị ca khúc sầu cảm gọi tỉnh dậy, đây là bài hát cô đặt báo thức.

Lười nhác duỗi eo, người nào đó thoải mái rên lên hai tiếng, cô cảm nhận được cơ thể có một nguồn năng lượng dồi dào.

Mỗi một căn phòng trong biệt thự đều có cách âm rất tốt, nếu không Đa Dư tối qua làm loạn như vậy bên ngoài sớm đã có người nhìn vào rồi.

Đa Dư phát hiện thính giác của cô so với trước kia đã nhạy bén lên rất nhiều, tiếng nói chuyện trong phòng khách cô vậy mà có thể nghe nhất thanh nhị sở.

“Chuyện này cứ quyết định như thế đi, tốt nghiệp đại học xong Nghiên Nhi liền cùng Lâm Tử Thạc tổ chức hôn lễ.”

“Hạo Thiên anh bớt giận, Nghiên Nhi vừa mới qua sinh nhật 23 tuổi, nó vẫn còn nhỏ, không bằng chúng ta cho chúng đình hôn trước, hôn lễ để từ từ về sau.”

“Bốp” một tiếng.

Đa Dư vừa xuống lầu thì thấy bố cô đang vung tay về phía mẹ kế, kế tiếp nữa bên mặt bà ta liền phù lên.

Cô mân môi, xem ra hôm đó bố vẫn coi là hạ thủ lưu tình với cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cừu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lại muốn tính kế cô

Từ trong biệt thự truyền đến tiếng khóc quỷ thần kinh thiên động địa.

Đa Dư cười trào phúng nhìn Đa Nghiên đang quỳ dưới đất, ôm chân bố bị thương cầu xin.

“Đừng mà bố ơi, Nghiên Nhi sai rồi, Nghiên Nhi thật sự biết sai rồi.

Nghiên Nhi và Lâm Tử Thạc là bạn cùng lớp, cậu ấy nói với Nghiên Nhi hôm qua là sinh nhật cậu ấy, cậu ấy mới tất cả bạn trong lớp đến tụ họp nên Nghiên Nhi mới đi.

Đến đó mới biết chỉ có một mình Nghiên Nhi, lúc đó Nghiên Nhi muốn rời đi rồi, nhưng cậu ấy lại nói cùng là bạn học cùng lớp, sao có thể bỏ đi mà không uống ly nào.

Nhất định là cậu ta, đúng vậy, nhất định là cậu ta tính kế Nghiên Nhi, uống xong ly rượu đó Nghiên Nhi không còn biết gì nữa.

Bố ơi, Nghiên Nhi bị oan, thật sự bị oan mà.”

Mẹ kế ghen ngào nói tiếp, “Hạo Thiên, Nghiên Nhi trước giờ luôn là một cô con gái nghe lời, anh làm bố con bé còn không rõ sao?

Anh nghĩ con bé có thể làm ra loại chuyện kia sao?”

Trong phòng khách, sau trầm mặc một lúc.

Giọng nói đau lòng của bố vang lên, “Nghiên Nhi, tối qua con không nên xuất hiện ở bar Túy Mộng, tên súc sinh Lâm Tử Thạc, tối hẹn là Đa Dư, mục tiêu ban đầu của nó cũng nên là Đa Dư mới đúng.

Con đến nó mới không gặp Đa Dư nữa.

Ảnh các con bị chụp trộm, Đa Dư trước đó đã nhắn tin cho bố là không tìm được người nên đã về rồi.”

Đa Nghiên cúp mắt che đi tia âm hiểm xẹt qua, giọng nói mềm mại chứa sự tủi thân vô cùng, “Bố, Nghiên Nhi không thích Lâm Tử Thạc, bố để chị gả cho Lâm Tử Thạc đi, hồi trước chị vẫn nói với Nghiên Nhi là chị luôn thích thầm Lâm Tử Thạc.”

Mẹ kế dường như nghĩ ra gì đó? Vội nói: “Hạo Thiên, đứa bé Đa Dư này mệnh khổ, mẹ con bé sinh ra nó xong liền bỏ rơi ở cô nhi viện, mười năm đăng đăng con bé một ngày cũng chưa từng được hạnh phúc.

Vào cái nhà này con bé luôn ngoan ngoãn, trước giờ cũng không đòi hỏi gì? Tính khí con bé này anh cũng biết, vô cùng cứng đầu, nó đã thích Lâm Tử Thạc thì sẽ không thay đổi.

Nếu Nghiên Nhi và Lâm Tử Thạc kết hôn rồi nó nhất định sẽ rất buồn, tình cảm chị em hai đứa còn có thể hòa thuận sao?

Đa gia chúng ta chỉ có hai đứa trẻ này thôi!”

Đa Dư nhìn một màn nức cười trước mắt, trong lòng liền rõ rất mau sắp hạ màn rồi, theo những gì cô hiểu về người bố này, kết quả không nói cũng biết.

Nghiên Nhi, Đa Dư, cùng là con gái, cách xưng hô sao có thể khác nhau như vậy?

“Nghiên Nhi, thời gian này con hãy ở nhà, về tòa báo đó ngược lại không phải vấn đề, mọi tin tức liên quan đến con không đến chiều sẽ biến mất hoàn toàn.

Còn về trường học thì chỉ cần ngày thi đến thôi, thi xong bố trực tiếp tiễn con đi Mỹ du học.”

“Nghiên Nhi thương bố nhất, Nghiên Nhi không muốn rời xa bố đâu, Nghiên Nhi chỉ muốn mãi mãi ở bên bố thôi.”

Đa Dư biểu tình bất lực nhìn người bố hiền từ xoa đầu Đa Nghiên, trong lòng không nói lên được trào phúng.

“Bố cũng không nhớ rời xa Nghiên Nhi, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, chỉ mong đến khi con từ Mỹ trở về thì mọi người đều đã quên đi chuyện này.”

“Hạo Thiên, em...”

“Bà cũng đi cùng đi! Một mình Nghiên Nhi bên đó tôi không yên tâm.”

Đa Dư nghĩ đến Nhiếp Minh, trong lòng có chút nôn nóng, không biết hôm nay cậu ấy đã tốt hơn chút nào chưa.

Đối với mấy chuyện vô bổ này cô cũng chẳng muốn nghe nữa.

Lặng lẽ đi lên lầu, nhẹ nhàng đóng cửa lại, từng bước từng bước đi đến phòng khách.

“Buổi sáng tốt lành thưa bố mẹ, em gái về nhà từ lúc nào vậy?”

Đa Dư vừa dứt lời liền đi vào phòng ăn, bữa sáng không cần nghĩ cũng biết là chẳng còn, nhưng cũng nên làm bộ một chút không phải sao? Cô chỉ vừa mới xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đàm phán với bố

“Đa Dư, bố vừa hay có chuyện ở trường các con, chúng ta ngồi chung xe đi, bữa sáng tùy tiện mua ở ngoài ăn cũng được.”

“Vâng.”

Trong xe không khí có chút nặng nề, Đa Dư yên tĩnh ngồi ở một bên ăn bánh bao nóng hôi.

Trong lòng không kim được mà cảm thán, thơm quá! Đã ba năm cô không được ăn bánh bao rồi.

“Lão Trương, tấp xe đỗ vào lề đường một lát, ông vào siêu thị gần đây mua cho tôi bao thuốc lá.”

“Vâng.”

Trong xe trầm mặc một lúc sau.

“Đa Dư, nghe nói con rất thích Lâm Từ Thạc?”

Cô nghĩ cũng không thêm nghĩ, đáp: “Không thích, ở trường đang có rất nhiều người sau lưng nghị luận về anh ta, nói anh ta làm cho một nữ sinh họ Vương lớn bụng rồi dùng tiền giải quyết.”

Bố Đa ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Đa Dư, “Chuyện sáng nay con đều nghe thấy rồi đúng không?”

Đa Dư nhướn mày, không hề là nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn trên thương trường, mặc dù là câu hỏi nhưng giọng điệu lại khẳng định.

Cô chậm rãi ngừng đầu, vẻ mặt vô tội nhìn ông ta, “Sáng nay đã có chuyện gì xảy ra? Con không nghe thấy gì cả.”

Bố Đa ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm đứa con gái sống chung dưới một mái nhà với ông ta, nhưng những lần nói chuyện của hai người có thể đếm trên mấy đầu ngón tay.

“Hôm trước hai chúng ta nói chuyện về Lâm Từ Thạc, con không hề nói bất kỳ một câu không tốt về cậu ta.”

“Trước đây con và anh ta chưa từng tiếp xúc đâu? Nên con cũng không rõ.”

Đa Dư mở điện thoại, bấm vào nhóm chat trong khối đưa cho bố Đa.

“Sáng nay con cũng mới biết.”

Bố Đa nhận lấy xem, mọi loại tin tức không tốt về Lâm Từ Thạc và Nghiên Nhi hiện ra trước mắt, đồng tử thâm thúy co lại, trực tiếp cầm điện thoại nện lên cửa xe.

Đa Dư đồng tình nhìn chiếc điện thoại đã vỡ tan tành, đối với cửa xe không chút vết sứt thì có chút trầm trồ.

“Ta và Lâm gia từ lúc các con chưa ra đời đã định xuống hôn sự rồi, con là con cả, tốt nghiệp xong thì liền kết hôn đi!”

ĐỆT, Đa Dư hận đến ngứa răng, chưa ra đời thì liên quan lông gì đến cô, mười tuổi cô mới bước chân vào nhà họ có được không.

Lại còn con cả, con cả thì nên đi chết sao? Phải nhặt đôi giày người khác không cần, đứng trên đầu họng súng sao?

“Bây giờ cả cái thành phố A3 này đều đã biết chuyện của Lâm Tử Thạc và em gái rồi, nếu như cô đầu đổi thành con thì người ngoài sẽ nhìn nhà chúng ta bằng con mắt gì đây?”

Bố Đa nhủ mảy, những điều Đa Dư nói ông ta cũng đã suy nghĩ qua, hơn cả là cách nhìn, sợ là đối với việc làm ăn của công ty cũng sẽ có ảnh hưởng.

Nghĩ đến khuôn mặt khốc như hoa lê trong mưa của Nghiên Nhi, cuộc đời này ông ta đã để ai phải tủi hờn đâu?

“Đây không phải chuyện con lo, con chỉ cần biết chuẩn bị tốt nghiệp rồi gả cho người ta.”

Đối với người bố bất công đến trình độ này, Đa Dư đã sớm chết tâm rồi.

Muốn cô gả cho người ta còn phải xem mặt thể có muốn hay không đã.

Đa Dư về mặt bị làm khó cùng không tình nguyện, cuối cùng hạ quyết tâm.

Mọi biểu tình của cô đều không thoát khỏi đôi mắt luôn đang nhìn cô chăm chăm.

“Chuyện này bố sẽ không khiến con phải thiệt thòi, con có thể tùy ý chọn của hồi môn, nếu trong phạm vi có thể chấp nhận thì bố đều đồng ý.”

Suy nghĩ duy nhất của Đa Dư lúc này là, nói thật dễ nghe, để cô tùy ý chọn, lại còn phải trong phạm vi cho phép.

Có điều, điều kiện này đối với cô rất có lực hấp dẫn, chuyện của cô với Châu Thiên có thể cần rất nhiều tiền đây?

Cô mười tuổi đến Đa gia, mười tám tuổi bắt đầu có thẻ ngân hàng riêng, mỗi tháng đều có mười vạn tiền tiêu vặt.

Cô không có chỗ để tiêu tiền, chỗ tiền đó căn bản là không động tới, năm năm lẻ một tháng là 610 vạn, tháng này hình như tiền cũng được chuyển khoản rồi.

Cộng thêm mười một vạn nhặt được ở bar Tủy Mộng.

Tính ra cũng là 631 vạn rồi, nhưng không phải là càng nhiều càng tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Nhiếp Minh đi rồi

“Nếu như bố đã quyết định như vậy rồi thì con gái cũng xin vâng theo, còn về của hồi môn? Con muốn một ngàn vạn, chút tiền này đối với Đa gia không đáng nhắc đến, bố nói xem?”

Bố Đa không cần nghĩ liền đồng ý, đối với tài sản tiền tỷ như ông ta mà nói, một ngàn vạn không đáng là bao.

“Không vấn đề gì.”

“Con gái còn một chuyện nho nhỏ, mong bố không phản đối.”

“Đa Dư, nên hiểu thế nào là đủ.”

“Con rất rõ, nên con đổi cả một đời này để đổi lấy hai yêu cầu nhỏ nhoi này thôi.”

“Được, không nghĩ đến Đa Hạo Thiên này còn có lúc nhìn lầm, không phát hiện ra con lại biết nói chuyện như vậy.”

Trong lòng bố Đa càng lúc càng kinh ngạc, dường như đây là lần đầu tiên quen biết đưa con gái này.

Đa Dư tự xem nhẹ nửa câu sau, đồng ý là tốt rồi.

“Con muốn phòng thí nghiệm dưới lòng đất bị bỏ hoang ở ngoại ô thành phố A3.”

Ngoại thành nằm ở phía đông thành phố A3, ngoại ô nằm ở phía tây thành phố A3.

(Ngữ Nương Tử: dịch đến đây cũng không hiểu lắm, ở đây tác giả dùng hai từ 郊区 và 郊外 đều có cùng một nghĩa là ngoại thành, ngoại ô, không hiểu sao tác giả lại dùng như hai nghĩa khác nhau ở đây. Mời những bạn hiểu tiếng trung vào lý giải.)

Nghe nói nơi đó đồ rất nhiều tiền để xây lên, chủ yếu là để nghiên cứu cây nông nghiệp, dung hợp gen của chúng, tạo nên cây nông nghiệp có ảnh hưởng tốt cho cơ thể con người.

Lúc đó, cô vẫn đang học cấp hai, phòng thí nghiệm dưới lòng đất từng là tiêu đề đầu tiên trên các mặt báo, biến đổi gen của đậu tây khiến nó to như quả táo, vị lại giống như quả chuối.

Đa thị vì thế mà kiếm được không ít tiền, sau khi phòng thí nghiệm dưới lòng đất lập được mấy lần thành công liên tiếp, liền đẩy ra thị trường một loại nho đen đột biến gen có thể làm tóc trắng biến thành tóc đen.

Cả thành phố tranh giành mua.

Đêm hôm đó bệnh viện đầy người mắc bệnh, có hơn mười người trúng độc quá nặng, cứu chữa không kịp thời nên chết trên đường nhập viện.

Bên cạnh sát tiến hành điều tra liên sáng tỏ, một thành phần nào đó trong nho đen đột biến quá cao, phòng thí nghiệm dưới lòng đất từ đó bị chính phủ niêm phong.

“Con muốn phòng thí nghiệm dưới lòng đất làm gì?” Đó là nỗi đau của bố Đa, vì lần ngoài ý muốn đó xem chút nữa khiến cho ông ta tan gia bại sản.

“Con thích thí nghiệm, đồ vật ở đó rất đầy đủ, phù hợp với ý của con.”

Bố Đa lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho Đa Dư, “Bố đồng ý với những điều kiện của con, giấy sở hữu phòng thí nghiệm chiều sẽ gửi cho con, con ở lại trường từ giờ đến ngày thi đi! Nếu có chuyện gì không hiểu thì hỏi thầy giáo.”

“Con biết rồi ạ.”

Đa Dư và bố Đa chia nhau mà đi, sau khi đàm phán xong hai người cũng không nói gì thêm.

Người nào đó không hề có chút giác ngộ về việc bị vứt bỏ, ngược lại cảm thấy hôm nay bầu trời đặc biệt trong lành, hoa cũng đặc biệt thơm, cước bộ không chút chần chừ hướng đến giảng đường năm bốn.

Câu nói oan gia ngõ hẹp không sai chút nào, Đa Dư chặn đường Trần Nhiễm đang không thèm để ý đến cô.

“Học đệ, hôm nay Nhiếp Minh đến trường chưa?”

“Hôm nay cậu ấy không đến, về sau cũng sẽ không đến nữa rồi.

Chị đúng là sao chổi, ai đụng phải chị cũng gặp xui xẻo.

Em gái chị và Nhiếp Minh chính là ví dụ sống.

Một người không dám đến trường, còn một người thì phải rời xa quê hương, đây chính là việc tốt chị làm đó.”

Đa Dư sững sờ, bản năng túm chặt lấy Trần Nhiễm đang muốn đi qua.

“Cậu có ý gì? Nhiếp Minh đã đi đâu?”

Trần Nhiễm nhú chặt mày, chị ta tuổi con trâu sao? Đau chết tiểu gia rồi.

“Buông tay.”

Đa Dư không nói gì, cũng không buông tay, cổ chấp nhìn Trần Nhiễm, lực tay không tự giác mà gia tăng.

Chỉ thấy trong lòng cô có bao nhiêu bất an và bất lực.

Trần Nhiễm không nhịn được gào lên, “Tôi nói chị mau buông ra, đau chết tiểu gia rồi.”

Đa Dư nghe lời buông tay, ngây ra nhìn Trần Nhiễm.

“Nhiếp Minh cùng mẹ cậu ấy đi thành phố A1 rồi, anh trai của di ấy ở đó, còn lại thì tôi không biết, Nhiếp Minh đi rất vội vã, đi cũng chẳng nói gì? Đến phương thức liên lạc cũng không có.”

Đa Dư đứng đó rất lâu vẫn chưa rời đi, trong lòng là vô vàn bất định.

Thay đổi rồi, tất cả đã thay đổi rồi, kiếp trước Nhiếp Minh không rời đi, kiếp này cậu ấy đã đi rồi, thật sự đã đi rồi.

Khi quay lại, Nhiếp Minh sẽ còn yêu cô, còn thích cô không?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chuẩn bị trước

Đa Dư không chút lưu luyến rời trường, thân phận đại tiểu thư hào môn Đa gia này khiến cho cô gặp không ít rắc rối.

Đại học mà muốn nghỉ học, dù chỉ thiếu một tiết thi cũng sẽ bị mời phụ huynh.

Còn cô thì trường học đều nhắm một con mắt mở một com mắt.

Đầu tiên cô đi mua một chiếc điện thoại dùng năng lượng mặt trời, tiếp đó gọi xe ra ngoại ô, trên đường suy nghĩ rất nhiều.

Trong lòng cũng đã quyết định, không sợ kiếp này Nhiếp Minh không yêu cô, cô vẫn sẽ bước vào tìm cậu ấy, sẽ dây dưa với cậu ấy cả đời này.

Vừa đến phòng thí nghiệm dưới lòng đất, đã có rất nhiều người đàn ông mặc tây trang đen đang chờ ở đó, một bên có hai chiếc xe hàng đang đỗ, dùng vải bạt màu xanh quân đội che lại.

Đa Dư không nhanh không chậm đi đến trước một người có vết sẹo trên mặt để râu quai nón.

“Châu bang chủ đến trước hẹn thật sớm.”

“Cô bé, gan của cô rất lớn đấy, không biết ta làm việc gì sao? Giết người đối với ta chỉ như ăn bữa cơm, gọi người lớn nhà cháu ra đây cùng ta nói chuyện.”

“Cách làm người của bang chủ tôi rất rõ, cũng rất yên tâm.

Làm ăn? Nhận tiền, nhận hàng, cũng nên nhận người không đúng sao!”

Châu Thiên sững một cái, sau đó cười lớn, hấn vỗ vỗ vai Đa Dư, “Tốt, tốt, cô bé có đủ gan dạ, hợp với khẩu vị của ta.

Hàng của cô đều ở phía kia, cô đi kiểm tra, nếu có hàng giả thì Châu đại ca bao hết.”

“Châu đại ca thật hào sảng, tiểu muội trước cảm ơn.”

Châu Thiên nhìn bóng lưng mảnh khảnh kia, cảm giác duy nhất là cô bé này không đơn giản.

Hắn có thể khẳng định là trước giờ chưa từng gặp cô, lúc cô bé này đối mặt với hắn không có chút sợ sệt nào, rất đậm nhiên.

Lần giao dịch này chỉ là một vụ mua bán nhỏ, căn bản là không cần hắn xuất hiện, hắn chỉ rất hiếu kỳ đối với cô bé nói chuyện điện thoại với hắn mà không có chút căng thẳng.

Quả nhiên không khiến hắn thất vọng.

Đa Dư vừa đi đến liền có người bỏ tám bạt che ra, chất đầy hai xe là các loại hạt giống, tất cả vẫn còn nguyên bao niêm phong.

Chỉ đến khi sau lưng có tiếng cước bộ vững vàng có lực truyền đến, cô mới nuôi tiếc bỏ xuống, những thứ này nếu đặt trong mạt thế sẽ đáng giá như vàng.

“Chậu đại ca, tôi sẽ chuyển khoản cho anh.”

Châu Thiên dừng lại bộ pháp, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu chăm chú nhìn bóng lưng mảnh khảnh, còn chưa quay lại đã biết là hắn, thật thú vị.

“Không cần đâu, mấy thứ này coi như là quà gặp mặt anh trai tặng cho em gái.”

Đa Dư quay đầu lại, há miệng kinh ngạc, nửa ngày mới lấy được ý thức, “Sao làm thế được? Ở đây có khoảng nửa tấn, giá trị phải sáu trăm vạn.”

Châu Thiên cười, “Không đến mức như vậy đâu, anh có một người anh em là lão tổng của nhà xưởng gieo hạt giống, chỗ này cũng chỉ đáng giá một trăm vạn.”

Đa Dư nghĩ một lát liền quyết định nhận lấy, không phải vì tiếc sáu trăm vạn, cần phải biết là khi mặt thể đến, loại tiền giấy này làm giấy chùi đít còn bị chê nhỏ.

Hơn nữa người đàn ông Châu Thiên này, xứng đáng để làm bạn bè thâm giao.

“Vây em không khách khí nữa, anh trai tặng cho em một phần lễ lớn thể này, em nên có lễ kính đáp trả mới đúng.”

Không người nào có thể nghe được Đa Dư đang nói gì bên tai Châu Thiên.

Mọi người chỉ thấy bang chủ xử lý công việc không nóng không lạnh của bọn họ, vội vàng vàng rời đi rồi.

Đa Dư thấy mọi người đang định bỏ đi thì vội kêu lên: “Các anh cũng nên lưu lại vài người giúp tôi chuyển mấy thứ này vào chứ!” xe đi rồi, hạt giống đều đặt dưới đất, cô phải nhặt đến lúc nào chứ!

“Tiểu thư yên tâm, trước khi đi đại ca đã phân phó rõ rồi, hai chiếc xe này tặng cho cô, anh em cũng sẽ giúp cô vận chuyển đồ.”

Đa Dư mím môi, thôi được! Suy nghĩ của người có tiền cô thực sự không hiểu, hai chiếc xe này không dưới trăm tám mươi vạn, vậy mà lại thuận tay tặng đi rồi.

“Những thứ này chuyển đi đâu?”

Đa Dư chỉ phờng thí nghiệm dưới lòng đất, sau đó liền vỗ trán, trời ạ! Cô vẫn chưa có chìa khóa.

“Không cần nữa, các anh đi đi.”

Đa Dư nhìn theo bóng lưng của đám người, lại nhìn hạt giống chất đầy trên hai chiếc xe khóc không ra nước mắt, trời ơi! Đồng này cô phải chuyển mất bao lâu đây.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Phát hiện ngoài ý muốn

Đa Dư ngồi bên đồng hạt giống chồng chất như núi, chợt có suy nghĩ viển vông mở miệng nói: “Giá mà không mất chút sức lực nào mà vẫn có thể thu được đồng này thì tốt biết bao.”

Một luồng ánh sáng màu lam lướt qua, chỉ thấy hạt giống chất đầy trên xe đều đã biến mất như tan vào hư không.

Đa Dư bị dọa tới mức lùi lại hai bước, “Vãi, ban ngày không gặp ma thì cũng không nên trộm hạt giống của mình chứ! Đâu hết rồi? Mau trả lại cho tôi.”

Lúc này cô cảm nhận được cổ tay nóng lên rõ rệt, vừa cúi đầu thì nhìn thấy hạt châu màu lam ở chuỗi phật châu phát ra ánh sáng màu lam nhè nhẹ, rất nhanh liền biến mất.

Đa Dư lại ngẩng lên nhìn, hai chiếc xe trống không đã được chất đầy trở lại, dường như tất cả là ảo giác của cô.

Cô có thể khẳng định tất cả đều là thật, nhấc tay lên nhìn một cách chăm chú.

Không lẽ đây là không gian? Đúng là thế sao? Thật không thể tin được.

Ở mặt thể cô đã từng gặp một cô gái đeo một chiếc vòng cổ thạch anh, bên trong chính là một loại không gian nhỏ.

Đa Dư ôm tâm tình kích động thử nghiệm vô số lần.

Cả chiếc xe cứ thế lúc hiện lúc ẩn.

Trong lòng Đa Dư vô cùng kích động! Đây đúng là một bảo vật vô giá, quá tốt rồi, trong phật châu vậy mà có không gian, như này có thể tàng trữ thật nhiều đồ ăn rồi.

Cô vốn dĩ chỉ dự định tìm một món vũ khí hợp tay, kể cả những hạt giống này chỉ là vô tình nghĩ đến, thời gian này cũng chưa cần chuẩn bị đến.

Căn cứ mà những kẻ may mắn sống sót thành lập cách nơi này quá xa, cách đường vắng cả một thành phố, cứ để ở đây rồi rồi đi cũng không tốt, nhân khẩu nơi này đông đúc nhất, sẽ sớm bị tang thì chiếm đóng.

Cô hiện tại cũng không thể đến thành phố A3, mặt thể vẫn chưa tới, với năng lực của bố cô thì cho dù cô có trốn đến chân trời cũng có thể tìm được về.

Như vậy thì tốt rồi, tất cả mọi vấn đề đều đã được giải quyết, căn cứ dưới đất này thành có cũng được mà không cũng được.

Đa Dư đem tất cả hạt giống cho vào không gian.

Lái một trong hai chiếc xe chở hàng chạy nhanh đến thành phố A3, cô đi đều là đường tắt.

Nơi đó có một nhà xưởng quy mô trung bình, cũng là mục tiêu lần này của cô.

Nếu như đi đến khu vực thành thị tập trung mua một số lượng đồ ăn quá lớn sẽ rất dễ gây chú ý.

Đến xưởng thực phẩm cỡ lớn thì hình thức mua bán không cần cái này lại cần cái kia, quá phiền phức.

Loại hình trung bình này vừa vặn phù hợp, chỉ cần có tiền là có thể lấy hàng.

Đa Dư giả trang thành một thương nhân buôn bán sỉ, lấp đầy xe chở về.

Các loại đồ ăn đóng hộp, trong đó có lương khô và mỳ gói tương đối nhiều.

Loại đồ ăn này hạn sử dụng dài, cho dù quá hạn ăn vào cũng không sao.

Chiếc xe này thông thường có thể chở được năm tấn, có điều kỹ thuật chất hàng hóa không khéo, đồ vật lại nhẹ và chiếm diện tích, cảnh sát kiểm tra khá nghiêm ngặt nên cô chỉ chở ba tấn.

Đa Dư mười tám tuổi thi bằng lái xe là loại xe con, đổi thành loại xe chở hàng tấn này lại thành không có giấy phép lái xe.

Cô nhả mày u sâu khi thấy hai vị cảnh sát ở ngã tư trước mắt, trầm mặc tấp xe vào lề ở nơi không bắt mắt, hy vọng cảnh sát có thể không nhìn thấy cô.

Tiêu rồi, đúng là miệng quạ đen, mấy người cảnh sát này đều có thiên lý nhãn sao, khoảng cách giữa cô với họ ít cũng phải năm trăm mét đó.

Họ đang đi đến đây càng ngày càng gần.

Đa Dư nhanh chóng mở cửa xe chạy ra, nấp sau một thân cây bên đường.

Cách không xa có sáu người nam trẻ tuổi đi đến.

Một người cảnh sát đang tỉ mỉ kiểm tra xe nên không chú ý tới, mấy người đang đi đến từ sáu người biến thành bảy người.

Mùi thịt gà thật thơm, thật đói.

Đa Dư thật sự đói rồi, sáng chỉ ăn hai cái bánh bao, bây giờ trời sắp tối, lại phải đi thêm nửa tiếng mới đến được trung tâm thành phố.

Đã ba năm rồi cô chưa được ăn KFC, thật là tương niệm.

Một người dưới sự chú ý của những người khác gọi một đồng đồ ăn bày đầy bàn, sau đó dùng một tốc độ rất nhanh liền tiêu diệt sạch sẽ.

Đa Dư vỗ vỗ bụng, a! No quá, cảm giác đói bụng đúng là không dễ chịu chút nào.

Trước khi trùng sinh, hai ba ngày cô không ăn gì là chuyện rất bình thường.

Nhắc đến cũng thấy lạ, cô lúc đó không biết đói là gì sao?

Cô vẫn nhớ mặt thể năm thứ hai, những thứ có thể ăn dễ tìm được cơ bản đều bị những người may mắn sống sót thu thập sạch sẽ rồi.

Cô hai ngày còn chưa ăn cơm, không biết lấy đâu ra dùng khí mạo hiểm tính mạng đi qua hai dãy phố tìm thức ăn.

Một cái bánh bao mốc, một túi mỳ gói.

Cô chạy muốn phọt rầm quay về, đưa cho Lâm Từ Thạc và em gái tốt của cô.

Đa Nghiên ăn sạch túi mỳ gói.

Lâm Từ Thạc không ăn mà bóc sạch mốc trên bề mặt bánh bao, đưa cho Đa Nghiên.

Đa Nghiền từ chối lắc đầu nói no rồi, cuối cùng hán hai ngum ăn hết.

Đa Dư lúc đó hận không thể nhặt sạch vỏ bánh bao mốc dưới đất ăn.

Thật ra, có rất nhiều chuyện không phải cô không biết, mà là cô không nỡ, cô sợ cô độc, sợ chỉ còn một mình, chỉ cần có một người cùng cô nói chuyện hàng ngày cũng tốt, để chứng minh rằng cô vẫn còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Kết giao bằng hữu mới 1

Đa Dư lại gọi thêm một phần lớn gói về, chuẩn bị cho ngày mai thức đêm.

Đi đến một góc khuất thì thu đồ vào không gian, ánh sáng màu vàng kim chớp lên rất mờ.

Cô có chút nghi vấn, lúc trước bỏ đồ vật từ trên xe vào cũng là màu vàng kim.

Xem ra cô cần phải tìm một địa điểm để nghiên cứu kỹ hơn.

Đã mười giờ rồi, không thể quay về trường được nữa.

Đi đâu đây?

Hai mắt Đa Dư sáng lên, nghĩ ra rồi, đi dã ngoại.

Doanh nghiệp hai mươi tư giờ rất thuận tiện cho dân, quy mô khá lớn, đồ vật ở đó cũng đầy đủ.

Một cái lều vải đơn giản, hai cái túi lớn, đến một lần thì sẽ có thu hoạch gì chẳng?

Cô gọi một chiếc taxi.

Núi Vọng Nguyệt.

Đây là ngọn núi rất nổi tiếng ở thành phố A3, nằm ở phía bắc.

Mỗi năm đến mùa du lịch, trừ phi đêm trước đó trời âm u, không thì đêm nào cũng tràn ngập người.

Có người nói nơi này là nơi gần với mặt trời nhất.

Lúc mặt trời từng chút từng chút một mọc lên, khiến cho người ta máu huyết sôi sục, hận không thể phi lên ôm một cái.

Đây là lần đầu tiên Đa Dư đến đây, lúc trước cũng muốn đến nhưng không có người đi cùng, gan lại nhỏ.

Từ xe nhìn thấy hai cái đỉnh lều, đi gần hơn thì thấy một nhóm mấy người đang ngồi quanh đống lửa, một mặt phấn khích không biết đang nói gì?

Đa Dư tìm một chỗ cách họ hơi xa một chút, bỏ đồ đạc xuống.

Đang chuẩn bị dựng lều thì có hai cô gái từ bên đó đi đến.

“Chị ơi, chị đi một mình sao?”

“Ừ, một mình.”

Mấy người này đều mặc đồng phục cấp hai, xem ra là vừa tan học liền chạy đến đây.

“Chị ơi, chị gia nhập nhóm bọn em đi, đồng người mới vui.”

Nếu là cô kiếp trước thì sẽ rất vui mừng, không chút do dự đồng ý, cô của lúc đó rất thích náo nhiệt.

“Không cần, học sinh các em tụ họp chị không tiện làm phiền.”

“Không phiền, em thích đông vui, đi đi mà! Các cậu ấy không biết kể chuyện ma, chán ồm.”

Đa Dư: “...” Nhìn cô rất giống như biết kể chuyện ma sao?

Hai cô bé thương lượng một lát, mỗi bên một người thay nhau nài nỉ, Đa Dư bị nửa đẩy nửa kéo gia nhập vào hàng ngũ ba cô bé và hai cậu bé.

Dù sao người ta cũng có ý tốt, cô cũng không thể không quá biết điều.

“Chị cũng không biết kể chuyện ma.”

Trước khi trùng sinh gan Đa Dư nhỏ đến đáng thương, căn bản là không xem đến mấy thứ đó.

Cô bé mặt tròn tóc ngắn vỗ vỗ ngực, vui vẻ nói: “May quá, chị không biết kể, Ngải Giai to gan, còn bọn em sợ lắm.”

“Vương Đình đừng là gan thỏ đẻ.”

Vương Đình không tức giận, ngược lại còn rất vui vẻ: “Ngải Giai, cậu ăn ít cánh gà nướng thôi, không thì lại biến thành gan nhỏ đó.”

Những người khác đều bật cười lớn, cuối cùng một cậu bé đeo kính ra mặt hòa giải, mọi người mới dừng lại.

“Đủ rồi, hai oan gia các cậu cứ đụng mặt là lại đấu khẩu, chị gái không cười các cậu mới lạ.”

Hai người bị điểm tên liền ngậm miệng lại.

Đa Dư nghi vấn nhìn mấy đứa trẻ, cười cười.

“Chị ơi, chị cười lên xinh lắm, em tên là Ngải Giai.”

Còn chưa đợi Đa Dư trả lời, cô bé nhỏ trước mắt liền thành một khuôn mặt tròn.

“Đến lượt tớ, đến lượt tớ, chị ơi, em tên là Vương Đình.

Người trông có vẻ cao lãnh tên là Điền Thư Kỳ, thực ra cô ấy rất tốt.

Còn cái cậu luôn thích cười kia là Châu Phong, cậu ấy rất giỏi làm trò đó.

Còn cậu đeo mắt kính là Tô Tịnh Dịch, là lớp trưởng lớp 4 ban hai của chúng em, rất hung dữ, không ít lần bắt nạt em”

“Vương Đình, gan cậu lớn thật đấy! Tớ đều nghe thấy được đấy, nhớ không lầm thì mai hình như là ngày trực nhật của cậu.”

“Chị ơi, thực ra người tốt nhất lớp chính là lớp trưởng, em đố cậu ấy còn cho em bánh bao nữa đấy?”

Đa Dư khẽ cười, xem ra quan hệ của họ rất tốt.

“Chị ơi, đến lượt chị rồi, chị xinh đẹp thế này, cười lên cũng rất xinh, tên nhất định cũng rất hay.”

“Chị tên Đa Dư, là sinh viên năm bốn đại học.”

Mấy người trầm mặc mất vài giây, Vương Đình liền phá vỡ, chớp chớp mắt nói, “Cái tên này thật thú vị, em thích.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Kết giao bằng hữu mới 2

Ngải Giai và Vương Đình chính là một đôi pha trò, muốn trầm mặc yên lặng cũng khó, Đa Dư cũng ngẫu nhiên nói một vài câu.

Đối với thời gian vui vẻ con người sẽ luôn cảm thấy trôi qua rất nhanh.

Cười cười nói nói, màn đêm hơi lạnh cũng chậm rãi trôi qua.

Mấy người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ngắm mặt trời mọc.

Thực ra cũng không có gì để thu dọn nhiều. Đồ ăn cũng ăn hết rồi, chỉ đơn giản thu cái lều xếp lại là được.

“Chị ơi, sáu giờ rồi, ông mặt trời cũng sắp lên rồi, lần đầu xem chị cũng đừng kích động quá nhé!”

Đa Dư cười vò vò cái đầu nhỏ của Ngải Giai, ban đêm có bọn họ bầu bạn cùng trong tưởng tượng cũng tốt như nhau.

“Lên rồi, lên rồi, chị ơi nhìn kia.” Gương mặt mập mạp của Vương Đình vì quá kích động mà đỏ hồng lên, thật chọc người yêu mến.

Trong chớp mắt, thái dương chậm rì rì từ mặt đất mọc lên, ánh sáng chói lọi chiếu sáng mặt đất, đồng thời chiếu sáng góc tối tăm trong lòng Đa Dư.

Thật đẹp, đỏ giống như lửa phượng hoàng niết bàn vậy, giống như cô hôm nay, tất cả chỉ mới là khởi đầu.

Nếu có thể, cô hy vọng có thể dừng lại ở thời khắc này.

“Chị ơi, chúng ta phải xuống núi thôi, còn một tiếng nữa là đến giờ học rồi.”

“Các em thức cả đêm, không sợ học sẽ ngủ gật sao?”

Ngải Giai vẻ kinh hãi.

“Em thà lấy que diêm chống mi mắt còn hơn là ngủ gật.”

Đa Dư nhướn mày.

Vương Đình cười khi người gặp nạn nói: “Có một lần Ngải Giai ngủ gật trong tiết học của thầy chủ nhiệm bị phát hiện, chị nghĩ sau đó chuyện gì xảy ra?”

Đa Dư nhìn biểu tình thần bí của Vương Đình, lòng hiếu kỳ thành công bị khơi lên.

“Thầy chủ nhiệm rất tốt, không phạt cậu ấy, chỉ để cậu ấy lên bục giảng nói ra lý do tại sao cậu ấy lại ngủ gật?”

Sau đó ghi âm lại rồi gửi trực tiếp cho mẹ cậu ấy.”

Ngải Giai đi lên kéo cánh tay Vương Đình: “Vương Đình thôi tha, việc tốt của cậu còn không biết nhiều hơn tó bao lần.

"Chị ơi, em kể cho chị! Bảo đảm chị có thể cười suốt ba ngày ba đêm.

Cậu ấy ăn vụng trên lớp thì thôi đi, nhưng chị biết cậu ấy ăn cái gì không? Bánh bao nhân thịt dê, cũng chả biết cậu nghĩ cái gì? Lẽ nào thầy lại coi như không thấy, không nghe gì sao?

Thấy đề cậu ấy đứng lên ăn, nói như thế mới tốt cho tiêu hóa.”

Một hàng người cười nói, bất giác đã đi đến chân núi, cùng ngồi một chiếc xe chở bánh mỳ quay về thành phố, Tô Tịnh Dịch muốn gọi taxi nhưng bị Đa Dư ngăn lại.

Đám trẻ này cũng quá to gan rồi, lần trước cũng là gọi xe đi đến đây, thế mà không bị cảnh sát tóm lại là may lắm rồi.

Đưa mấy đứa đến trường học, cùng lưu lại số điện thoại của nhau xong Đa Dư liền rời đi.

Hơn nửa tháng tiếp theo, buổi chiều Đa Dư ngẫu nhiên đến trường đi loanh quanh, còn lại đa phần là ở ngoài.

Khắp nơi trên thành phố A3 này cô đều đã đi qua, chỉ thấy cô đang nhẩn nhai sầu khổ đứng bên đường quốc lộ.

Đường đào, côn sắt, chùy, rìu,... mỗi loại cô đều thu thập hai ba cái, lưu lại để sử dụng.

Không có cái nào hợp ý, cô biết tìm đâu bây giờ?

Đa Dư nhìn ngày tháng trên điện thoại, trong lòng dị thường trầm trọng.

Ngày 5 tháng 6 năm 2052, dù có tính tròn ngày thì mặt thế cũng chỉ còn vồn vẹn một tuần lễ nữa.

Ngày 11 tháng 6 năm 2052, cánh cửa mặt thế sẽ mở ra.

Cô đang nghĩ có nên cảnh báo trước cho bọn Ngải Giai hay không, nhưng ai sẽ tin vào những chuyện này chứ.

Sau hôm đó cô chưa gặp lại bọn họ, mấy ngày trước Ngải Giai và Vương Đình từng gọi điện thoại cho cô, nói họ đang cố gắng ôn thi.

Sau đó liền không liên lạc nữa.

Lúc này, tại một phòng ký túc xá có hai nữ sinh đang thì thầm nói chuyện.

“Ngài Giai, cậu nghĩ xem có phải chị ấy không gọi điện được nên không thèm để ý đến bọn mình nữa rồi không?”

Vương Đình nghĩ tới khả năng này, khuôn mặt mập mạp nhăn nhó cái bánh bao.

“Dừng! Lớp trưởng chính là địa chủ, kẻ bóc lột, từ đầu tới cuối đều là một tên thối tha.”

“Nhưng mà lớp trưởng cũng không có cách nào! Ngài thủ trưởng Ngài bố cậu đã hạ mệnh lệnh.”

“Cậu đừng nhắc đến họ nữa, tớ ghét bọn họ, chỉ biết bắt nạt tớ.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cuối cùng cũng tìm thấy rồi

Đa Dư ngồi trên ghế công cộng ở quảng trường trung ương, thỉnh thoảng lại gặm một miếng bánh mì cầm trên tay.

Qua nhiều ngày nghiên cứu, cuối cùng cô cũng hiểu được vì sao Phật châu lại ánh lên ánh sáng màu sắc khác nhau rồi.

Bên trong ba hạt Phật châu màu sắc khác nhau, mỗi hạt đều có một không gian riêng biệt, mỗi không gian có thể chứa năm tấn đồ đạc, không tính to nhỏ chỉ tính trọng lượng.

Phật châu không chỉ chứa được đồ đạc mà cô cũng có thể tiến vào, chỉ có điều những vật sống khác lại không thể tiến vào.

Cô đặt cho ba hạt Phật châu ba cái tên khác nhau, hạt châu màu lam tên không gian hệ thủy, thủy nguyên tố bên trong vô cùng phong phú.

Hạt châu màu vàng kim tên không gian hệ quang, bên trong dồi dào nguyên tố hệ quang.

Thời gian trong hai không gian này bị ngưng đọng, rất phù hợp để tu luyện đồng dị năng.

Hạt châu trong suốt tên không gian hệ tinh thần, tinh thần lực bên trong vô cùng dồi dào, khác với hai không gian trên là bên trong nó có một tiểu thiên địa, có núi có nước có đất, nhưng không có động vật, dòng chảy thời gian giống với bên ngoài.

Cô đã chuyển toàn bộ hạt giống trong không gian hệ thủy sang không gian hệ tinh thần rồi.

Vài ngày trước còn trồng mấy hạt giống xuống đất, không biết có thể phát triển không.

Không gian hệ thủy vẫn còn trống một nửa, còn không gian hệ quang đã đầy rồi.

Thức ăn đủ cho cô ăn hơn vài năm, điều duy nhất còn thiếu là một món vũ khí hợp tay.

Cách không xa truyền đến tiếng nói chuyện lúc to lúc nhỏ của hai người ghé bên cạnh.

“Mẹ ơi, con muốn gậy Kim Cơ của Tôn Ngộ Không.”

“Gậy Kim Cơ cao như thế, con lại lùn thấy này thì sao mà cầm nổi chứ?”

“Thế phải làm thế nào con mới cầm được?”

“Phải đợi con sau này lớn cao như Tôn Ngộ Không mới cầm được.”

“Tôn Ngộ Không cao bao nhiêu?”

“Hai mét.”

“Không vấn đề gì, sau này con sẽ còn cao hơn cả Tôn Ngộ Không.”

“Đúng rồi, mẹ ơi, có thể co dãn là gì vậy?”

“Là một vật rất ngắn, nó có thể biến ra rất dài, hoặc là một vật rất dài, nó cũng có thể biến ngắn lại.”

“Vậy thì không còn đợi con lớn, mẹ cũng có thể mua gậy cho con rồi.”

“Vi sao?”

“Lần trước, chú cảnh sát tuần tra trong công viên nói với con.

Gậy Kim Cơ của Tôn Ngộ Không có thể co giãn thu lớn nhỏ.”

Mẹ: “...”

“Bây giờ chúng ta đi tìm chú cảnh sát để mua gậy Kim Cơ đi mẹ!”

“Con trai à, mẹ nghe nói hôm nay bố con đi công tác về sẽ mua cho con một người máy biến hình điều khiển từ xa đó.”

“Hoan hô bố, mẹ ơi chúng ta về nhà chờ bố đi.”

Tiếng nói chuyện càng lúc càng nhỏ, cuối cùng dứt hẳn.

Đa Dư mở to hai mắt nhìn về phía bức tượng đồng Tôn Ngộ Không cầm gậy Kim Cơ cách không xa, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Cô nhớ ra lý do đến công viên trung ương rồi.

Nghe nói bức tượng được xây dựng bởi nhà phát triển để nịnh nọt thị trường.

Con duy nhất của thị trường rất thích xem Tây Du Ký, đặc biệt là Tôn Ngộ Không, nên mới có bức tượng đồng cao hai mét kia.

Nghe đồn cây gậy Kim Cơ kia trị giá trăm vạn, có thể biến thành bốn độ dài khác nhau: nửa mét, một mét, một mét rưỡi, hai mét.

Đa Dư không tự chủ được đi đến, cẩn thận đánh giá chiếc gậy Kim Cơ.

Cây gậy màu đen, hai đầu gậy mỗi đầu có một cái vòng vàng, thân gậy có hoa văn rồng, khắc dòng chữ nhỏ kéo dài: “Gậy Kim Cơ Như Ý, nặng một vạn ba ngàn năm trăm cân (13.500kg)”

Đa Dư hài lòng gật gật đầu, chính là nó.

Đánh chủ ý lên gậy Kim Cơ không chỉ có một mình cô, một bàn tay cũng không thể đếm hết số người như vậy, nhưng tất cả đều bị tổng vào tù rồi, người nhẹ nhất cũng bị phạt mười năm tù.

Nơi đứng của Tôn Ngộ Không có cái một cái máy cảm ứng cảnh báo, chỉ cần đụng một cái thì không đến hai phút sau sẽ bị cảnh sát ở cục gần đây tóm lại.

Nếu như người nghĩ rằng người không cần đến hai phút có thể chạy thoát thì người đã mắc sai lầm lớn rồi.

Toàn quảng trường trung tâm đều gắn camera giám sát mọi góc độ hai tư trên hai tư giờ, trừ phi có thể chạy lên mặt trăng, không thì chỉ có thể ăn cơm tù.

Đa Dư không có chút nóng vội, ngày thi kết thúc, buổi tối tới đây người đông như kiến, đó là cơ hội tốt nhất để xuất thủ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cừu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Định nghĩa mới của nhân sinh

Đa Dư tùy chọn đi vào một cửa hàng cắt tóc, mặt thế đến tóc dài sẽ rất vướng víu.

Không ngờ lại gặp được một nhân vật ngoài dự liệu.

Một trong bốn lão đại của bốn căn cứ người may mắn sống sót tỉnh A, lão đại căn cứ khu vực phía đông Nghiêm Ngải Đông, dị năng giả song hệ phong hỏa, là người lãnh khốc vô tình, chỉ nhận thức đàn ông có thực lực, chỉ cần người có thực lực thì trong mắt hắn sai cũng thành đúng.

Trước mặt thế, hắn vậy mà là một thợ cắt tóc nổi tiếng của một cửa tiệm.

Nói đến đây, trong bốn căn cứ thì Đa Dư khâm phục nhất là lão đại khu tây Ưng Lâm, dị năng giả song hệ lôi hỏa, là một nữ nhân rất xinh đẹp, làm người rất công bằng, chỉ có căn cứ của cô ấy là có người già và trẻ con.

Lão đại khu nam là một người đàn ông gay thích mặc y phục nữ, trang điểm, cái tên cũng rất nữ tính, Chư Cát Nhạn, dị năng giả song hệ thổ âm, là một con người thâm độc.

Khu bắc Lâm Tử Thạc làm chủ, dị năng giả song hệ mộc phong, nhìn qua thì là một quý công tử phong độ phiêu dật, thực ra là một tên lang tâm cầu phế, vong ân bội nghĩa.

Lúc căn cứ vừa được thành lập, công sức Đa Dư bỏ ra không ít hơn hẳn, nhưng tiếc là dị năng giả hệ thủy vừa thường thấy lại đơn hệ như cô rất nhanh liền bị loại bỏ.

Đa Nghiễn dị năng giả song hệ phong quang như chuyện thường tình thay thế cô.

Đa Dư nghĩ lại liền thấy nực cười, loại người như hai con người đó vậy mà đều là dị năng giả song hệ.

“Người đẹp, cô muốn nhuộm tóc hay uốn tóc.”

Nghiêm Ngải Đông bị Đa Dư nhìn đến mức ngại ngùng, mặc dù cũng thường có người nhìn hắn nhưng cũng là những lúc họ cho rằng hắn không biết, nhìn trộm vài cái, còn người quang minh chính đại nhìn người ta nửa ngày như cô trước giờ chưa từng có.

“Tôi muốn cắt tóc, cắt ngắn qua tai cũng được.” Đa Dư xấu hổ cười cười, bây giờ cô chắc sắp bị bệnh thần kinh mất rồi, nhìn một người liền có thể nhắc lên quan hệ với mặt thể.

“Người đẹp, cô nghĩ kỹ chưa, tóc cô dài đẹp thế này cắt đi thật đáng tiếc.”

“Anh cứ cắt đi!”

“Thôi được! Vậy cô có yêu cầu gì không?”

“Không có, càng ngắn càng tốt.”

Đa Dư nhìn người đàn ông đang bận rộn bên người cô qua tấm gương, thật không thể mót nổi hắn với người đàn ông mặt mày lãnh khốc không một tia tình cảm.

Lúc này, cửa phòng thay đồ trong tiệm cắt tóc mở ra.

“Tiểu Đông, ngày cưới của cậu là ngày nào thế?”

“Mùng sáu tháng sáu.”

“Nhanh thế, không phải mới đính hôn hôm qua thôi sao?”

“Tôi và cô ấy yêu nhau gần mười năm rồi, người nhà không chờ nổi nữa, nên cứ thế mà cưới thôi.”

Nhắc đến người yêu, trong mắt Nghiêm Ngải Đông tràn ngập tình ý.

“Ôi! Nhìn vẻ mặt tư xuân của cậu kia, tôi là ông chủ lại không làm chút chuyện gì đó sao? Ngày mai cậu bắt đầu nghỉ phép đi, cho hạn một tháng.”

Rõ ràng là một câu chúc phúc, Đa Dư lại nghe ra trong đó có sự kỳ quặc khó lý giải, không nhịn được nhìn người đàn ông vẫn luôn đối lưng với cô.

Người đàn ông đó vừa hay quay lại, bốn mắt bắt gặp, Đa Dư nhú mày thu hồi tầm nhìn.

Sao lại là hắn?

Lão đại khu nam Chư Cát Nhạn.

“Cảm ơn anh Nhạn, chắc chắn không thể thiếu anh kẹo mừng rồi.”

“Được!”

Đa Dư nhìn bóng lưng đang rời đi, lại một lần nữa đánh giá Nghiêm Ngải Đông, liền tưởng đến địch ý không hiểu ra sao giữa khu đông và khu nam.

Cô nghĩ người bạn gái của Nghiêm Ngải Đông kia không thoát khỏi quan hệ.

“Người đẹp, xong rồi.”

“Cảm ơn, anh cười lên khiến người khác nhìn rất dễ chịu, nhớ cười nhiều hơn nhé.”

Đa Dư bước ra khỏi tiệm trong ánh mắt nghi vấn của đối phương, trong lòng không hiểu sao dễ chịu hơn, đồng thời cũng hiểu ra rất nhiều sự tình, phạm

sự phải có nhân mới có quả, có yêu mới có hận, phải có thất tình lục dục mới là con người, vì một nỗi hận mà vứt bỏ tất cả tình cảm, ngoài báo thù, ngoài nỗi hận ra thì còn lại gì?

Con người không cần phải vì một sai lầm của người khác mà dằn vặt bản thân.

Ngược lại phải sống thật ưu việt để khiến thù nhân của người ngoài tầm với.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Sự chuẩn bị cuối cùng

Đa Dư cảm giác bầu trời hôm nay đặc biệt xanh ngắt, cả cơ thể được tắm dưới ánh sáng ấm áp rất nhẹ nhàng, dễ chịu khó diễn tả thành lời.

Bây giờ nên liên lạc với mấy người bạn nhỏ một chút.

Một tiếng “Chị gái” này cô nghe một cách rất hường thụ.

Nếu như đã hạ quyết định, cô chỉ quan tâm đến hiện tại, không hỏi tương lai.

Một người ở mặt thế quá cô độc, ai mà muốn trợ trợ một mình đối mặt với ngoài tang thì vẫn là tang thi.

Ít nhất cô muốn mình vẫn còn nhớ được bản thân là một người vẫn đang còn sống.

Nhưng mà mọi chuyện đều có góc độ, nếu thay đổi rồi thì thật xin lỗi, cô sẽ tự tay chấm dứt tất cả.

“Xin thứ lỗi, số điện thoại bạn đang gọi hiện đã tắt máy.”

“Xin thứ lỗi, số điện thoại bạ đang gọi hiện đã tắt máy.”

...

Đa Dư lần lượt gọi vào số của cả năm người, kết quả đều đang tắt máy.

Xem ra mọi chuyện phải xem ý trời rồi, vốn dĩ cô định nhắc nhở họ vài câu.

Đa Dư bỏ ra mời vạn mua một chiếc xe con sản xuất trong nước, phiên bản gì cô không quan tâm, có thể lái là tốt rồi.

Không nha không chậm đi ra ngoại thành thành phố A3.

Không gian hệ quang đã được lấp đầy thức ăn rồi, cô chuyển toàn bộ hạt giống trong không gian hệ thủy vào không gian hệ tinh thần.

Đồ ăn chiếm hơn phân nửa trong không gian hệ thủy, đa số là hoa quả, còn có đồ ăn đã được đóng hộp mua ở cửa hàng.

Đồ ăn đã đầy đủ rồi, chỉ còn thiếu quần áo, vật phẩm hàng ngày và một vài thứ vụn vặt.

Mấy thứ vải gat, vải băng, i-ốt vào lúc con người còn chưa thức tỉnh dị năng là rất cần thiết, cần phải mua một số lượng lớn.

Còn đâu mấy loại thuốc đau đầu, thuốc cảm... lại không cần thiết.

Mạt thế con người chỉ cần sống sót là đã tốt, sao có thể sống một cách thoải mái được?

Có xe đi rất thuận tiện, nửa tiếng là đã đến nơi rồi.

Đa Dư đi lòng vòng ngoại thành không dưới hai lần, cuối cùng cũng tìm ra một ngôi nhà gạch có sân riêng biệt.

Cả khu vực thành thị chỉ có vùng ngoại thành mới còn nhà tầng trệt, những nơi khác sớm đã bị san bằng rồi.

Nơi này cũng là nơi gần thành phố A2 nhất, mặt thế đến cũng tiện cho cô rời khỏi thành phố A3.

Vừa hay có người trong sân.

Tiếng gõ cửa “cốc cốc” dẫn người bên trong ra ngoài.

“Cháu tìm ai?”

“Chào cô, cháu muốn hỏi, ngoài tường có dán cho thuê phòng, bây giờ còn cho thuê không ạ?”

“Cháu muốn thuê sao?”

Đa Dư gật đầu.

Chủ nhà trọ đánh giá Đa Dư một lượt từ đầu tới chân, cau mày, cô bé này thật xinh đẹp quá.

“Có vài lời không hay nhưng chúng ta vẫn phải nói, bây giờ bị kiểm tra rất nghiêm ngặt, cháu không thể ở chỗ cô làm chuyện làm ăn bất chính.”

Đa Dư đen mặt, suy nghĩ này là suy nghĩ mà nhiều người hay nghĩ tới sao?

“Cô ơi, cháu là sinh viên năm bốn, không phải là sắp tới kỳ thi rồi hay sao? Còn vài ngày cuối cháu muốn một nơi yên tĩnh để ôn tập.”

Chủ nhà trọ ngay lập tức thay đổi thái độ, mặt mày đều là ý cười, không tự chủ gật đầu.

“Học tập là tốt, trẻ con phải học hành mới làm nên chuyện, cô thích, phòng này cho cháu thuê một tháng 1000 tệ.”

“Cháu cảm ơn cô.” Chiều theo giá trong thành phố, phòng này 2000 tệ thì ai mà cho người thuê chứ.

“Cô ở phòng phía trước cách đây không xa, có việc gì thì tìm cô.”

“Cháu cảm ơn cô.” Giao tiền phòng xong cô chủ trọ liền vội rời đi đỡ con, đi quanh căn trọ một lượt.

Đa Dư cũng rời đi.

Chuyến đi mua sắm dài đằng đẵng bắt đầu.

Đi thẳng đến chuỗi cửa hàng quần áo, chỉ cần thấy ổn liền quẹt thẻ, ba tiếng sau sẽ được chuyển đến nhà mới của cô.

Đi qua hơn mười cửa hàng, ổn rồi, nên thay mặt hàng.

Siêu thị vật phẩm trong đời sống Ngũ Kim.

Đồ vật trong đây rất đầy đủ, quan trọng nhất là việc chuyển hàng.

Cô chọn mua cốc, đĩa, đĩa ăn,... đều là loại không bị gỉ, thanh toán xong trong vòng hai tiếng sau sẽ được chuyển đến nhà mới.

Tiếp đó Đa Dư đi rất nhiều tiệm thuốc nhỏ, mua vừa đủ dùng.

Nên biết rằng y dụng như băng gạc và i-ốt đều phụ thuộc vào dụng cụ chữa trị.

Không nói đến việc mua được số lượng bao nhiêu ở cửa hàng lớn, đến đó còn phải đăng ký, quá phiền phức rồi.

Không sai biệt lắm đủ rồi, cuối cùng cô đi đến trạm đổ xăng, đổ đầy xăng cho xe, lại mua thêm vài thùng xăng.

Mặt thể đến ô tô bị bỏ ở rất nhiều nơi, nhưng xăng lại vô cùng ít.

Cô cũng không cất trữ nhiều, chỉ cần đủ lượng từ thành phố A3 chạy đến thành phố A1 là được.

Mua quá nhiều rất dễ thu hút sự chú ý của người khác, và lại cũng không cần thiết.

Trái lại tang thi khá là thích tiếng động cơ xe đó.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mạt thế đến sớm rồi

Đa Dư chân trước vừa về đến phòng trọ thì chân sau đồ đạc đã được chuyển đến rồi.

Cô không chỉ mua quần áo cho mình mà còn chuẩn bị cho cả Nhiếp Minh.

Cô phân loại đồ rồi thu tất cả vào trong không gian.

Đa Dư nhìn màn hình điện thoại nhấp nháy thì thật rất không muốn nghe máy.

Nhưng mà cô của hiện tại không thể làm thế.

“Bố ạ.”

“Tôi mai về nhà ăn cơm đi, bố mẹ Lâm Từ Thạc cũng sẽ đến.”

“Vâng ạ.”

“Sắp thi rồi, ở trường từ sáng tới tối đều không thấy bóng người, buông thả thế là đủ rồi. Thành tích con cái Đa gia không thể quá kém được.”

“Vâng thưa bố.”

Từ điện thoại truyền đến tiếng “tút tut tut”.

Đa Dư ăn một bát nộm thịt bò thơm nức mũi, no quá.

Đồ vật có thể nghĩ đến đều đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

Còn lại chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi mặt thể buông xuống, chờ đợi một đợt lưu vong sắp đến.

Còn cây gậy Kim Cơ thì đợi mặt thể đến rồi lấy cũng được.

Màn đêm tối rất nhanh được ánh sáng mặt trời thay thế, một ngày mới lại bắt đầu.

Đa Dư lái xe đến trường, cô sẽ không quên mất cảnh báo của điện thoại ngày hôm qua, liền đi một chuyến.

Nói đến cùng thật trùng hợp, cô gặp Trần Nhiễm ở cổng trường.

Đa Dư vừa muốn chào hỏi với cậu ta.

Thì chỉ nhận lấy một tiếng ‘hừ’, đến nhìn cũng không thèm nhìn đi qua người cô.

“Học đệ, chân cậu tôi cần dài ra một chút.”

Trần Nhiễm dừng cước bộ, quay đầu phần nổi nhìn Đa Dư, chiều cao 1m65 luôn là nỗi đau trong lòng cậu.

“Cậu đừng giận, tôi chỉ có chút thắc mắc, cậu nói xem chúng ta không thù không oán, tại sao mỗi lần gặp cậu lại không hoan nghênh tôi?”

“Chị có chỗ khiến người ta hoan nghênh sao?”

“Thôi vậy!” Đa Dư nhún vai, không hoan nghênh thì không hoan nghênh vậy!

“Cậu đã liên lạc được với Nhiếp Minh chưa?”

“Nhờ phúc của chị nên chưa.”

“Trần Nhiễm, cậu phải bảo trọng, chăm sóc bản thân cho tốt, không nên dễ dàng tin tưởng người khác, nếu thấy điều gì không đúng thì mau chóng chạy trốn.”

Có rất nhiều chuyện vì sự trùng sinh của cô mà thay đổi, cô không hy vọng Trần Nhiễm sẽ gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn? Nếu thế Nhiếp Minh sẽ rất đau lòng.

“Bệnh thần kinh, tôi nghĩ chị nên đi gặp bác sĩ đi.”

Đa Dư không cho là gì cười cười, cũng không tiếp lời, quay người bỏ đi.

Bầu trời không một gợn mây trong chớp mắt liền bị mây che phủ.

Nhịp tim Đa Dư đập trập một nhịp, chợt có dự cảm không hay, lẽ nào...

Không nói lời nào liền quay lại túm lấy Trần Nhiễm bên cạnh kéo đến cửa phòng bảo vệ gần đó.

Trần Nhiễm dùng lực muốn thoát khỏi tay Đa Dư, kết quả là một chút tác dụng cũng không có, chỉ có thể bị kéo đi đến phía trước.

“Đồ điên này, mau buông tôi ra.”

“Không muốn chết thì câm miệng.” Trong giọng nói không có tia tình cảm.

Trần Nhiễm há há miệng, không biết vì sao không có dũng khí nói tiếp?

Đa Dư dùng lực khóa cửa phòng bảo vệ lại, vẻ nghiêm trọng nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đang dần dần trở nên âm u.

Đến rồi, mặt trời thật là đến sớm rồi.

“Thời tiết quỷ quái gì thế này, sao càng lúc càng lạnh vậy? Ai da, không được rồi, lạnh quá.”

Trần Nhiễm dám đảm bảo là trời mùa đông cũng sẽ không lạnh như thế này, lạnh lẽo đến mức thâm nhập vào xương cốt.

Lúc này có một vật chụp lên bao lấy đầu cậu ta.

“Người điên này chị làm gì vậy? Đợi chút, ấm quá, cái gì vậy?”

Trần Nhiễm chia bàn tay đang không ngừng run rẩy cảm thấy trên đầu xuống.

Mền lông cừu? Không quân nữa, trước cứ choàng lên đã.

Thân thể lạnh băng dần dần ấm trở lại, cậu ta mới có sức ngẩng đầu lên thì thấy Đa Dư lại lấy từ trong ba lô ra một tấm mền lông cừu khác.

Hay lắm, trời tháng sáu, lại mang ba lô đựng hai cái mền lông chạy loạn, đúng là quái dị.

Lúc này, có hai ông chú từ bên ngoài chạy vào phòng bảo vệ, cơ thể run bần bật như sư tử.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đêm ngược đến mặt trời

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, nhiệt độ thời tiết dần dần ấm trở lại.

Không có tiếng oán hận, cũng không có tiếng bước chân dồn dập, chỉ còn lại vô số tiếng ‘hắt xì’.

Đa Dư không để ý đến những ánh nhìn kỳ quái của những người xung quanh, gấp gọn gàng lại mền lông cừu.

Mở cửa phòng an ninh ra, không quay đầu lại nói.

“Trần Nhiễm, nhớ lấy những điều tôi nói.”

Đa Dư vĩnh viễn sẽ không biết, lúc này, bóng lưng rời đi một cách dứt khoát của cô đã để lại trong lòng Trần Nhiễm sự rung động không hề nhỏ.

Đa Dư rời khỏi trường, thở ho nhẹ hai tiếng, hài lòng gật gật đầu, gọi một cuộc điện thoại.

“Khụ khụ, bố ạ.”

Một giọng nói khàn khàn vang lên, “Tôi nay không cần về nữa.”

“Vâng ạ.”

Khóe miệng Đa Dư khẽ cong lên, như đau lòng lại như vui vẻ.

Lúc nhiệt độ giảm xuống, trong không khí lẫn một loại độc khiến cho con người biến thành tang thi, người có kháng thể thấp rất dễ bị nhiễm phải.

Tất cả những người nhiễm độc ngày hôm nay gọi là người mang độc, những người bị họ lây bệnh gọi là người lây nhiễm.

Đây đều là phỏng đoán của Đa Dư dựa theo tình hình trước khi trùng sinh.

Lúc đó cô đang trên đường lưu vong, lúc gặp nguy hiểm liền được một quân nhân cứu, theo những gì anh ta biết thì tai họa nghiêm trọng lúc này đang được điều tra.

Cứ một trăm người thường thì có hai mươi lăm người nhiễm bệnh, trong quân đội thì cứ một trăm người có mười người nhiễm bệnh.

Bố của cô là lớp người bị nhiễm đầu tiên.

Mẹ kế chính là đang sống sờ sờ thì bị bố cô cắn chết, cô bị cắn đứt đến nỗi không biến đổi nỗi thành tang thi.

Em gái tốt Đa Nghiên của cô, mặt thể đã đến rồi, kiếp này không có kẻ ngu ngốc là cô ở bên, tốt nhất là nên cố mà sống sót mới không khiến cô thất vọng nha.

Con người cô sợ nhất là cô đơn.

Quảng trường trung ương, tại một tiệm ăn vặt nhỏ.

“Cho cháu một bát mì trộn tương, cảm ơn ạ.”

Bà chủ là một người trên năm mươi tuổi, nhìn có vẻ hòa nhã.

“Cô bé ăn xong thì nên về nhà sớm đi, bây giờ đang có bệnh cảm hoành hành đấy.”

“Cảm ơn cô, cô cũng nên về nhà sớm đi ạ!”

Bát mì này Đa Dư ăn rất chậm, lại không nếm ra được hương vị gì. Nhìn những người qua đường bụng miệng ho lộ khụ, cô máy móc nhấc đũa lên.

Cuộc sống an nhàn này rất nhanh sắp chấm dứt rồi.

Trời bắt đầu tối rồi, dòng người đông đúc trên quảng trường dần dần thưa thớt.

Đa Dư đứng trước bức tượng đồng Tôn Ngô Không, không biết đang suy nghĩ những gì? Xung quanh thỉnh thoảng ngẫu nhiên truyền đến tiếng trò chuyện của những cặp tình nhân.

Ngay vào khoảnh khắc Đa Dư xoay người rời đi, gậy Kim Cơ trong tay Tôn Ngô Không liền biến mất, tiếng chuông cảnh báo vang vọng khắp công viên trung ương.

Nếu đổi lại vào ngày thường không đến năm phút cảnh sát sẽ ập đến rất đông, lúc này lại chỉ xuất hiện hơn mười người.

Mỗi người đều cầm trong tay một cây côn dành cho cảnh sát, mấy cửa ra vào công viên đều có hai người cảnh sát trấn thủ.

Họ cận kề kiểm tra và thẩm vấn từng người một đi qua.

Đa Dư làm như không có chuyện gì xảy ra, không nhanh không chậm đi đến xếp hàng.

Trước mặt cô là một chú cảnh sát bốn năm mươi tuổi, rất nhanh cô được thông qua rồi.

Gậy Kim Cơ dù rút ngắn được thì ngắn nhất cũng nửa mét, dù có giấu trên người thì vừa soát liền sẽ soát ra.

“Cháu có gặp người nào khả nghi không?”

Đa Dư lắc đầu, ung dung đi qua người họ.

Vẫn còn một ngày mai, ngày kia đại môn địa ngục sẽ mở ra.

Cô không quay trở lại nhà trọ mà lái xe dừng ở một nơi khuất mắt, đi vào trong không gian hệ tinh thần.

Bầu trời trong này vĩnh viễn trong xanh như vậy, cô cũng luôn là một màu xanh mướt.

Đa Dư có thể hoàn toàn đi vào trong hai không gian còn lại, ở đó thời gian ngưng đọng, ra ngoài thì cũng có thể bắt đầu từ khoảnh khắc mới vào.

Nhưng cô lại không muốn như thế, thực ra trong sâu thẳm, cô vẫn luôn khát vọng mặt thể đến.

Trước mặt thể, cô luôn theo phía sau Đa Nghiên, trong lòng lại vô cùng cô đơn.

Sau khi mặt thể nở ra, Nhiếp Minh vẫn luôn ở bên cạnh cô, cậu luôn là người đầu tiên xuất hiện khi cô gặp nguy hiểm.

Cô có chút không đợi nổi nữa rồi, cô nhớ cậu rồi, cô muốn gặp cậu, muốn có cậu ở bên, chứ không phải xuất hiện phía sau.

Một ngày, còn nhiều nhất là một ngày, cô chỉ cần kiên trì thêm một ngày nữa thôi.

Đa Dư nằm dài trên bãi cỏ, nghe tiếng nước chảy róc rách.

Cuộc đời nực cười của cô kiếp trước lướt qua trong đầu cô giống như một thước phim, từ lúc mở đầu đau đến tê tâm phế liệt, tới lúc kết thúc trong mờ mịt.

Người cũng bất tri bất giác tiến vào trong mộng cảnh, phảng phất như trở lại về trước khi trùng sinh, trở lại hầm gửi xe dưới lòng đất âm u tràn ngập mùi tanh tươi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Diêm báo của mạt thế

Đa Dư từ không gian ra ngoài, cảm thấy một sự khó chịu khó mà diễn tả thành lời, ép xuống một nỗi hận mạc danh.

Cô nhìn lên thiên không là một mảnh mờ mịt nông lung, tựa như bị một tầng sa mỏng che phủ, lòng thất một cái, nhìn xuống đồng hồ điện tử trên tay.

Đây là thành quả lớn nhất mà trước đó cô mua được, không cần năng lượng điện, chỉ cần mỗi ngày lắc hai cái thì đồng hồ sẽ không bao giờ ngừng chạy, phía trên còn có ngày tháng năm.

Quan trọng nhất là cô có hai chiếc, một to một nhỏ, đây là phiên bản giới hạn dành cho tình nhân.

6:20 tối ngày 11 tháng 6 năm 2025.

Khóe miệng người nào đó mẫn liệt giật giật hai cái, hay lắm, cô bất giác ngủ đến một ngày hai đêm rồi.

Thật ra Đa Dư không muốn ngủ lâu như vậy, nhưng trong quá trình chìm đắm trong đó bất tri bất giác thời gian đã trôi đi.

Trước khi trùng sinh, mạt thế xảy ra vào lúc 7:00 ngày 11 tháng 6 năm 2025, cũng có nghĩa là từ giờ đến lúc mạt thế xảy ra chỉ còn bốn mươi phút.

Sáu giờ hơn, đại đa số người sẽ chạy loạn khắp nơi.

Đa Dư nhìn nơi mình sinh sống hơn hai mươi năm qua một lần cuối, rồi xuất phát đi ra ngoại thành.

Rất đông người đi trên đường, có những người vội vàng vàng đi làm, có những học sinh vừa chạy vừa tranh thủ ăn, còn có rất nhiều người trông bơ phờ mất tinh thần, nhìn qua có cảm giác thiếu đi chút sức sống.

Xe của Đa Dư mở cửa sổ, ngay vào lúc cô đang dừng xe chờ đèn đỏ.

Một chiếc xe con màu đen trực tiếp lao đến, không có chút dấu hiệu phanh gấp đâm thẳng về phía xe cô.

Cô liền dùng đạp phanh xe, chuyển sang đạp số gia tăng tốc độ nhanh nhất đâm vào bụi cỏ ven đường bên phải.

Chiếc xe con màu đen suýt soát lướt qua xe của cô, đâm vào một chiếc xe chở hàng màu trắng.

‘Rầm’ một tiếng.

Đã mười phút trôi qua, cảnh sát giao thông thường ngày sẽ xuất hiện đầu tiên lại chậm chạp chưa thấy xuất hiện.

Đa Dư chặt vật lái xe thoát khỏi bụi cỏ, vừa thấy đèn chuyển xanh thì không chút chần chừ, tăng tốc chạy khỏi hiện trường xe đâm, hướng về phía ngoại thành.

Cô vừa nhìn qua gương chiếu hậu thì đã thấy, trông mất đen trong mắt ông chủ lái xe con màu đen đã ít đi rất nhiều.

Cuộc đụng xe lúc này dường như là khai mạc của mạt thế, những vụ tai nạn xe liên tiếp xảy ra, những tiếng tranh cãi không ngừng truyền đến.

Cách mạt thế nổ ra còn hai mươi phút, cô thường phải mất thêm mười lăm phút nữa để ra được ngoại thành.

Lần này trở về không chỉ phải tránh xe cộ trên đường, mà còn phải tránh những dòng người trên đường, căn bản là không thềm để ý đến đèn xanh đèn đỏ gì.

Mười lăm phút đã qua đi, cô mới chỉ đi được một đoạn đường thường chỉ mất có năm phút.

Mắt nhìn chỉ còn lại năm phút, xe của Đa Dư dừng lại trước ngã tư đường.

Ở đây có hai người cảnh sát, cô nhìn một người trong đó tinh thần có vẻ đang không được tốt, liền bị một chiếc xe từ phía sau cán nát không thương tiếc, người cảnh sát còn lại muốn qua đó thì bị chiếc xe khác ngẫu nhiên cản trở.

Giao thông ở đây hoàn toàn bị đình trệ, có rất nhiều người ngồi trong xe hướng ra ngoài mắng chửi, cũng có nhiều người để xe nổ máy mà người lại không đi ra.

Đa Dư lái xe chạy lên đường dành cho người đi bộ, ngã tư đường xe quá đông, người đi bộ lại tương đối ít.

Trước mặt có một cặp đôi, tinh thần người nam đã hoàn toàn dờ dẩn, động tác máy móc đi về phía trước, người nữ thì không ngừng lắc cánh tay người con trai, vẻ mặt bị thương cầu xin.

“Giai Minh, em xin lỗi, anh đừng giận mà, em biết anh vừa mới tỉnh lại, bắt anh ra ngoài là em không đúng, nhưng hôm nay là sinh nhật của em, em chỉ muốn cùng anh đi dạo thôi.”

Anh nói chuyện với em đi có được không, không phải là anh thương em nhất sao? Em...”

Xe của Đa Dư vượt qua hai người, lời nói của cô gái vĩnh viễn sẽ không thể được nghe thấy.

Đa Dư chỉ có thể đồng tình với cô gái kia, chàng trai kia rõ ràng là sắp biến dị rồi.

Thực ra cô có thể nhắc nhở cô gái đó để cho cô ấy bỏ đi, để cho cô ấy cẩn thận hơn, nhưng ai sẽ tin lời cô chứ, không bị mắng là đồ điên mới lạ.

Kiếp trước cô đã từng trải qua sự việc giống như vậy, đổi lại là ai thì cũng không muốn lặp lại lần thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cửu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Mạt thế bắt đầu rồi 1

Đa Dư quay đầu nhìn hướng trung tâm thành phố một lần nữa, cơ thể đang căng cứng vì căng thẳng được thả lỏng không ít.

Trung tâm thành phố là nơi có mật độ nhân khẩu đông đúc nhất, rồi được khỏi nơi đó thì hành trình tiếp đó sẽ nhanh hơn rất nhiều, xe ít người cũng ít.

Từ xa xa Đa Dư đã nhìn thấy bên đường phía trước có một đôi nam nữ đang không ngừng lôi kéo nhau, người đàn ông dường như rất tức giận, ngón tay chỉ vào người phụ nữ không biết đang nói gì? Một chân thì liên tục đạp vào người phụ nữ, người phụ nữ bị đạp trực tiếp quỵ dưới đất.

May mà đoạn đường này không hẹp lắm, lái xe vượt qua bên người họ vẫn được.

Khoảng cách giữa xe và hai người càng lúc càng gần.

Tiếng mắng chửi oang oang của người đàn ông lọt qua cửa sổ xe đang mở một nửa, truyền vào tai Đa Dư.

“A! Bỏ ra, đau chết ông đây rồi, ông đây cho mày ăn cho mày uống, mày còn dám cắn ông, tao thấy mày chán sống rồi.”

Con đàn bà điên này mau buông tao ra, nhả mồm ra, mẹ nó...”

Người phụ nữ từ đầu tới cuối không nói một lời.

Người đàn ông nhìn thấy xe của Đa Dư thì như nhìn thấy cứu tinh, vẻ mặt đau khổ vẫy xe điên cuồng.

Ông ta muốn dịch chuyển đến bên cạnh chặn xe cô lại, khí lực của người phụ nữ dường như rất lớn, ông ta cứ thế mà bị kéo đi.

“Mau giúp tôi kéo người điên này ra, tôi sẽ cho cô rất nhiều tiền.”

Cùng với khoảng cách được kéo gần, cuối cùng Đa Dư cũng nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra?

Xe của cô không chút chạy chậm lại, ngược lại có xu hướng gia tăng tốc độ.

Người đàn ông nhìn thấy xe của Đa Dư tăng tốc vượt qua, người ta căn bản là chẳng thèm nhìn đến khiến ông ta tức đến nghiến răng.

“Mẹ nó, đàn bà đúng là không phải thứ gì tốt đẹp.”

Đa Dư đều đều nghe được nhất thanh nhị sở, nhưng cô lại không cho là gì, vậy thì sao chứ?

Con người so với tang thi trong mặt thể còn đáng sợ hơn nhiều, chuyện này thì tính là gì?

Nghĩ đến đôi đồng tử của người phụ nữ đã hoàn toàn biến mất, Đa Dư siết chặt vô lăng.

Bắt đầu rồi, mặt thể chính thức bắt đầu rồi, cô chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến ngoại thành.

Bên đường có hai bố con mặc đồ đôi rất thu hút người nhìn.

Đa Dư cũng bị thu hút, cũng không có gì lạ, người đàn ông đó là một ca sĩ rất nổi tiếng, và cũng là người nổi tiếng duy nhất mà cô thích.

Chất giọng của anh ta có độ khàn chứa sự bi thương, rất hấp dẫn người nghe.

Cô không tự chủ được nhìn nhiều thêm mấy lần, một lớn một nhỏ giống như được đúc ra từ một khuôn vậy.

Có một điều khác biệt là khuôn mặt cậu bé trắng bệch, đầu hơi cúi khiến người khác không nhìn rõ được biểu tình.

Người đàn ông đi phía trước dắt tay cậu bé, bố đi một bước, cậu bé cũng bước một bước.

Đa Dư đang cân nhắc có nên nhắc cặp bố con này phía trước có nguy hiểm hay không.

Đúng lúc này, cậu bé gầy nhỏ tấn công đánh thốc bố mình ngã bổ nhào xuống đất, dưới ánh mắt từ ái vô cùng kinh ngạc của bố căn xuống một ngum, nhai nhồm nhoàm ngon lành.

Người bố vùng vẫy dữ dội mấy cái rồi từ từ bình tĩnh lại, đôi mắt to tràn ngập sự kinh ngạc cùng khiếp sợ, cuối cùng hóa thành sự chết lặng.

Trong mắt tang thi không có người thần, chỉ có thức ăn.

Hai bên đường liên tiếp truyền đến tiếng kêu cứu cùng chửi mắng truyền vào tai Đa Dư.

“A! Cứu tôi với!!!”

“Ngươi đi ra, đừng đến đây.”

“Ăn thịt người, có kẻ điên ăn thịt người.”

...

Trong lòng Đa Dư rất hỗn loạn, phức tạp, đồng thời cũng rất mờ mịt, cô không phải là anh hùng cứu thế, nhưng là một người trần mắt thịt.

Để cô nhìn thấy một mạng sống sờ sờ biến mất trước mắt, cô thật sự vô cùng khó chịu.

Mỗi lúc cô muốn cứu người thì lại nhớ đến bãi đậu xe bỏ hoang ấy, những ánh mắt bàng quang lạnh lùng của những người trong căn cứ.

Cô nhắm chặt mắt lại, lần nữa mở ra, trong mắt chỉ còn lại sự lạnh nhạt thờ ơ, phát ra hơi thở người lạ chớ gần.

Cô chỉ muốn sống sót, bình an mà sống sót bên Nhiếp Minh mãi mãi.

Rất nhanh, trong ngõ bên đường xuất hiện rất nhiều người mặc phục trang cảnh sát, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Mặt thể bắt đầu rồi 2

Vị trí hiện tại của Đa Dư là một quảng trường nhỏ tập thể dục, cách nhà trọ của cô chỉ còn hai khu nhà nhỏ nữa.

Trong đó là một khu nhà mới và một khu nhà cũ, khoảng cách giữa hai khu không tới hai trăm mét.

Khu nhà mới mới được xây trong một năm nay, là nơi ở của công nhân viên chức, sống ở đó toàn là những người trẻ tuổi, hầu hết là các đôi vợ chồng mới cưới không lâu.

Người trẻ tuổi có sức đề kháng tốt hơn một chút, nói cách khác là người bị nhiễm bệnh cũng sẽ rất ít.

Đa Dư tìm một góc khuất dừng xe lại.

Xe sắp hết xăng rồi, đổ đầy bình rồi tính tiếp.

Đa Dư vừa đổ xăng vừa đánh giá bốn phía xung quanh.

Vào thời điểm này trong công viên người tập thể dục rất ít, mức độ nguy hiểm cũng ít hơn.

Lúc này chợt có rất nhiều tiếng bước chân hỗn loạn kèm theo tiếng hét inh tai chuyển đến.

Càng lúc càng gần.

Đa Dư nhú mào, qua khe cây, cô nhìn thấy có bốn cảnh sát đang bảo vệ hơn hai mươi người hướng đến chỗ cô chạy đến.

Sau lưng họ có ba tang thi đuổi theo.

Một người cảnh sát trung niên mắt thấy một cô bé chạy rất chậm, sắp bị một ông lão đuổi kịp liền kéo cô bé tránh sau lưng, giọng hô lên: “Không được cử động, giờ hai tay lên, còn động đây tôi sẽ nổ súng.”

Vào lúc này, ông lão... không đúng, phải nói là một ông lão tang thi mới đúng.

Lớp người nhiễm bệnh đầu tiên, mới đầu ngoài việc trông mắt đen biến mất, tứ chi cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch không tia huyết sắc, không thể suy nghĩ ra, thì so với người thường cũng không có quá nhiều sự khác biệt.

Ít nhất là từ xa nhìn lại cũng khó mà nhìn ra.

Đợi qua vài ngày nữa, làn da của họ sẽ trở nên mục rữa.

Ông lão tang thi nhe răng, gầm lên những tiếng khó hiểu, không chút ngần ngại lao vào người cảnh sát trung niên.

“Đoàng” một tiếng, viên đạn bắn vào ngực ông lão tang thi.

Người cảnh sát trung niên còn chưa kịp thở phào thì đã bị vồ lấy xuống đất.

Ba người cảnh sát còn lại tại hiện trường hai mắt đỏ lên muốn chạy đến, nhưng lại bị đám người đang hoảng loạn cản trở, chỉ có thể nhắc súng ngắm bắn ông lão tang thi.

Trong chớp mắt, cơ thể ông lão tang thi bị bắn lỗ chỗ như tổ ong, nhưng động tác của ông ta không vì thế mà dừng lại.

Rất nhanh, tang thi từ ba biến thành năm sáu người, số lượng đang dần tăng lên.

Trong lòng mỗi người đều bị tuyệt vọng bao phủ, đây rốt cuộc là quái vật gì vậy? Đến súng cũng không sợ, bị chúng cào trúng hay bị cắn thì sẽ biến thành quái vật không còn tính người như bọn chúng.

Người cảnh sát trung niên hiểu rõ thể lực của mình sắp cạn, mắt thấy ông lão tang thi sắp cắn vào cổ mình.

“Bịch” một tiếng, trên đất có thêm một thi thể không đầu.

Người cảnh sát trung niên phản ứng rất nhanh liền tránh sang một bên.

“Cảm ơn...” không chờ ông nói xong, chỉ thấy trước mắt là một bóng lưng mảnh khảnh.

Cô hướng đến một nữ tang thi mặc đồ thể thao tấn công.

Nữ tang thi đó đang ăn thì bị cô đánh gãy một cánh tay.

Đa Dư nhân lúc nữ tang thi cứng ngắc ngẩng đầu lên thì dùng lực vung thật mạnh gậy bóng chày trong tay.

Trên đất lại nhiều thêm một thi thể không còn cử động.

Đa Dư đập bay một tang thi nam để râu đang hướng đến người cảnh sát trung niên chạy đến.

“Đầu là nhược điểm duy nhất của chúng, đánh vào ấn đường của chúng thì chúng sẽ chết không phải nghi ngờ.”

Giọng nói lạnh lùng không tía tình cảm, nhưng lại khiến cho người ta tìm lại phương hướng.

Những người trong quảng trường đang tuyệt vọng, trong lòng lại lóe lên hi vọng.

Thì ra những quái vật này có thể bị đánh chết.

Những người to gan nhát vũ khí có thể sử dụng bắt đầu chống lại tang thi.

Những người nhát gan thì lại tiếp tục trốn sau lưng mấy người cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Mạt thế bắt đầu rồi 3

Lần này không đợi Đa Dư ra tay, trên mặt đất lại nhiều thêm một tang thi bị bắn trúng mi tâm.

Người cảnh sát đề râu kéo Đa Dư tránh sau lưng mình, thoát khỏi công kích của một cô bé tang thi sáu bảy tuổi.

‘Pằng’ một tiếng lại vang lên, giữa mi tâm của cô bé tang thi có thêm một lỗ thủng, cơ thể nhỏ bé ngã xuống đất.

Đa Dư đứng sau người cảnh sát đề râu, nhìn bóng lưng thẳng tắp này thì dung mạo tuyệt sắc lộ vẻ cảm kích.

Cô là một cô nhi vừa sinh ra liền bị vứt bỏ, có thể vì cô là con gái, có thể vì một nguyên nhân khác.

Tóm lại cô bị bỏ rơi bên một lùm cây.

Cô không biết lúc đó tình trạng của cô như thế nào?

Có thể là đói đến mức sắp chết rồi.

Cô chỉ biết có một chú cảnh sát vừa vịn đi ngang qua cứu giúp, cuối cùng gửi cô vào cô nhi viện.

Những năm trong cô nhi viện có lẽ là đoạn thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô, mặc dù không bố không mẹ, không có người thân, nhưng lại có mẹ trường viện và chị Tiểu Mẫn quan tâm đến cô.

Đối với chú cảnh sát đó trong lòng cô luôn là sự cảm kích.

Đây cũng là nguyên nhân mà cô không lái xe đi mà xuất hiện ở nơi này.

Người ở quảng trường không quá nhiều, sau khi tiêu diệt sạch hơn mười con tang thi thì chỉ còn lại không đến hai mươi người.

Hai người cảnh sát được Đa Dư cứu giúp đang muốn tìm cô để biểu lộ sự cảm kích, thì nhìn cả quảng trường đã chẳng còn dáng ảnh cô nữa.

Đa Dư nhìn khu nhà ở ngoại thành cách không xa, đó là khu nhà cuối cùng cô phải vượt qua, muốn đi qua thì phải đi xuyên vào bên trong đó.

Khu nhà này thuộc khu vực của người già, gồm 20 tòa dân cư ở đông đúc, cứ kéo dài đến lúc này.

‘Rầm’ một tiếng rất lớn, xe bị rung chuyển một cách dữ dội.

Đa Dư về mặt vô cảm nhìn nơi mũi xe bị lõm.

Trên đó là một người phụ nữ chỉ còn lại nửa thân trên, mái tóc nhuộm vàng phủ lên mặt, bộ phận từ eo trở xuống đã không còn, khắp người đều là vết tích bị cắn không đồng đều, xương cốt lòi ra rõ rệt, máu tươi không ngừng chảy ra.

Cách đó không xa là hai tang thi nam bị tiếng động thu hút kéo đến, nhưng lại chỉ đứng cách xe một mét không động đậy, quay người hướng đến phương hướng có tiếng kêu thảm thiết đi đến.

Thị giác của tang thi: vô cùng kém, không bằng một phần vạn của người bình thường.

Thính giác: chúng có thể nghe được tiếng động rất nhỏ, thính hơn người thường gấp trăm lần.

Khứu giác: rất mẫn cảm với mùi vị của máu, cho dù là mùi vô cùng nhạt thì cũng hơn người thường gấp trăm lần.

Ban đầu tang thi không có tư tưởng, nhân loại là thức ăn chủ yếu của bọn chúng, nếu trong tình huống đặc biệt, đồng loại của chúng cũng sẽ trở thành thức ăn.

Một người biến thành tang thi là cả một quá trình.

Có thể nói ngoại trừ lớp người bị nhiễm đầu tiên, thì những người khác đều là bị cào thương hay cắn trúng nên trở thành người nhiễm bệnh.

Độc có thể thông qua miệng vết thương thâm nhập vào trong cơ thể, lúc xâm nhập được vào não bộ thì đến thần tiên cũng không cứu được.

Đương nhiên lúc mặt thể mới bắt đầu, chỉ cần bị người nhiễm bệnh cào bị thương, đâu chỉ là để lại đó một chút vết tích, một chút da bị bong tróc mà sẽ biến thành tang thi.

Ba tháng sau, lúc nhân loại thức tỉnh dị năng, những người bị tang thi cào thương có thể cũng sẽ trở thành dị năng giả, nhưng tỉ lệ rất thấp.

Hệ quang có một loại thủ thuật chữa bệnh, nếu bị cào trúng thì chỉ cần được kịp thời chữa trị, tỉ lệ bị biến dị sẽ rất thấp.

Đây cũng là nguyên nhân mà Đa Nghiên có thể thay thế cô một cách dễ dàng, dị năng giả hệ quang cả bốn căn cứ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Mạt thể gặp nhân tâm

Đa Dư không cử động, chỉ nhìn người phụ nữ đang kẻ bên rất gần.

Đã trùng sinh được một tháng rồi, những chuyện xảy ra trong quá khứ tựa như chỉ mới như ngày hôm qua không ngừng hiện ra trước mắt, cô thật sự khó mà quên được.

Cơ thể người phụ nữ co giật một trận, chậm rãi ngả đầu, vừa vặn đối diện với Đa Dư.

Đa Dư nhìn đôi mắt đỏ không có tiêu cự, dần dần hợp làm một với đôi mắt đỏ cô nhìn thấy trước khi chết, trong lòng đau đớn.

Cô nhớ cậu ấy rồi, rất nhớ, rất nhớ.

Không biết cậu ở nơi nào hiện giờ có tốt không?

Haiz!! Con người đúng là một thứ gì đó rất kỳ quặc.

Dễ dàng có được thì lại không biết trân trọng, chỉ khi đánh mất rồi mới biết vẫn hồi mong muốn có được.

Nhưng lại không nghĩ đến thời gian sao có thể quay ngược.

Đa Dư lấy điện thoại từ trong túi ra, đã mất tín hiệu rồi, chỉ có một tin nhắn nhận được từ nửa tiếng trước cùng mười mấy cuộc gọi nhờ.

Cho dù bây giờ có gọi được cô cũng không thèm nghe máy.

“Chị ơi chị mau về nhà đi, bố phát điên rồi, bố cắn chết mẹ rồi, Nghiên Nhi sợ lắm.

Chị mau quay về đi, mau lên.

Nghiên Nhi không biết phải làm gì? Nghiên Nhi rất nhớ chị.”

Đa Dư nhìn về hướng ngoại thành, trên miệng treo lên nụ cười lạnh, nhà, cô trước giờ chưa từng có nhà, đó chỉ là nơi có cũng được mà không cũng được.

Đa Nghiên, em gái tốt của chị, kiếp này không có chị ở bên cạnh thì phải sống sót thật tốt, sống đến ngày hai chúng ta gặp lại.

Không nhìn thêm tang thi đang giương nanh múa vuốt trên mui xe nữa, cô trực tiếp nổ máy hướng ra ngoại thành.

Nữ tang thi trên mui xe, một bên tay có móng tay dài đâm vào nắp dầu xe, một tay thì đập ‘bộp bộp’ lên kính chắn gió, há mồm to như chậu máu gầm

gửi vào trong xe.

Cuối cùng thì Đa Dư cũng có thể nhìn rõ dáng vẻ của nữ tang thi này, thì ra là một cô gái rất yêu nghiệt, trang điểm kiểu mắt khói đen đậm.

Lúc này lại chỉ có thể dùng từ đáng sợ để hình dung về cô ta, trên mặt dính đầy máu khiến cho lông mi giả dán trên mi mắt vón lại vào nhau, một bên gần như rớt ra rồi.

Tiếng động cơ xe thu hút những tang thi ở gần dẫn đến đây, nhưng rất nhanh liền bị bỏ lại phía sau.

Hai bên đường đều là thi thể bị tàn phá không còn toàn vẹn.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi nhìn thấy xe của Đa Dư thì liều mạng chạy đến, chặn chạy ra đường chắn trước xe, ra sức vẩy tay.

“Cầu xin cô cho tôi lên xe, cho tôi đi khỏi đây.

Ở đây có rất nhiều quái vật, chúng ăn thịt người.

Cầu xin cô hãy cứu tôi!! Cho tôi cùng đi với.”

Đa Dư nhíu mày nhìn người đàn ông đứng giữa đường, không nhả chân ga mà ngược lại còn giẫm ga đến mức nhanh nhất.

Đang chuẩn bị vượt qua thì một giọng nói vừa thân thiết lại quen thuộc liền vang lên bên tai.

“Người không thể quên gốc, từ đầu đến cuối phải bảo trì lấy sự thiện tâm.

Tang thi vô tình vô ái, người sao có thể tương đồng.

Đi đi! Nhớ kỹ!! Hãy nhớ kỹ!!!”

Xe bắt chợt phanh gấp khiến cho nữ tang thi trên mui xe bay xệt qua bên vai người đàn ông.

Đa Dư nắm chắc vô lăng, trong lòng chán nản không nói nên lời, hành động vừa rồi của cô hoàn toàn là do vô thức không thể khống chế được.

Nghĩ đến vị tăng nhân mặc áo tăng bào màu vàng kim hiển từ thân thiết đó, cô có chút bất lực.

Xe của Đa Dư rất nhanh liền bị những tang thi đang đuổi theo đuổi kịp đến vây lại rồi, ít nhất cũng phải có bảy tám con.

Người đàn ông chặn đường thấy xe của cô đã bị vây khốn, quay người liền liền bỏ chạy rồi.

Đa Dư cười lạnh, nhìn đi! Đây chính là kết cục của việc làm người tốt.

Với việc bị tang thi vây khốn xung quanh, cô không thêm để ý, mặt thế cô còn từng gặp những đàn tang thi đông hơn đây rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tốt và xấu cùng tồn tại

Trước khi bị tang thi bao vây, Đa Dư đã khóa cửa sổ xe lại rồi.

Mấy con tang thi rất nhanh liền vây chặt lấy xe, đập ‘bộp bộp’ lên cửa kính.

Đa Dư về vô cảm nhìn mấy gương mặt máu thịt lẫn lộn đang dán chặt lên cửa sổ xe.

Chiếc xe này lúc mới mua có cài đặt khóa chống trộm.

‘Cạch’ một tiếng, Đa Dư mở khóa chống trộm ra.

Chỉ cần bên ngoài có người kéo cần cửa thì cửa sẽ được mở ra.

Đương nhiên là người mới có thể, tang thi mới không biết mở.

Đa Dư từ trong không gian lấy gậy Kim Cơ ra, nắm thật chắc, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Trước đây cô rất muốn sử dụng nó.

Lúc đó mặt thể mới diễn ra, vẫn phải đối mặt với cảnh sát nên bỏ qua, ai bảo cây gậy Kim Cơ này rất nổi tiếng ở thành phố A3 kia chứ.

Bên trái cửa xe Đa Dư có hai con tang thi, bên phải chỉ có một con, còn lại vây ở những hướng khác.

Cô từ ghế lái chính dịch chuyển sang ghế lái phụ.

Từ từ mở cửa xe ra, để lộ ra một khe hở nhỏ.

‘Bịch’ một tiếng, Đa Dư dồn sức đá văng cửa xe, đồng thời cửa chính của một cửa hàng ở gần đó cũng cùng lúc mở ra.

Từ bên trong có sáu cậu trai chạy ra, trong tay mỗi người cầm lung tung một thứ vũ khí.

Đều là một bộ dáng khảng khái liều mình hy sinh.

Nhân lúc một con tang thi cách cửa xe gần nhất, Đa Dư liền dùng sức đá văng cửa xe, tăng tốc vọt ra khỏi xe.

Mấy con tang thi đang vây quanh xe mới chậm rãi hướng về phía cô đuổi theo.

Có một tang thi nam cụt một tay đang vật vờ cách Đa Dư rất gần, liền muốn vồ lấy cô.

Đa Dư vung gậy Kim Cơ trong tay dồn sức đánh mạnh lên cánh tay đã bị găm lưỡi của tang thi.

Trên cánh tay còn có một miếng thịt dính liền sắp rớt, lung la lung lay theo cử động của chủ nhân.

Con tang thi cụt tay này có nửa mặt bên trái vẫn còn lành lặn, nửa mặt kia thì bị găm tạp nhăm lộn ra xương trắng ớn, tròng mắt cũng đã mất, để lại một lỗ hổng trống rỗng.

Mặt thể vừa mới đến, nếu đổi lại là người khác không bị dọa đến mức mềm nhũn tay mới lạ.

Trên mặt Đa Dư từ đầu tới cuối không chút biểu tình, bình tĩnh đến mức khiến người ta cảm giác không chân thực.

Cơ thể tang thi cụt tay nhẹ lay động một lát, chỉ thấy nó nhe nanh gầm gừ, một lần nữa vurun cánh tay đã cong một cách kỳ dị hướng Đa Dư bắt lấy.

Hai mắt Đa Dư chớp một cái, nhấc chân phải lên đá một cú vào ngực tang thi, trong lúc tang thi lùi bước lại thì đồng thời dồn lực lên gậy Kim Cơ trong tay đâm vào cổ họng nó.

Một cái đầu không ngừng phun máu liền bay đi rồi, không biết có phải trùng hợp hay không mà đập vào ngực nữ tang thi ở phía sau.

Đa Dư là một dị năng giả, sức lực cô dùng cũng rất lớn.

Cái đầu của tang thi cụt tay bị đập phản lực bay trở lại hướng Đa Dư.

Mắt thấy sắp va vào nhau thì cơ thể Đa Dư liền nghiêng qua phải, cái đầu liền bay xệt qua vai cô.

Mấy cậu trai vừa chạy đến phía sau cô thì lại không may mắn như thế.

Cái đầu trực tiếp bay đập vào giữa họ, rơi xuống đất, sọ vỡ be bét.

Não cùng chất dịch đỏ trắng lẫn lộn bắn dính lên quần áo họ khiến người khác không dám nhìn thẳng.

“Đệt, buồn nôn quá.”

“Móa, cái quỷ gì thế này?”

...

Đa Dư không hề quay đầu lại nhìn một cái, chỉ chăm chú khóa chặt sáu con tang thi còn lại.

Con tang thi nữ bị đập trúng ngực, cả khuôn mặt đều đã bị đánh đến mức nát bét rồi, ngũ quan lẫn lộn một chỗ.

Mấy cậu trai chạy lên che Đa Dư ở phía sau.

Nếu như không nhìn đến cơ thể đang run lẩy bẩy của họ, thì đây cũng được cho là một màn anh hùng cứu mỹ nhân rất đẹp đó.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Cùng nhau đối diện 1

Đa Dư nhìn mấy cậu trai chắn trước mặt, há há miệng, cuối cùng lại không nói gì.

Một cậu trai khuôn mặt trẻ con quay đầu lại, nghịch ngợm nháy mắt với Đa Dư.

“Chị ơi, hành động vừa rồi của chị thật là ngẫu quá.

Lúc nào đó chúng ta giao thủ một chút được không.”

“Tiểu Lục, mấy lời thừa thãi này thì đợi lát nữa cậu còn sống hẳn nói đi.”

Giọng nói cứng ngắt cho thấy người nói vô cùng căng thẳng.

“Đại ca, anh cứ yên tâm đi, em nhất định sẽ sống còn lâu hơn so với đám quái vật này.

Từ nhỏ đến lớn em còn chẳng sợ ai, giết một là đủ, giết hai để kiếm một.”

“Lão Lục, Ngũ ca của cậu không muốn kiếm thêm, chỉ muốn giết một là đủ rồi.”

Sáu tang thi và sáu cậu trai rất nhanh liền hỗn chiến.

Đa Dư không ra tay mà chỉ đứng sau mấy người họ không tiếng động quan sát, tựa như cô chỉ là một người bàng quang.

Thân thủ của mấy cậu trai cũng không tệ, chiêu thức cũng bất đồng.

Nếu như Đa Dư không nhìn sai, những chiêu thức được sử dụng đều là trong Taekwondo.

Mấy người trước kiếm được lợi thế, sau đó rất nhanh thì chống đỡ một cách miễn cưỡng rồi.

Thế lực của tang thi là vô hạn, con người không thể so bì.

Có thể nghe được tiếng bước chân hỗn tạp xung quanh cùng với tiếng gầm gừ của tang thi rồi.

Cậu trai được xưng là đại ca, trong giọng nói lộ ra vẻ khẩn thiết: “Mọi người mau chạy ra phía sau siêu thị, bọn quái vật gần đây rất mau bị tiếng động hấp dẫn tới đây rồi.”

“Rõ.”

“Rõ.”

“Rõ.”

...

Mấy người rút lui về phía sau thì tang thi cũng đuổi sát gót sau một bước.

Tâm của mọi người đều treo lên, đồng thời cũng quên triệt để còn một người như Đa Dư.

Tiếng gầm gừ ở bốn phía càng lúc càng rõ rệt, càng lúc càng đông đúc.

“Ngũ ca, cẩn thận!”

Lão lục dùng sức kéo ngũ ca sang bên người mình, lực tác động lẫn nhau, thân thể cậu liền bị lao về hướng móng vuốt sắc nhọn của một tiểu quái vật.

“Lão lục, dừng.”

Lúc lão ngũ phản ứng lại muốn đưa tay giữ lại lão lục thì đã muộn.

“Lão lục, mau tránh ra.”

...

Lão lục cười khỏ, cậu rất muốn tránh đi, nhưng một bên là quái vật mềm đầy thịt vụn, một bên chột xuất hiện móng vuốt của một tiểu quái vật

Nếu như cậu có thể chọn lựa cách chết, cậu nguyện ý chết trên bàn tay nhỏ bé này, cũng không muốn chết vào con quái vật mềm thối kia.

Gậy gỗ trong tay lão lục chọc ngang qua khiến con quái vật mềm thối bị chặn lại, đưa chân đá nó ra.

Ngay vào lúc cậu đang đợi cảm giác đau đớn đến thì kinh ngạc phát hiện, móng vuốt sắc nhọn của tiểu quái vật đã dừng trước ngực cậu, hơn nữa càng lúc càng xa dần.

Đa Dur lắc lắc đầu, dùng lực lõi người đang sững sờ này kéo ra sau lưng, vị trí của hai người liền hoán đổi.

Cô thu hồi lại gậy Kim Cơ từ dài biến ngắn lại, thân thể con tang thi cũng được kéo đến gần theo.

Đa Dur rút đầu gậy từ trong đầu nó ra.

Con tang thi này không cao đến một mét, luôn đứng ở một phía ngoài xe nên không bị lưu ý tới.

Cô cũng chỉ phát hiện ra vào lúc tiểu tang thi này công kích.

Cô còn cho rằng mấy cậu trai này rồi sẽ phát hiện ra nhược điểm của tang thi.

Xem ra cô đã nghĩ sai rồi.

Mặt thể đến, dù là ai cũng không thể vĩnh viễn ý lại vào, chứ đừng nói đến người thân.

Phải không ngừng tự mình mạnh mẽ hơn, học được cách quan sát thì mới có hy vọng sống sót.

Những cậu trai này phải học cách chiến đấu, tích lũy kinh nghiệm, học cách sinh tồn.

Giọng nói lãnh lẽo vô tình của Đa Dur vang lên.

“Nhược điểm của tang thi là đầu, phải đánh vỡ đầu chúng mới chết.

Chỉ cần bị chúng cào bị thương thì sẽ trở thành đồng loại của chúng.”

Mắt mấy người sáng lên, đúng vậy, mấy con quái vật này rất giống với tang thi trong phim ảnh mà họ đã xem.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cùng nhau đối diện 2

Lão lục đang sững sờ thì được giọng nói lạnh lẽo của Đa Dur làm tỉnh lại.

Cậu ta ngây ngốc chớp chớp mắt, chậm chậm hồi phục lại tinh thần.

Vào lúc này, không có bất kỳ câu nói nào có thể hình dung được tâm tình của cậu ta lúc này.

Thời khắc vừa rồi, cậu ta suy nghĩ rất lung, cũng đã chuẩn bị tốt tinh thần.

Nói thật lòng, trong tâm cậu ta rất không cam lòng.

Nếu chết, cuộc đời này của cậu ta liền sống vô nghĩa rồi.

Cậu ta chưa từng có bạn gái, quan trọng nhất là cậu ta vẫn còn một tấm thân xử nam, là loại vô cùng thần khiết đó.

Lão lục thấy anh em đang chiến đấu đến nảy lửa, muốn xung phong lại phát hiện tay chân đã mềm nhũn, toàn thân từ trên xuống dưới đều không có chút khí lực.

Cậu ta tự an ủi, nhất định là vì quá mệt rồi, chứ không phải là mình bị dọa sợ.

Nhưng mà chị gái này thật lợi hại, vốn dĩ là mấy người họ muốn cứu cô, ngược lại thành cô cứu lấy mạng cậu ta.

Có sự gia nhập của Đa Dư, cục diện liền biến đổi đến nghiêng trời lệch đất.

Số lượng tang thi cũng từ sáu giảm còn ba con, trong đó có một con bị gậy đập vỡ sọ, hai con còn lại bị đánh gãy cổ.

Mấy cậu trai mới ý thức được chị gái này lợi hại đến bao nhiêu.

Còn lại ba con.

Đa Dư đối chiến với một tang thi nam chỉ có nửa bên sọ.

Sáu cậu trai chia thành hai hóm, ba người đối phó với một con.

Tiếng gầm gừ của tang thi từ khắp bốn phía càng lúc càng gần rồi.

Mọi ngã đường đều có thấy thấy đáng ảnh của chúng.

Đại ca khẽ cup mắt, trong lòng đã hạ quyết tâm.

“Lao nhì, cậu dẫn mọi người lui đến sau cửa hàng, anh sẽ chặn phía sau.”

“Đại ca.”

“Không thể được.”

Lão lục nhìn đại ca bên người cau chặt mày.

“Anh nghĩ cũng đừng nghĩ làm thế, anh em chúng ta mười người là cùng nhau mặc chung cái quần mà lớn lên, bây giờ chỉ còn lại sáu người, muốn chết thì chết cùng nhau.”

Lão lục vừa dứt lời, mắt mấy người anh em đã đỏ lên rồi.

Lão đại chớp mắt thật mạnh, sương mù trong mắt dường như chưa từng xuất hiện, cả gương mặt nghiêm nghị khiến người khác không thể kháng cự.

Lực tiến công càng xuất ra dữ dội, cậu ta cũng muốn ở bên mọi người, nhưng đó chỉ có thể là suy nghĩ.

“Anh là đại ca, mọi người đều phải nghe là anh, nếu không không còn là anh em của anh nữa.”

“Đại ca...”

Đa Dư nhìn mấy người họ liền nghĩ đến mấy người Ngải Giai, hơn nữa họ vì muốn cứu cô mới rơi vào tình cảnh nguy hiểm này.

Cô hướng sang phải tấn công một con tang thi chỉ còn nửa bên sọ.

Lúc con tang thi nửa hộp sọ lại một nửa ra tay cào đến, cô cũng không né tránh, gậy Kim Cơ trong tay đã thủ thế sẵn sàng.

Nhân sinh khắp nơi đều là ngoài ý muốn.

Lúc con tang thi nửa sọ tấn công Đa Dư thì bị thi thể của của một tang thi khác làm vấp ngã, cả cơ thể nó bổ nhào về phía Đa Dư.

“Chị ơi, cẩn thận.”

Đa Dư mặt vô biểu tình nhìn con tang thi ngã sòng soài dưới đất, còn cổ vuron móng vuốt hướng về phía cô.

Cô vốn dĩ nghĩ con tang thi sẽ lại đứng dậy, nhưng nó ngã xong liền trực tiếp bò lết về chỗ cô.

Tang thi nửa sọ càng lúc càng bò đến gần, tiếng gầm gừ cũng rõ rệt hơn.

Đa Dư nghĩ thầm tên này nhất định là quá kích động rồi.

Lần này cô không tránh sang hai bên, ngược lại lại gia tăng cước bộ tiến lên vài bước, nhắc gậy Kim Cơ đánh xuống gậy tang thi.

‘Bốp’ một tiếng, trên mặt đất lại nhiều thêm một thi thể không đầu.

Đa Dư không dừng lại một phút nào, xông lên đối chiến với một bà lão tang thi.

“Ba người các cậu qua bên kia, tốc chiến tốc thắng, nhanh lên.”

Ba anh em nhìn nhau, thấy trong mắt đều là chán động như nhau.

Tốc độ này cũng quá nhanh rồi, đây còn là con người sao?

Đổi một câu nói khác, đây còn là con gái sao? Con trai như bọn họ phải sống thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Cùng nhau đối diện 3

Đa Dư nhìn lão bà tang thi, lại liếc nhìn vũ khí trong tay mấy người anh em họ, khoe miệng liền giật giật.

Trong lòng liền vui mừng, may mà cô đã được tiên kiến, chuẩn bị trước tìm được một món vũ khí vừa lợi hại lại vừa hợp tay.

Lão bà tang thi này vốn dĩ ban đầu vẫn còn lạnh lặn, bây giờ sợ đã bị đánh đến mức lồi lõm, cổ còn biến thành hình chữ S, tất cả đều là vết tích của gậy gộc đánh lên.

Lúc bà lão tang thi hướng về phía Đa Dư vô đến, cơ thể cô nhanh chóng lộn một góc 360 độ ra sau người tang thi, dồn lực đá chân phải vào lưng nó.

Lúc cơ thể tang thi nghiêng về phía trước, gậy Kim Cô trong tay chuẩn xác đánh vào cái cổ đã cong thành chữ S của nó.

Trên đất lại nhiều thêm một thi thể người một nơi đầu một nơi, dòng máu đỏ đen từ hai nơi phun ra như dòng suối nhỏ.

Nói về loại tang thi bình thường thì rất dễ đối phó, chúng không có tư duy, chỉ biết cào, biết cắn.

Chỉ cần lúc đối diện với chúng không sợ hãi, không hoảng loạn, ngắm chuẩn vào nhược điểm của chúng thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

Trong mắt lão lục là vô số trái tim, nhìn chăm chăm bóng lưng Đa Dư.

Ngẫu quá, ngẫu quá, thật sự là quá ngẫu.

Cậu ta quyết định chị gái này về sau sẽ là sư phụ của cậu rồi.

Sư phụ, sư phụ yêu dấu của mình.

Đa Dư rung mình một cái, sao đột nhiên lại thấy lạnh lạnh nhĩ.

Tiếng gào hồng xung quanh của tang thi càng lúc càng nhiều, các ngã rẽ đều có thể thấy được dáng ảnh của tang thi một cách rõ rệt.

Con tang thi nam còn lại cuối cùng cũng bị đập nát sợ dưới sự hợp lực của mấy người.

Lạo đại trầm giọng: “Mọi người mau chạy vào cửa hàng mau, mau lên.”

Đa Dư nhìn cửa hàng lớn có cửa sổ sắt đất, chân không dịch chuyển.

Lão lục dừng cước bộ, quay đầu nhìn Đa Dư đứng đó.

“Chị đi mau! Bọn tang thi sắp đến rồi.”

Tiếng của lão lục đồng thời làm mấy người kia dừng chân lại, khó hiểu nhìn Đa Dư.

“Tôi muốn đến thành phố A1, nơi đó có quân đội đóng quân, đến đó mới có hy vọng sống sót.

Hẹn gặp lại ở A1.”

Đa Dư nói xong, không nhìn mấy người thêm một cái liền quay người chạy về phương hướng ngược lại, cái xe yêu quý của cô có thể vẫn còn chạy được.

Mấy anh em nhìn nhau một cái, lại tiếp tục chạy đến cửa hàng

Muốn đi thì họ cũng phải chuẩn bị trước một chút mới được.

Chỉ có lão lục là vẻ mặt bị vút bỏ, cứ không ngừng quỵn luyến quay đầu nhìn lại.

Lúc Đa Dư chạy về chỗ để xe, mấy con tang thi đã đuổi kịp cách Đa Dư một mét rồi.

Trong đó có hai con bỏ nhào về phía Đa Dư, có năm sáu con hướng về phía mấy anh em mà đuổi theo.

Đa Dư khẽ híp mắt, con người cô trước giờ luôn là người uống nước nhớ nguồn, có ơn báo ơn.

Cửa hàng kia bị tang thi bao vây cũng sẽ không kiên trì được bao lâu.

Trong lúc vô tình, cô nhìn thấy có hai cô bé biểu tình lo sợ đứng bên cửa sổ thủy tinh, trong đó có một người cô đã gặp qua vài lần, em gái của bạn cùng bàn của cô hồi trước Tiểu Tinh, một cô gái rất vui vẻ cười mở.

Trước đây từng cho cô một viên kẹo lúc cô đang buồn.

Đa Dư siết chặt gậy Kim Cô trong tay, cho nó biến thành kích cỡ dài nhất, lúc tang thi vồ về phía này, cô dùng lực quét gậy một cái, toàn bộ tang thi liền ngã nhào xuống đất.

Nhanh chóng biến gậy Kim Cô nhỏ lại đánh nát đầu hai con tang thi ở gần nhất, khắp nơi đều là óc đỏ trắng be bét.

Mấy con tang thi ngã dưới đất thấy vậy tranh nhau nhào đến.

Tang thi ngoài việc thích ăn thịt uống máu người ra, bộ óc đối với chúng có lực hấp dẫn vô cùng lớn.

Vì sao lại như vậy? Rất dễ hiểu.

Trong não của dị năng giả con người đều có một hạt tinh hạch, dị năng giả có bao nhiêu hệ thuộc tính thì có bấy nhiêu tinh hạch.

Trong não tang thi tiến hóa cũng có loại tinh hạch như vậy.

Tang thi bình thường thì không có.

Tang thi tiến hóa là dựa vào việc ăn những thứ này.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chúc các cậu may mắn

Đa Dư nhìn cửa hàng đã đóng cửa lại liền nhanh chóng vào trong xe.

Tiếng động cơ xe nổ máy thu hút toàn bộ những tang thi gần đó đến gần.

Cô nhẹ nhàng đạp ga lái xe không nhanh không chậm, tang thi theo sát phía sau lại không thể đuổi kịp.

Được khoảng năm mươi mét.

Tang thi phía sau cô càng lúc càng nhiều, tang thi phía trước cũng chậm chậm tăng lên.

Là lúc này.

Khóe miệng Đa Dư khẽ cong, đạp ga đến mức cao nhất, chiếc xe giống như một mũi tên rất nhanh đã chạy khuất dạng nơi đầu con đường.

Tang thi chắn trước đường bị xe trực tiếp đâm bay, tay chân gãy rơi bay văng khắp nơi.

Mui xe của Đa Dư cũng biến thành chỗ lồi chỗ lõm.

Lúc này trong cửa hàng, mấy người đang nhìn trộm ra bên ngoài.

Trong lòng chỉ còn lại sự cảm kích, có lẽ ban đầu là họ muốn cứu cô, nhưng cuối cùng cô lại luôn là người cứu bọn họ.

Đối với chị gái không biết tên họ này, mỗi người họ đều ghi lòng tạc dạ.

Chỉ có Tiểu Tinh nhủ vậy, trong lòng là rất nhiều sự không xác định.

Chị gái kia có phải là bạn học của anh trai cô bé không? Nhìn rất giống nhau nhưng lại không giống.

Chị Đa Dư phải rất nhát gan mới đứng, ít nhất là mỗi lúc chị ấy đi nhìn anh trai, chị ấy đều đi một mình, lúc có người nói chuyện với Đa Dư, chị ấy đều là đáng sợ khiếp sợ vội rời khỏi chỗ ngồi.

Chị gái kia đừng cảm như thế, sẽ là chị ấy sao?

Lúc này Đa Dư không biết đến tâm tư của mọi người, càng không biết trong lòng mọi người lúc này đang rối rắm như thế nào.

Tiếp đó cô lái xe đi một mạch không ngừng nghỉ, lúc mặt trời sắp xuống núi thì vừa đến được phòng thí nghiệm dưới lòng đất bỏ hoang ngoài ngoài ô.

Đương nhiên là cô sẽ không vào trong, ở đó đã bị bỏ hoang rất lâu rồi, ai mà biết sẽ có phiền phức gì xảy ra không cơ chứ?

Cô cũng không quên, trên thế giới này ngoài nhân loại và tang thi ra, tất cả đều đã biến mất giống như mặt thế ở kiếp trước.

Cô đến đây là vì quà gấp mặt của Châu đại ca tặng cho cô.

Xe hàng yêu quý, cô đến đây.

Đa Dư để xe hàng đầu sau một sườn dốc, miễn cưỡng có thể che giấu.

Vẫn may là chưa mất.

Bầu trời đã bị mây giăng che kín rồi, gió tay không nhìn rõ năm ngón.

Ngoài tiếng rống của tang thi, thỉnh thoảng còn có tiếng gào rên đau khổ của nhân loại xen lẫn, còn lại không có loại âm thanh nào khác.

Phòng thí nghiệm dưới lòng đất này địa điểm rất vắng vẻ, xung quanh không có nhà ở, so ra khá an toàn và yên tĩnh.

Đa Dư chui vào thùng xe được trùm vải bạt màu xanh quân đội, tìm một vị trí thoải mái đi vào không gian hệ tinh thần.

Bên ngoài là một mảnh tối tăm xám xịt, ngược lại trong không gian lại vô cùng thuần khiết.

Đa Dư trong lòng đang căng thẳng đã được thả lỏng hơn rất nhiều.

Trên thế giới này ngoại trừ Nhíp Minh, bất cứ chuyện gì, bất cứ ai, đối với cô mà nói cô cũng được mà không cũng được.

Đa Dư nằm dài trên bãi cỏ xanh ngắt trong không gian, nhìn bầu trời trong xanh, nơi đó dần dần hiện ra khuôn mặt đối với cô rất thân thuộc.

Miệng cô không tự giác kéo ra một nụ cười ngọt ngào.

Nói thầm “Bạn có khỏe không? Người tôi yêu.”

Kết thúc giờ giải lao ngắn ngủi, Đa Dư bắt đầu luyện tập dị năng tinh thần.

Hai loại dị năng còn lại cô đã rất quen thuộc rồi, không gian hệ thủy và hệ quang đều ngưng đọng thời gian, trước kia mỗi tối không có việc gì làm cô đều luyện tập.

Thời gian trong không gian hệ tinh thần cùng bên ngoài giống nhau, trước đây cô sợ lãng phí thời gian chuẩn bị nên chưa luyện tập.

Bây giờ thì cô có rất nhiều thời gian rồi.

Trải qua một đêm không ngừng nghỉ luyện tập, cuối cùng cô cũng có thể dùng tinh thần lực nhấc được lên một tảng đá năm mươi cân rồi.

Đa Dư lại nhẹ nhàng đặt tảng đá xuống, thỏa mãn gật gật đầu, tối nay gật hái được không nhỏ.

Lúc cô ra ngoài, trời vẫn chưa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Xe bị trộm rồi

Từ trong không gian đi ra, cả cơ thể Đa Dư có sự thoải mái khó tả thành lời.

Không gian của cô đúng là một bảo bối vô giá, cho dù ở trong đó cô có ngủ hay không, lúc ra ngoài cũng không hề cảm thấy một chút mệt mỏi nào.

Một ngày mới lại bắt đầu, đồng thời một cuộc chiến mới cũng bắt đầu.

Đội đã, không thể nào có động đất, tại sao xe lại cứ rung chuyển nhỉ?

Đa Dư chau mày, chợt có một dự cảm không tốt.

Cô vén tấm bạt lên tạo thành một khe nhỏ.

Kết quả là thấy một màn cô không mong muốn nhìn thấy.

Xe của cô đang di chuyển rất nhanh, bây giờ đến dáng ảnh của phòng thí nghiệm dưới mặt đất cũng chẳng thấy nữa rồi.

Xem ra cô đã gặp trộm rồi, không chỉ trộm xe của cô mà còn trộm luôn cả cô đi.

Đa Dư cẩn trọng quan sát xung quanh một lúc, rốt cục cũng nhớ ra đây là đường nào.

Quốc đạo 210, nối liền giữa hai thành phố A3 và A2.

Qua quốc đạo này là đến thành phố A2 rồi.

Nghĩ nghĩ một lúc, tâm trạng phiền muộn của Đa Dư tốt lên nhiều rồi.

Chỉ cần đến được thành phố A2 thì ai lái xe không phải cũng thế sao?

Nói đến đây thì cô cũng lười lái xe, có thể nghỉ ngơi thả lỏng một chút.

Mặt thế đến, con người vì sống sót mà mệt không khác gì chó chết.

Ít nhất thì kiếp trước cô cũng chỉ là một con chó cần cù mà cái bụng lại luôn bị đói.

Cô của kiếp này sẽ không ngu ngốc như vậy!!!

Đa Dư để toàn bộ trọng lượng dựa bên vách thùng xe, tâm cũng từ từ bình phục sự an tĩnh.

Qua khe hở, cô nhìn cảnh vật suột qua bên ngoài.

Tháng sáu, vốn dĩ phải có thảm cỏ xanh mướt, cây cối xanh mướt, hoa màu xanh mướt,...

Chỉ qua một đêm mà tất cả đã trở thành một màu xanh thẫm.

Không đến một tuần nữa mọi thực vật sẽ biến thành một màu đỏ sẫm.

Cô rất ghét loại màu sắc đó.

Trước đây vào lúc đói bụng nhất, cô đã từng nhổ loại cỏ đỏ thẫm đó muốn ăn.

Kết quả là một người đàn ông mặt mũi vàng vọt còn nhanh hơn cô.

Người đàn ông đó ăn chưa được bao lâu liền biến thành tang thi.

Dọa cô nhanh chóng vứt nắm cỏ trong tay.

Có thể tưởng tượng một chút, một con sói đang đói bụng muốn chết, nhìn thấy một núi thịt cừu mà lại không thể ăn, trong lòng sẽ là loại tuyệt vọng như thế nào.

Đa Dư thấp thoáng nghe được tiếng vài người trò chuyện rất nhỏ.

Đôi mắt trong suốt của cô sáng lên, là mấy kẻ trộm xe của cô.

Cô khép nhẹ mắt, để tinh thần lực tập trung vào lỗ tai.

Dần dần, tiếng nói chuyện của hai người càng lúc càng rõ rệt, càng lúc càng rõ rệt.

Lúc này, sâu trong lòng Đa Dư vang lên một tiếng máy móc.

“Đỉnh”

“Chúc mừng bạn đã lĩnh ngộ được kỹ năng mới, nghe trộm tinh thần sơ cấp, nghe được thanh âm nhỏ nhất cách mười mét cự ly xung quanh.”

Đa Dư chớp chớp mắt, hay thật, kinh hỷ này đến thật đột ngột.

Tiếng hai người trò chuyện càng lúc càng rõ, tựa như đang ở ngay bên cạnh vậy.

“Lão đại, bây giờ em nghĩ lại liền thấy sợ.”

“Sợ cái gì!! Bộ dạng này của mày thì sao làm được chuyện gì lớn.”

“Lão đại, hai người đó đều là cảnh sát.”

“Ha ha.” Cười lạnh một tiếng.

“Cảnh sát, cảnh sát cái rắm, ông đây ở trong đó đằng đằng năm năm, bọn nó chỉ như cháu của ông đây thôi, bây giờ ông đây chính là gia, gặp một giết một.”

“Vẫn là lão đại lợi hại, về sau anh em đi theo lão đại, anh nói đánh đâu tụi em đánh đó.”

Khỏe miệng Đa Dư treo nụ cười lạnh, đây thật đúng với câu, người tốt mệnh không dài, tai họa sống ngàn năm.

Chỉ có điều, hai cái tai họa này đừng nói đến ngàn năm, chỉ sợ không sống được đến tối nay đâu.

Trước khi trùng sinh, ba người gồm có cô, Đa Nghiên, Lâm Tử Thạc chạy thoát từ thành phố A3 xuất phát đến thành phố A2.

Chính là vào con đường này cách đây khoảng năm trăm mét, lúc đó có thể nói là cử tử nhất sinh mới có thể vượt qua được.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Cuối cùng cũng đến rồi 1

Đa Dư khẽ hạ mi mắt, cố gắng áp xuống hận ý trong lòng.

Cô không thể không thừa nhận, tên tra nam Lâm Tử Thạc đó có lúc cũng rất có đầu óc.

Mạt thế, lúc cô và Đa Nghiên vừa chạy ra khỏi biệt thự thì vừa vặn gặp Lâm Tử Thạc đến tìm cô.

Bây giờ nghĩ lại, e là căn bản không phải đến để tìm cô.

Nhớ lúc đó Lâm Tử Thạc nói: “Thành phố A3 không chịu được bao lâu nữa sẽ thất thủ thôi, quân đội đóng ở thành phố A1, chúng ta phải mau chóng chạy tới đó mới có thể tiếp tục sống.”

Phía trước lại lần nữa vang lên tiếng hai người nói chuyện.

“Mẹ nó, đằng trước kẹt xe quá nhiều, chúng ta không thể vượt qua đó được.”

“Lão, lão đại, chúng ta phải làm sao đây?”

“Muốn chết thì ở lại đây. Không muốn chết thì theo ông đây xuống xe lên qua đó.”

“Lão đại, anh nhìn bên đó còn có tang thi kia.”

Nghe đến đây Đa Dư nhướn mày, không sai, chính là ở chỗ này.

Phía trước có hai chiếc xe khách đường dài, từ ngoại tỉnh chạy vào thành phố A3 đến tham quan vườn thú.

Vì hai chiếc xe này mà khiến cho cả con đường bị kẹt lại.

Cả chiếc xe hai tầng đều không có kẻ may mắn sống sót, toàn bộ đều đã biến thành tang thi.

Hơn một trăm người, số lượng tương đối dễ để quan sát.

Đa Dư nhìn một lát, đời này cô đến trước hơn bọn Lâm Tử Thạc mười lăm phút.

“Lão đại, anh nhìn kia, con tang thi cụt hai tay kia đang đến, nó đến rồi kìa.”

“Thằng ngu, im mồm, kêu to thế thì thằng điếc cũng nghe được.”

“Lão đại...”

Khóe miệng Đa Dư co rút, cửa sổ xe hai người này rõ ràng chưa đóng, giọng nói người này so với người kia còn to hơn, không thu hút tang thi đến mới là lạ.

Rất nhanh, xung quanh vang lên tiếng cước bộ hỗn loạn cùng tiếng gầm gừ của tang thi.

“Lão đại, đến, đến rồi, bọn chúng, bọn chúng đều đến rồi.

Toi rồi, chúng ta sắp bị ăn thịt rồi.”

“Ngậm cái mồm ton hót của mày vào, còn lẩm mồm tao đá mày xuống trước.”

“Lão đại đừng mà, em câm ngay, em câm ngay đây.”

Rất nhanh, chiếc xe của Đa Dư càng lúc càng nhiều tang thi bao vây, khiến người khác nhìn mà sồn tóc gáy.

Lúc này, một giọng nói phấn khích hô lên, “Lão đại, anh xem, chúng không leo lên được, không với được chúng ta. Bọn ghê tởm này mau lên đây a! Đến mà ăn tao này!”

Người nào đó đang quá phấn khích, mà không nhìn thấy ánh mắt âm hiểm bên cạnh.

“Câm mồm! Bọn chúng không lên được thì mày có ra ngoài được không? Kiểu gì cũng bị chết đói ở đây.”

“Lão đại, chúng ta phải làm gì đây? Em không muốn bị chết đói, em còn chưa lấy vợ sinh con mà? Hay là chúng ta xông ra liều mạng với chúng đi.”

“Ý kiến hay, mày xông ra trước, tao hậu thuẫn.”

Sau đó, hai người đều không nói một lời nào nữa.

Đa Dư thả chậm hơi thở, ngồi trên ghế giữa thùng xe không nhúc nhích.

Ngoài tám vài bạt màu xanh quân đội thì cô không có gì để trốn được nữa.

May là tang thi bị hai người phía trước thu hút, chỗ này của cô ngược lại rất an tĩnh.

Lúc này, từ xa như có tiếng động cơ xe truyền đến.

Đến rồi, trong lòng Đa Dư kích động dị thường, đôi mắt trong suốt hướng về phía tiếng động mà nhìn chăm chăm.

Đây có lẽ là lần gặp mặt đầu tiên của bọn họ tại mặt thế.

Cùng với chiếc xe càng lúc càng đến gần, tiếng gầm rống của tang thi xung quanh càng lúc càng rõ rệt.

Đại bộ phận tang thi đều hướng về phía tiếng xe đang chạy đến mà đi.

Chỉ còn lại hơn mười con tang thi ở gần đầu xe, chảy nước dãi không bỏ qua hai người đang ngồi trên xe.

Đa Dư chậm chậm đến đuôi xe hành động, cô muốn tận mắt nhìn thấy kết cục của bọn họ.

Con đường tối tăm trong đêm dần dần hiện ra trước mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cừu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cuối cùng cũng đến rồi 2

Đa Dư nén thở, thông qua khe hở nhỏ hẹp, nhìn thấy một cách rõ ràng chiếc xe quen thuộc kia.

Thời gian bọn họ đến so với trước khi trùng sinh không sai lệch một phút.

Chiếc Land Rover màu đen phiên bản dài hơn vẫn dừng ở bên một chiếc xe màu trắng đại chúng bị bỏ hoang bên đường.

Trong lúc tang thi tiến đến gần, từ trong xe có ba người chạy ra.

Ba người này Đa Dư cô cũng quen thuộc, đó là: Đa Nghiên, Lâm Tử Thạc, Vương Thiệu Vỹ.

Ba người họ mỗi người đều đeo một chiếc ba lô rất to sau lưng.

Lâm Tử Thạc và Vương Thiệu Vỹ không chút đình trệ, nhanh chóng trèo lên nóc chiếc xe trắng.

Sau đó hai người cùng kéo Đa Nghiên lên, ba người cùng nhảy qua nóc xe chiếc Land Rover.

Xe Land Rover rất cao, tang thi xung quanh chỉ có thể nhìn lên mà không thể với tới được.

Nhìn một màn này, Đa Dư hơi sững sờ, phải biết rằng trước khi trùng sinh cô cũng là một thành viên trong đó, ngược lại Vương Thiệu Vỹ này không hề gặp.

Xem ra kiếp này có rất nhiều chuyện đã phát sinh chút thay đổi, nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến đại cục.

Ba người bỏ ba lô xuống, lấy ra ba thanh nhuyễn kiếm, đâm loạn xạ về phía tang thi đang vây tứ phía.

Tang thi bao vây xung quanh xe họ quá nhiều rồi, tùy tiện chém loạn cũng đâm trúng một con tang thi.

Nhắm chuẩn xác một chút, trên mặt đất liền có thêm một cái đầu tang thi.

‘Rùm rùm’ tiếng động xe chở hàng trong lúc căng thẳng này đặc biệt chói tai.

Đa Dư tập trung nghe cuộc trò chuyện của hai người.

“Lão đại, anh muốn xông qua đó sao?”

“Xông ra, mày đi xuống mở đường trước.”

“Lão đại, anh mau dừng lại, chúng ta dừng ở đây không phải tốt sao?”

“Phế vật.”

Đa Dư cảm nhận được xe đang tăng tốc lùi ngược lại, phương hướng chính là mấy người Đa Nghiên bên đó.

Tốc độ lùi xe không nhanh lắm, phía sau có vài tang thi bị tiếng động cơ thu hút đi đến.

Đa Dư có thể nghe thấy tiếng bánh xe nghiền qua sỏi phát ra tiếng ‘răng rắc’.

Mất mười phút để đi được đoạn đường không đến mười mét.

Xe dừng ngay cạnh chiếc Land Rover màu đen.

“Này! Hai người anh em cùng người đẹp, cùng nhau đồng hành không?”

“Rất hoan nghênh!”

Giọng nói của Lâm Tử Thạc nghe có vẻ rất sáng khoái, tạo cho người khác ấn tượng đầu tiên là một chính nhân quân tử.

Nhưng còn nội tâm thì sao? Không cần nói cũng biết.

Hắn chính là loại đem người đi bán, người còn đổi lại cho hắn một mặt cảm kích rồi thay hắn đếm tiền.

“Các cậu đứng trên cao như vậy làm gì vậy?”

Trong mắt Lâm Từ Thạc xẹt qua một tia tăm tối, khóe miệng lại giương nụ cười hào sảng.

“Không bao lâu nữa sẽ có một nhóm quân đội đi qua đây, chúng tôi không muốn bị bọn họ ngộ thương.”

Nghe đến đây Đa Dư kinh ngạc há hốc mồm, tại sao Lâm Từ Thạc lại biết được? Có một nhóm quân đội đi qua đây.

“Lão, lão đại chúng ta mau chạy thôi! Cảnh sát sắp đến rồi.”

Đa Dư nghe thấy người đàn ông được xưng là lão đại dùng giọng rất nhỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nói với người bên cạnh: “Đội lát nữa mà mày còn nói thêm câu nào, tao sẽ đập mày ra đám tang thi, bọn chúng ăn no rồi không chừng sẽ rời khỏi đây.”

“Em..”

Người đàn ông được xưng là lão đại hiển nhiên là không muốn phí thêm lời, từ cửa sổ xe đang mở chui ra ngoài.

Lâm Từ Thạc đưa một ánh mắt, Vương Thiệu Vỹ liền đi lên kéo người lên rồi.

Người đàn ông bị lưu lại rõ ràng rất hoảng loạn.

“Còn tôi nữa, mau kéo tôi lên.”

Xe lắc lư như một cái, lại một lần nữa hồi phục sự an tĩnh.

Mấy người trên nóc xe đều không nói chuyện, cũng không xuất thủ, tất cả đều ngồi an tĩnh.

Tang thi đông nghìn nghịt bao vây chiếc xe chặt kín không khe hở.

Bọn chúng không ngừng gầm rống làm kích động đến tinh thần của mấy người.

“Từ Thạc, quân đội thực sự sẽ đến sao?”

“Nghiên Nhi đừng sợ, bọn họ nhất định sẽ đến, đội quân đó đến từ thành phố A1, họ nhất định sẽ nghĩ cách quay lại, đây là con đường họ nhất định phải vượt qua.”

Lâm Từ Thạc vui mừng vì hai ngày trước bắt gặp mấy quân nhân đó, vô tình nghe được cuộc trò chuyện của họ, ở thành phố A3 hai ngày rồi sẽ trở về.

Nếu không có nhiều tang thi thế này, muốn vượt qua căn bản là vọng tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Sự tồn dư thừa 1

Đa Dư yên tĩnh ngồi đó, thông qua khe hẹp nhìn rõ mấy người trên nóc xe nhát thanh nhệ sở.

Cô đem tất cả hận ý chôn vùi trong lòng, cô muốn đội, đội đến khi bọn hấn cho rằng đã thành công, cho rằng đã viên mãn.

Thì đem tất cả những mộng cảnh đó đập vỡ trước mặt bọn hấn.

Đa Nghiên vừa đang muốn lên tiếng, chợt cảm nhận được một ánh mắt khiến cho người ta ớn lạnh ghim lên người, cô ta thuận mắt nhìn theo, chau chặt mày, cả người trốn phía sau Lâm Từ Thạc.

Đôi mắt của Lâm Từ Thạc trở nên sắc bén.

Khiến cho người đàn ông được xưng là lão đại bị dọa cúi đầu, người đàn ông này thật đáng sợ.

Tiếng ‘ọt ọt’ vang lên rất to, người nào cũng nghe thấy rất rõ.

“Lão đại, em đói!” ánh mắt khát vọng dán chặt vào mấy cái balo to sau lưng mấy người Lâm Từ Thạc.

“Nhìn đi.” Tiếp đó là tiếng ‘ọt ọt’ của người nào đó vang lên.

“Lão đại, anh cũng đói rồi đúng không! Họ có đồ ăn, họ nhất định là có đồ ăn.”

‘Bốp’ một tiếng.

“Lão đại, sao anh lại đánh đầu em?”

“Câm mồm.”

Lại một tiếng ‘ọt ọt’

Người nào đó úy khuất chỉ vào cái bụng bên cạnh, “Lão đại, lần này thật không phải là em, là bụng anh kêu đó.”

...

Trong mắt Lâm Tử Thạc có sự tính kế mà không ai phát hiện ra.

“Tôi có hai cái bánh bao ở đây, hai người lấy ăn đi!”

“Con người cậu thật là tốt, chúng tôi định cậu rồi, cậu muốn đi đâu, chúng tôi đi đó. Về sau cậu chính là lão đại của chúng tôi.”

Khỏe miệng Đa Dư co rút, người này thật lợi hại, lão đại vẫn còn ở bên cạnh, lại còn nhận thêm một người, còn nói chúng tôi? Không thấy người bên cạnh mặt đen thành bao công rồi hay sao.

Nói đến đây bây giờ cũng buổi chiều rồi, cô cũng hơi đói.

Đa Dư lấy ra một cái màn thầu nóng hổi ăn.

Không còn cách nào, thức ăn khác mùi quá nồng, mùi tang thi quá thính, chỉ có thể ăn cái này.

Hai người đang bận ăn không rảnh nói chuyện.

Xung quanh đều là tiếng gầm gừ của tang thi, tiếng này so với tiếng kia còn to hơn.

Tâm tình chỉ có thể nhìn mà không thể ăn thì không nói cũng biết.

Vương Thiệu Vỹ ánh mắt chán ghét nhìn hai người bên cạnh đang ăn.

Không biết vì sao đại ca lại lưu lại hai gã này?

Theo như những gì mà hắn hiểu về đại ca, hai gã này chắc chắn có giá trị gì có thể lợi dụng?

Nếu giống như người đang ở bên đại ca, không phải là vừa tiện sử dụng vừa nhìn vui mắt hơn sao?

Vương Thiệu Vỹ nhìn Đa Nghiên, đột nhiên nhớ tới cô gái khiến hắn hận tới mức nghiền răng.

Chuyện xảy ra ở quán bar là vết nhơ trong đời này của hắn.

Không nói đến chuyện tiểu đệ đệ của hắn bị nhiều người như vậy nhìn miễn phí.

Có vài tên chán sống còn dám lên mạng bôi đen, nói tiểu đệ đệ của hắn lông còn mọc chưa dài còn làm ra loại chuyện xấu hổ đó.

Mẹ nó, rất một lũ ngu, tiểu đệ đệ của hắn dài những 6cm, cường tráng là thế.

Đương nhiên những lời này Vương Thiệu Vỹ cũng chỉ là nghĩ trong lòng, để người khác nghe được không cười đến rớt răng mới lạ.

Vương Thiệu Vỹ càng nghĩ càng tức giận, kẻ đầu sỏ tạo thành sự việc này, có chết hắn cũng không quên!!

“Nghiên đại mỹ nữ, sao không thấy chị gái cô đâu?”

Đa Nghiên tùy tiện đáp: “Anh muốn nói đến đứa con gái tư sinh kia à! Đoán chừng là cùng với cái tên của cô ta không khác biệt lắm, tự biết bản thân mình dư thừa nên biến mất rồi.”

“Không nên vậy mà, khuôn mặt xinh đẹp như vậy chết cũng thật đáng tiếc.”

Nụ cười Vương Thiệu Vỹ lộ ra vẻ âm độc, quan trọng là chết rồi thì quá tiện nghi cho cô ta rồi.

Hắn hy vọng cô sống sót thật tốt, sống đến ngày hắn bắt được cô.

Hắn nhất định sẽ cho cô thấy sự lợi hại của tiểu đệ đệ của hắn.

“Ồi! Không nhìn ra Vương đại thiếu lại là một kẻ si tình.

Đây có phải giống với một cổ ngữ nhất kiến chung tình hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Sự tồn tại dư thừa2

Đa Nghiên cúi đầu, trong mắt lộ ra sự đổ lệ khó mà che giấu được.

Đứa con gái đáng chết, xuất hiện ở đâu liền dễ dàng mê hoặc đàn ông đến đó.

Không nhắc đến Vương Thiệu Vỹ, Lâm Tử Thạc trên đường đi cũng không còn quan tâm đến cô ta như trước, còn như vô tình hữu ý nghe ngóng tin tức của đứa con gái kia.

Cô ta hy vọng đứa con gái kia vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trước mặt cô ta nữa.

Nếu như bị biến thành một con tang thi thiếu hụt tay chân thì càng tốt.

Trong lòng Đa Nghiên đã đưa ra quyết định, bất luận Đa Dư là người hay tang thi, lần sau gặp lại sẽ đều là ngày giỗ của cô.

Bất kể là trước mặt thế hay sau mặt thế, Đa gia chỉ cần một người con là Đa Nghiên đã đủ rồi.

Vương Thiệu Vỹ không phát giác được tâm tư nhỏ của cô gái trước mặt, không để ý hỏi hột nói, “Cô cho rằng tôi là người đàn ông không có mắt nhìn như thế sao? Cô không thấy loại con gái như vậy rất phù hợp để làm đồ chơi sao?”

“Vậy tôi liền trước chúc anh thành công.”

Đa Nghiên vừa nói vừa ngẩng đầu lên, trên mặt treo một nụ cười khiến người khác cảm mến.

Nơi nào đó của Vương Thiệu Vỹ căng lại phá tan nụ cười, yêu tình này khiến cho hắn hận không thể đẩy ngã cô ta giải quyết ngay trên đất.

Đột nhiên hắn cảm nhận được một ánh nhìn mang dục vọng không chế mạnh mẽ đang nhìn mình.

Hắn liền nhanh chóng di dời ánh mắt, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Vương Thiệu Vỹ hắn đã chơi qua vô số phụ nữ, người phụ nữ của anh em sẽ không động vào.

Dĩ nhiên nếu như người anh em đó không cần nữa, ném thư cũng không tội.

Những lời này chỉ có thể nghĩ trong lòng, hắn nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Chỉ cần cô ta còn sống, sớm sẽ có ngày tôi bắt được cô ta.”

Cả trọng lượng cơ thể Đa Nghiên đều dựa vào thân cây sau lưng, trong lòng cười lạnh.

Đàn ông là thế đấy, không quản thích hay không thích cũng đều không muốn để kẻ khác xâm phạm người của mình.

“Vậy anh cũng đừng quên lúc bắt được người thì gọi tôi tới xem.

Mặc dù cô ta là kẻ dư thừa trong nhà, nhưng dù sao thì cũng là chị gái của tôi.”

Đa Dư biểu tình vô cảm ngồi đó nghe, cũng không biết cô đang nghĩ gì.

Một ảo cảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ dần dần hiện lên.

Một cô bé mặc một chiếc váy liền thân màu hồng, tóc tết hai bím đi theo sau một người đàn ông dáng vẻ nghiêm nghị, đi vào một nơi giống như thiên đường.

Nơi đó rất rộng, so với mười cái cô nhi viện hợp lại còn rộng lớn hơn.

Còn có bãi cỏ một màu xanh ngắt.

Một di xình đẹp trang nhã mang nụ cười hòa ái, tay dắt một bé gái mập mạp, bước từng bước ưu nhã hướng về phía cô bé.

Ngồi xồm xuổng thom lên gương mặt cô bé.

Cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên câu nói của bà ta lúc đó.

Cô của lúc đó khi nghe được câu nói đó đã ngập tràn hạnh phúc.

Cô thật sự đã có mẹ, có bố, có em gái, có người thân rồi.

Cô đã không còn là một cô nhi không ai cần, bị vứt bỏ bên đường nữa rồi.

“Mừng cực cung trở về nhà, mẹ là mẹ của con, ông ấy là bố của con, đây là em gái Đa Nghiên của con.

Về sau tên của con là Đa Dư, hy vọng con mỗi ngày sẽ thật vui vẻ, thật hạnh phúc.”

(5 Nương Tử: 余 Dư thừa, 愉快: vui vẻ, hán việt là du khoái, họ Đa có nghĩa là nhiều.

Tên nữ chính là 多俞. Đầu phát âm là “yú”, ở đây mẹ kẻ chơi chữ)

Lúc đó cô, không, nên nói là cô của lúc đó, nếu như Đa Nghiên không nói thì sẽ không biết đến một tầng hàm nghĩa của cái tên này.

Đa Dư, sự tồn tại dư thừa!!

Vậy thì để cho cô ta biến mất vào ngày hôm nay đi!!

Từ nay về sau, tên của cô là Phụng Hâm, phụng hoàng dục hỏa trùng sinh, mọi chuyện tự có tâm định.

Sẽ không còn kẻ nào có thể lợi dụng cô, có thể phản bội cô, có thể bỏ rơi cô nữa.

Kiếp này cô chỉ muốn bảo hộ một người duy nhất, Nhiếp Minh, người cô yêu.

Phụng Hâm nhìn về thành phố A1, trong lòng ngập tràn ý niệm mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Họ đến rồi 1

Tang thi đang vây xung quanh xe bắt chột trở nên nóng nẩy, tất cả bọn chúng đều hướng về phương hướng thành phố A3 gào rống.

“Lão đại, bọn tang thi này điên rồi sao? Gào nhức hết cả tai.”

“Đến rồi.” Giọng nói của Lâm Tử Thạc khó nén được sự hưng phấn.

“Ai đến cơ?”

“bốp” một tiếng.

“Lão đại, sao anh lại đánh vào đầu em?”

“Mày ồn chết đi được.”

Không đến năm phút sau, một chiếc xe tải quân sự xuất hiện trước mắt mọi người.

Người nào đó hoảng loạn, run lấy bầy kêu lên: “Lão đại, là cảnh sát, anh nhìn đi là cảnh sát, chúng ta mau... ưm ưm”

Lời nói tiếp theo của hắn đã bị một bàn tay to lớn ngăn chặn lại.

Người đàn ông được xưng là lão đại dùng giọng chỉ hai người có thể nghe được, âm độc nói: “Mày muốn chết thì bây giờ tao có thể thành toàn cho mày,

đừng có liên lụy đến tao.

Chuyện ngày hôm qua, trời biết đất biết, mày biết tao biết, mày không nói thì ai mà biết.”

Người nào đó mắt sáng ngời, dùng sức gật gật đầu, đứng rồi! Sao hán lại không nghĩ ra?

Người biết chuyện đều đã chết hết rồi, sợ cái rắm gì? Thuận tiện liền gào lên.

“Anh cảnh sát, mau cứu mạng! Đàn tang thi này muốn ăn thịt tôi.”

Ngoài mấy người ngồi trên đầu xe ra, thì tất cả đều có một sự ăn ý hiểu ngầm quay đầu sang hướng khác, biểu thị không quen biết tên gốc đó.

Qua khe hở của tấm vải bạt, Phụng Hâm nhìn thấy mấy chiếc xe quân sự đang dần dần chạy đến, đồng thời cũng nhìn thấy người đàn ông ngồi trên chiếc xe đi đầu.

Hàn Tinh Diệu, một thần thoại sống, vương giả của quân đội, người khai lập căn cứ của những người may mắn sống sót.

Cuối cùng lãnh đạo những quân nhân còn lại toàn bộ đều biến mất, về sau cũng không thấy xuất hiện.

Người đàn ông này cũng là người duy nhất tại mặt thể mà cô ngưỡng mộ từ tận đáy lòng.

Mặt thể bắt đầu không đến ba tháng thì đã thành lập một căn cứ với quy mô lớn ở thành phố A1, tự mình dẫn người đi cứu người.

Người hán cứu được rất nhiều, nhưng lại không nhận lại được chút cảm kích nào.

Nguyên nhân rất đơn giản, bọn người Hàn Tinh Diệu là quân nhân, tất cả mọi người đều cho rằng, quân nhân phải nên lăn xả mạo hiểm, cho dù là hy sinh tính mạng cũng là trách nhiệm đương nhiên.

Nói đến đây, lúc đó cô cũng bị bọn Đa Nghiên tẩy não thành công.

Lúc từng nhóm một rời khỏi trước thành phố A2, cô chỉ biết trợn mắt nhìn một người quân nhân vì cứu Đa Nghiên mà bị thương, cuối cùng vì bảo toàn tính mạng mà bỏ rơi chàng trai trẻ ở lại nơi đó.

Hiện tại nghĩ lại cô của lúc đó thật sự ngu xuẩn.

Quân nhân cũng là người sống, họ cũng sẽ hy vọng được tiếp tục sống sót.

Một điều duy nhất khác chúng ta là, họ có một sự chí công vô tư đã khắc sâu vào trong xương tủy, bảo hộ bách tính đã trở thành bản năng của họ.

Phụng Hâm lần đầu tiên tiến vào căn cứ của người may mắn sống sót, lúc đó đã có đến mấy ngàn người.

Cuối cùng người được cứu sống càng ngày càng nhiều, quân nhân lại càng ngày càng ít.

Lúc bọn họ thất vọng mà rời đi, chỉ còn không đến trăm người.

Đại bộ phận trong số họ không phải bị tang thi hại chết, mà bị những người họ cứu sống hại chết, những sự đòi hỏi chồng chất một cách vô lý, những lý do ‘đường đường chính chính’, cùng với đó là những sinh mệnh cứ thế suy tàn.

Những chiếc xe quân đội bị máu tươi nhuộm đỏ chậm rãi chạy đến, cách xe của Phụng Hâm năm mươi mét thì dừng lại.

Hàn Tinh Diệu xuống xe đầu tiên, người trong xe theo sau cũng lần lượt đi ra.

Phụng Hâm phát hiện bốn chiếc xe đi cuối không có người xuống xe.

Tất cả mọi người đều có một thanh đao dài hơn một mét giắt sau lưng, đứng nghiêm thành hàng.

Chỉ thấy Hàn Tinh Diệu rút thanh đao từ sau lưng ra, những người quân nhân còn lại dường như nhận được mệnh lệnh gì đó?

Tất cả đều hô lên: “Xông lên!” thanh âm vang dội còn át đi tiếng gào rống của tang thi.

Tất cả quân nhân đều mặc y phục màu xanh bộ đội, bước chân đều đặn không rời loạn xông vào bầy tang thi.

Phụng Hâm nhìn một màn này mà máu nóng sôi sùng sục.

Trong đời cô sùng bái nhất là quân nhân.

Lúc cô vẫn còn chưa đến Đa gia, đã từng mơ được làm một người quân nhân.

Về sau vì mọi nguyên do mà đã quên đi mơ ước từ nhỏ.

Còn có thể nói, không có quân nhân, thì không có Phụng Hâm cô.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cửu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Họ đến rồi 2

Phụng Hâm nhìn về phía Lâm Tử Thạc đang đợi người, bọn họ hoàn toàn không có ý gì muốn ra tay giúp đỡ, đúng là một bọn cặn bã.

Rất nhanh, quân nhân cùng tang thi đã hòa vào đánh thành một mảnh, mỗi một lần cây đao trong tay họ vung lên là lại khiến cho tang thi thương hại lớn.

Tang thi không cảm nhận được sự đau đớn nhưng cũng không có khả năng tái sinh, người chặt mất một cánh tay của nó thì nó chỉ còn một cánh tay, người chặt mất hai cánh tay thì nó chỉ có thể dùng miệng cắn, như vậy độ nguy hiểm có thể giảm đi rất nhiều.

Cần biết là chỉ cần bị tang thi cào thương thì sẽ trở thành đồng loại của chúng.

Phụng Hâm hận không thể xông ra đánh một trận, nhưng lại vướng mấy người bên trên.

Hiện tại vẫn chưa phải là lúc cô gặp bọn họ.

Phụng Hâm nhìn tình hình bên ngoài đến mức máu nóng sôi lên, cũng tận mắt thấy được sự hữu nghị và tín nhiệm giữa những người quân nhân.

Họ không chút do dự giao sau lưng cho chiến hữu, từ đầu đến cuối cũng không quay đầu, chỉ một mực tiến về phía trước.

Trên thế giới này e rằng ngoài quân nhân ra, không có mấy người làm được điều này.

Chứ đừng nói đến người thân.

Phụng Hâm nghĩ đến người thân của cô, khóe miệng nhếch lên nụ cười trào phúng, trong lòng lại không phải không có cay đắng, so với tang thi bọn họ còn đáng sợ hơn.

Lúc này, cô nhìn thấy một nam tang thi với hình thể cao hơn những tang thi khác một phần ba xông về phía Hàn Tinh Diệu, người phía sau không chút trốn tránh, tựa như không nhìn thấy tang thi đang xông đến.

Cùng với những bước chạy của tang thi, Phụng Hâm cũng cảm giác được mặt đất có sự rung động nhẹ.

“Cẩn...” cô căng thẳng bịt chặt miệng mình lại, tim như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Móng vuốt của nam tang thi cao to cách Hàn Tinh Diệu càng lúc càng gần, hai mét, một mét, nửa mét,...

Cách khoảng một nắm tay, Hàn Tinh Diệu liền động.

Phụng Hâm không nhìn rõ hắn ra tay như thế nào?

Chỉ thấy trên mặt đất là một thi thể bị cắt đôi.

Trái tim đã bị biến thành màu đỏ sẫm, máu vừa mới rỉ ra đã bị một nữ tang thi gần đó ăn sạch sẽ.

Dòng máu đỏ đen trào qua khóe miệng nữ tang thi, nó nhe nanh rống lên với Hàn Tinh Diệu.

Hàn Tinh Diệu ưu tư không chút dao động, giống như một con báo săn đang đợi thời cơ tốt nhất để vồ lấy con mồi.

Đối với người đàn ông này Phụng Hâm không quá hiểu biết.

Kiếp trước, cô chỉ xoay quanh Lâm Tử Thạc và Đa Nghiên, còn lại những sự việc hay người khác đều không nằm trong phạm vi hiểu biết của cô.

Cô chỉ biết người đàn ông này là một người mặt than, trước giờ cô chưa từng thấy qua một biểu hiện cảm xúc trên gương mặt hắn.

Đôi mắt đỏ trống rỗng không tia tình cảm, lại khiến cho người ta cảm thấy một mối nguy cơ sâu thẳm.

Nghe nói, trong căn cứ không có lấy một người dám đối mặt với hắn, chỉ cần là một giây cũng có cảm giác mạng tùy thời cũng chẳng còn.

Phượng Hâm đếm một lúc, quân nhân chỉ có hai mươi tám người, mà tang thi lại có đến gần hai trăm con.

Một tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Tang thi chỉ còn lại một phần tư, quân nhân lại không có chút thương vong nào, nhưng lực lượng và tốc độ vung đao rõ ràng đã giảm đi rất nhiều.

Phượng Hâm gấp đến nỗi ruột gan, cô không thể ngồi đây nhìn được nữa.

Cô nhanh chóng tiến vào trong không gian tàng trữ vũ khí, tìm nửa ngày mới chọn được một món phù hợp với khí lực.

Một cái cung màu tím cùng hơn năm mươi mũi tên.

Hai món này cô tìm được vào một hôm đi dạo, thấy đẹp mắt nên mua về.

Không nghĩ tới có ngày lại dùng đến.

Đôi mắt vốn trong vắt càng trở nên sáng rỡ.

Sao trước đây cô lại không nghĩ đến sử dụng thứ này chứ? Đúng là ngốc chết đi được.

Bọn Đa Nghiến lần cuối gặp cô, cô vẫn còn để tóc dài thướt tha, lần này thêm món bảo bối này mà còn có người nhận ra cô thì xin bái phục.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Họ đến rồi 3

Phượng Hâm cầm chiếc khẩu trang lớn vút trong góc đeo lên, cả khuôn mặt trừ đôi mắt trong trẻo ra thì chẳng thấy gì.

Phối hợp với mái tóc ngắn để lộ ra ngoài, một thân quần áo thể thao màu đen, nhìn thế nào cũng cảm giác giống một nam sinh đẹp trai.

Phượng Hâm nhìn tạo hình mới của cô qua màn hình điện thoại, hài lòng gật gù đầu.

Trận chiến bên ngoài đã đến thời khắc mấu chốt, tang thi ở đây quá đông.

Từ không gian ra ngoài, Phượng Hâm đã thấy có hai quân nhân bị thương rồi, sau khi họ bị thương, chiến hữu của họ cũng không bỏ rơi họ mà tìm cho họ một chỗ lũng không rõ tên.

Người quân nhân bị thương đã không còn chút tri giác, được đồng bạn bên cạnh đưa vào trong chiếc xe quân đội cuối cùng.

Mặc dù những người quân nhân khác không nói một lời, cũng không tỏ biểu tình nào, nhưng cô lại có thể cảm nhận được sự bi thương một cách rõ rệt.

Phượng Hâm tỉ mỉ quan sát bốn phía quanh xe, đa số tang thi đã bị quân nhân thu hút qua rồi.

Chỉ còn lại ba con đang lang thang gần đầu xe.

Sự chú ý của mấy người Lâm Tử Thạc cũng đang bị thu hút qua chỗ khác.

Phượng Hâm từ một bên thùng xe lặng lẽ chui ra ngoài, nhảy vào ghế phó lái.

Trong lòng thấy thoải mái hơn, phía sau thùng xe bị tấm vải bạt xanh quân đội trùm kín không chút ánh sáng, khiến cho cô có loại cảm giác trở lại bãi đậu xe dưới tầng hầm trước khi trùng sinh, tối tăm tới mức không thấy năm ngón tay.

Phượng Hâm lấy chìa khóa ra để khởi động xe chạy, lúc này lại phát hiện ra ổ khóa đang cắm một chiếc chìa khóa hình thù kỳ quái.

Ôm thái độ tò mò liền vặn chìa khóa, xe vậy mà đã nổ máy rồi.

Phượng Hâm nhướn mày, đây đúng là đồ tốt, rất cần thiết khi đi ăn cướp.

Cô trực tiếp đạp ga đến mức cao nhất.

Muốn quay lại trên con đường này là không thể nào, nhưng có xe để quay lại thì không thành vấn đề.

Chiếc xe này vốn dĩ đã đỗ lại ở phía sau cùng, phía sau không có xe khác, ngoài tang thi ra thì không có chướng ngại vật nào khác.

“Này! Người là ai! Chiếc xe đó là của chúng ta, người mau dừng lại.

Anh cảnh sát mau đến đây, ở đây có tên trộm trộm xe của chúng tôi.

Người, người tên xấu xa, mau trả xe lại cho chúng ta.”

Thanh âm gào rống truyền vào bên tai, Phụng Hâm chán ghét nhũn mày.

Đây là xe của cô mới đúng.

Kẻ trộm xe lại trở thành chủ nhân, chủ nhân chân chính là cô lại trở thành kẻ trộm.

Đến nhìn Phụng Hâm cũng không thèm nhìn đến mấy người kia, câu vật hợp theo loài có lẽ là để chỉ mấy người này.

Một chiếc xe không bắt mắt như phát điên lao đến như không cần mạng.

Phụng Hâm bắt chấp đâm đến nơi có ít tang thi.

“Rầm” một tiếng, xe rung lắc dữ dội, cuối cùng không chạy nổi nữa, chỉ có thể nghe thấy tiếng động cơ vang lên ‘ken két’.

Lúc này, vị trí của Phụng Hâm đang ở giữa bầy tang thi, có thể nói là không có chút đường lui nào.

Đương nhiên là Phụng Hâm cô cũng không cần đến.

“Đội trưởng, trong xe có một người nam may mắn sống sót.”

Hàn Tinh Diệu xua tay, người quân nhân vừa nói lại đưa lực tập trung vào trên người con tang thi anh ta đang đối chiến.

Đôi mắt trống rỗng khóa chặt chiếc xe hàng giữa bầy tang thi.

Bởi vì sự xông vào bất ngờ của chiếc xe mà áp lực của bọn họ bên này đã được giảm đi rất nhiều.

Một người đàn ông sao?

Lần đầu tiên Hàn Tinh Diệu đối với phán đoán của bản thân mà sinh ra hoài nghi.

Lúc bóng dáng nhỏ nhắn vừa chui ra thì hắn liền chú ý đến, đồng thời cũng nhìn thấy đôi mắt trong veo.

Thật sự là một người đàn ông sao?

Không thể phủ nhận rằng, vị khách đột nhiên xuất hiện này, không quan ra sao thì so với nhiều người đàn ông khác mạnh hơn rất nhiều.

Kẻ yếu tay mới cảm vũ khí chờ đợi sự trợ giúp của bọn họ.

Hắn không nhìn đến kẻ yếu vào mắt, phải biết rằng, trên thế giới này không có kẻ mạnh bẩm sinh, càng không có kẻ yếu bẩm sinh.

Mạnh và yếu chỉ là sự lựa chọn của bản thân mình, người muốn mạnh mẽ thì phải bỏ ra nỗ lực tương xứng, con người xét cho cùng chỉ có thể tự dựa vào bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Họ đến rồi 4

Đến năm mơ Lâm Từ Thạc cũng không ngờ, vì một khắc hèn nhát, trong lòng người mà hắn đang muốn lấy lòng đã để lại một cái mác kẻ yếu tay cầm vũ khí rất lớn.

Có thể nói là một người đàn ông vô dụng.

Phụng Hâm nhào nửa người ra ngoài cửa xe, tang thi gần đó gào rống điên cuồng, hướng những vuốt sắc về phía cô.

Cô dường như không nhìn thấy, đưa lưng về bày tang thi, thân thủ nhanh nhẹn trèo lên mái xe.

Những người gần đó đều vì cô mà toát mồ hôi lạnh.

Phải biết là chỉ cần cô phạm một lỗi nhỏ thôi thì sẽ phải đối diện với hiểm cảnh bị tan xác, đoán chừng ngay cả xương cốt cặn bã cũng chẳng còn.

Phượng Hàm đón gió đứng vững trên mái xe, từ sau lưng rút ra kiện cung tên màu tím.

Đây là trước khi trùng sinh cô đã học được từ một chị gái bị trọng thương trước khi chết, rất nhiều lần nhờ kỹ năng này, vào lúc nguy hiểm nhất cô đã bảo trụ được tính mạng, kéo dài sự sống.

Cuối cùng, chỉ vì Đa Nghiên nói một câu, “Về sau chị đừng đi theo tôi nữa, đeo bộ cung tên xấu xí sau lưng làm tôi mất hết mặt mũi.”

Từ đó về sau cô chưa từng chạm tới chúng.

Phượng Hàm từ từ điều chỉnh hơi thở thật nhẹ, tay trái nắm cung, hai chân giang rộng bằng vai, dồn trọng lượng cơ thể xuống hai chân, thân thể hơi nghiêng về phía trước, nhanh chóng rút một mũi tên sau lưng đưa lên cung ngắm.

Mục tiêu của cô là một tang thi độc nhãn, con tang thi này đứng sau vài con khác đánh cũng đánh tới được, tay nó lại dài hay ra tay đánh lên.

Một trong hai người quân nhân bị thương vừa nãy là bị nó đánh.

Phượng Hàm ngắm chuẩn xong, vai phải gia tăng lực, cùng lúc đó ba ngón tay đang kéo căng buông ra, mũi tên nhanh chóng bắn đi.

Cô nín thở, căng thẳng nhìn chằm chằm mũi tên, trong lòng mạc danh nổi lên lo lắng.

Lâu rồi không bắn cung nên tay không còn thạo.

“Trúng rồi, tiểu tử trộm xe này, kỹ thuật thật không tồi!”

Lại ‘bốp’ một tiếng.

“Lão đại, sao lần này anh lại đánh em?”

“Câm mồm mày lại.”

Phượng Hàm khẽ nhủ mày, đáng tiếc, lãng phí một mũi tên rồi.

Mục tiêu của cô là tang thi độc nhãn, tên lại trúng vào vị trí trái tim của một tang thi một tay đứng phía sau.

Hữu dụng sao?

Đương nhiên là vô dụng.

Tang thi nói trắng ra là người chết có thể hoạt động.

Người đã chết, nội tạng còn có thể hoạt động mới là lạ.

Xem ra kỹ thuật của cô đã sụt giảm rất nhiều rồi.

Trước trùng sinh, có thể nói cô là thân thủ tiền trong mọi căn cứ.

Về sau nghe nói, người đã dạy cô bắn cung là một nữ quân nhân đã giải ngũ, từng là một sĩ quan huấn luyện.

Cô đã khiến cho sự phụ mất mặt rồi.

Đa số quân nhân đối diện với Phượng Hàm đều cho rằng cô không biết là đánh vào nội tạng của tang thi sẽ không chết, nên trong lòng đều đang thường thức kỹ thuật của cô.

Chỉ có điều đánh vào nội tạng đều là phí sức.

Một vị quân nhân hơi béo không biết lấy đâu ra một cái loa, hướng về phía Phượng Hàm hô lên: “Chỉ cần bắn vào đầu chúng mới chết, những chỗ khác đều vô dụng.”

Lúc này, khoảng cách giữa quân nhân và Phượng Hàm không tới hai mươi mét.

Thực ra không cần dùng đến loa, nói chuyện bình thường cũng có thể nghe được rõ ràng.

Phượng Hâm hắc tuyến đầy đầu, cô phải nói gì đây? Là cô cố ý, hay không phải cố ý.

Trong đôi mắt trống rỗng của Hàn Tinh Diệu xẹt qua ý cười, hẳn đã nhìn ra nhất thanh nhị sở.

Lúc này nhất định là bắn trượt.

Thân thủ liền giữ lại đội phó đang định hô lên lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Họ đến rồi 5

“Đội trưởng, để cho em giải thích rõ ràng, kỹ thuật của tiểu tử đó không tồi, có thể giúp chúng ta giảm không ít áp lực đâu.”

“Không cần.” Còn nói nữa, mũi tên tiếp theo có thể sẽ không phải là tang thi đâu.

“...” Đội phó gãi đầu, đây là ý gì? Đối phương còn chưa trả lời mà? Sao lại không cần.

Chỉ có điều lời đội trưởng nói luôn luôn đúng, đây là điều đã khắc sâu trong lòng mỗi người quân nhân nơi đây.

Phượng Hâm lại bắn tên về phía tang thi độc nhãn một lần nữa, ‘vút’ một tiếng.

Mũi tên màu tím nhạt không sai một li cắm xuyên vào đầu tang thi độc nhãn.

Mọi người tại hiện trường đều kích động, đẹp.

Mấy mũi tên bắn tiếp theo, Phượng Hâm càng lúc càng thuận tay hơn, về sau không phí sức một mũi tên bắn chuẩn một con.

Tình hình tại hiện trường một lát sau đã nghịch chuyển.

Lúc mũi tên cuối cùng được bắn ra, Phượng Hâm gần như kiệt sức rồi.

Cùng một lúc bắn ra không dưới năm mươi mũi tên liên tiếp, trừ lần đầu tiên thì những lần sau đều bắn trúng.

Đối với tinh thần lực và thể lực của một người đây chính là một khảo nghiệm.

Nếu không phải là tinh thần lực của Phượng Hâm so với người bình thường cường đại, căn bản là không thể duy trì được đến cùng.

Cả con đường đều là tầng tầng lớp lớp xác tang thi trên mặt đất, bọn chúng đều bị đánh vỡ đầu, não trắng đỏ trộn lẫn cùng máu đen đỏ chảy ra đầy mặt đất.

Mùi tanh hắc mũi khiến người ta bịt miệng nôn khan.

Từ đầu đến cuối biểu tình Phượng Hâm không chút biến hóa, đứng tại đó nhìn chăm chăm.

Chỗ này so với bãi đậu xe dưới hầm mà cô từng ngốc ở đó tốt chán.

Ở đó tang thi chất thành núi, vì đã tích lũy quá lâu nên mùi hôi thối bao trùm cả không gian, vừa bước vào liền thấy khó thở.

Những con giòi đó sầm bò khắp nơi.

Lúc đầu cô không thể ngủ được, về sau lại thành thói quen.

Lúc này còn hai mươi sáu người quân nhân, tang thi cũng chỉ còn lại ba mươi mấy con.

“Ngô Thiên, mau tránh ra.” Tiếng kinh hô khiến sự chú ý của tất cả mọi người hướng về đây.

“Cẩn thận!”

“...”

Mấy người quân nhân muốn đi qua lại không thể di chuyển.

Vị trí hiện tại của Ngô Thiên cách Phụng Hâm rất gần, không đầy năm mét.

Phụng Hâm không biết ai là Ngô Thiên, cô lần theo ánh mắt của mọi người, là một người đàn ông có vết bớt rất to trên mặt.

Lúc này, tình huống của Ngô Thiên rất nguy hiểm.

Hắn một người đối chiến với hai con tang thi, rõ ràng là rất khó khăn.

Trên mặt đất đột nhiên không biết từ đâu một con tang thi chỉ có nửa thân trên bò đến, đầu bị cắt mất một nửa, đang há mồm to như chậu máu muốn cắn hắn.

Phía trên là bốn bàn vuốt sắc, phía dưới là cái mồm đang há to.

Nếu hắn né bên dưới, bốn móng vuốt sắt phía trên nhất định trong chốc lát sẽ xé nát hắn.

Nếu hắn né phía trên, cái mồm to đầy máu sẽ cắn lấy hắn không buông.

Nhìn thế nào thì tiếp theo đó đều là nước cờ chết, trừ phi...

Ngô Thiên vẻ mặt nghiêm trọng, thực ra hắn hoàn toàn có thể né tránh, nhưng mà hắn không thể, sau lưng hắn là chiến hữu của hắn, là chiến hữu có thể hy sinh tính mạng vì hắn.

Cái chết, thực ra không hề đáng sợ.

Tội lỗi và sự hèn nhát mới là sự tra tấn dày vò nhất trong cuộc đời.

Ngô Thiên tay phải vung đại đao, đồng thời chân trái dùng lực đá, một cái đầu và một con tang thi đang há mồm nhe nanh đồng thời bay đi.

Còn dư lại một con tang thi, móng vuốt sắc nhọn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo đã rất gần với đầu hắn.

Hàn Tinh Diệu phát huy hết sức lực giết ba con tang thi ở gần bên muốn chạy qua đó, nhưng rõ ràng là đã muộn.

Mỗi người quân nhân ánh mắt đều đỏ hồng, hận không thể thay thế cho hắn.

Có gì có thể so được khi tận mắt chứng kiến chiến hữu của họ, người anh em của họ chết đi, lại chỉ có thể tuyệt vọng thống khổ thúc thủ vô sách.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Họ đến rồi 6

Lúc Phụng Hâm nhìn thấy Ngô Thiên gặp nguy hiểm liền muốn chạy đến.

Khoảng cách giữa họ rất gần, nhưng hiện tại cô đang đứng trên nóc xe, nhảy xuống trừ vấy gọi tang thi còn có thể làm gì?

Trong lòng cô gấp như kiến bò trên chảo nóng đến mức giậm chân.

Có rồi, hy vọng còn kịp.

Phụng Hâm từ sau lưng lấy ra gậy Kim Cơ, thực ra là lấy ra từ không gian.

Chỗ lát liền biến nó dài ra độ dài nhất, chống gậy xuống đất, lấy đà đá về phía Ngô Thiên.

Kết quả của việc quá vội vã là...

Vốn dĩ Phụng Hâm muốn đá con tang thi, lực đạo lại không ước lượng đúng xuất ra quá nhiều.

Không nói đến con tang thi bị đá bay, trực tiếp đụng ngã vào mấy người Ngô Thiên rồi.

Phụng Hâm: "..."

Mấy con tang thi gần đó bỏ nhào vào mấy người ngã trên mặt đất.

Phản ứng của mấy người quân nhân rất nhanh, không có thời gian đứng dậy liền ngồi đó hoặc ngồi xổm đối chiến bằng nửa thân trên.

Hiện trường nhìn qua rất khó xử, nhưng kết cục coi như vẫn tốt, mọi người không phải đều con sống hay sao?

“Xin lỗi!” thanh âm khàn khàn nhưng lại rất từ tính.

Trừ câu này ra Phụng Hâm không biết nên nói gì?

“Nhóc con đánh đẹp lắm, là bọn ta nên cảm ơn nhóc.”

Hàn Tinh Diệu cầm đầu tất cả mọi người nhanh chóng hướng về phía bọn Phụng Hâm, đem mấy người bao vây lại.

“Các cậu thế nào?” Thanh âm hữu lực hùng hậu khiến cho người ta có cảm giác không thể phản kháng.

“Đội trưởng, chúng tôi không sao.”

Mấy người quân nhân rất nhanh đứng lên, lúc mấy người muốn kéo Phụng Hâm lên thì phát hiện người ta đã sớm đứng dậy rồi.

“Tiểu tử, đại ân cảm tạ không hết.” Ngô Thiên vừa nói tay vừa hướng về phía vai Phụng Hâm.

Phụng Hâm né vai theo phản xạ, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy gương mặt hơi ngượng ngùng của Ngô Thiên.

Khóe miệng cô hơi co rút, cô đang làm gì vậy trời?

“Việc nên làm thôi.” Thực ra Phụng Hâm muốn nói, không có họ thì sẽ không có cô của ngày hôm nay.

Rất nhanh, những con tang thi còn lại đã vây lấy họ.

Tang thi không có bất kỳ cảm xúc nào, càng sẽ không thấy mệt mỏi, cũng không để cho bọn Phụng Hâm thời gian thở phào.

“Đội trưởng, cứ kéo dài thế này mọi người đều sẽ không trụ được.”

“Ừm!?” trong lòng Hàn Tinh Diệu không biết như thế nào.

Ở đây không có đường lui, chỉ có thể dựa vào bản thân họ.

Những người may mắn được cứu kia rõ ràng là không bỏ ra chút sức lực nào, chỉ biết ngồi bên đó xem náo nhiệt.

Phụng Hâm tay cầm gậy Kim Cô dài hai mét đứng trong đám người trông vô cùng nổi bật.

Cô cảm thấy bản thân bị một ánh mắt nguy hiểm khóa chặt, theo bản năng liền quay lại.

Là hấn, Hàn Tinh Diệu?

Phụng Hâm không chút sợ hãi đối thị với hấn, kiếp này cô đối với hấn đơn giản chỉ là sự sùng bái, cũng không phải tỏ ra sợ sệt.

“Trần Nghị, cẩn thận.”

Hàn Tinh Diệu như có hai cặp mắt, chỉ thấy hấn đem một chiến sĩ thể lực rõ ràng không bằng hấn, suýt chút nữa thì bị tang thi cắn trúng kéo vào trong vòng bảo hộ.

Ngô Thiên tiếp lấy người, “Cậu sao rồi?”

“Đội phó, tôi không sao.”

“Cậu nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không sao, tôi có thể tiếp tục chiến đấu.”

“Đây là mệnh lệnh.”

“Dạ, tuân lệnh.”

Phụng Hâm đi lên, đứng vào vị trí của Trần Nghị lúc trước.

Hàn Tinh Diệu chỉ nhìn cô không nói, trong từ điển của hấn không có nam nhân và nữ nhân, chỉ có kẻ mạnh và kẻ yếu.

Kẻ mạnh xứng đáng để cho hần tôn trọng, trước giờ hần đều không đồng tình với kẻ yếu, chỉ là có trách nhiệm bảo vệ.

Phượng Hâm đem gãy Kim Cô trong tay biến ra độ dài một mét, dùng lực vung về phía tang thi không có mũi cách gần cô.

Mục tiêu chính là cái cổ của nó.

Lúc sắp đánh trúng, không biết từ đâu một cánh tay xuất hiện ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51: Họ đến rồi 7

Cánh tay đó trực tiếp bị gãy Kim Cô đánh gãy, tiếng ‘rắc’ đặc biệt chói tai.

Phượng Hâm dùng lực không nhẹ, gãy Kim Cô không vì thế mà dừng lại mà tiếp tục hướng về phía mục tiêu đánh đến.

Đánh trúng cổ tang thi không mũi rồi, chỉ có điều lần này không đánh đến mức bay đầu mà cổ bị nghiêng vẹo.

Cái đầu xiêu xiêu vẹo vẹo không ngừng lúc lắc, thỉnh thoảng phát ra tiếng gào yếu ớt, một móng vuốt sắc nhọn đã hướng đến trước đầu Phượng Hâm.

Phượng Hâm đang chuẩn bị tung thêm một cú, thì con tang thi không mũi đã bị một đại đao chém đầu cổ mỗi thứ một nơi rồi.

Không cần nghĩ cũng biết là ai?

Trong lòng có chút ít kinh ngạc, Hàn Tinh Diệu mang đến cho cô cảm giác là một khối băng di động.

Trước giờ cô chưa từng thấy ngoài quân nhân ra thì hần tự ra tay cứu một ai đó.

Mỗi lần đều là hần ra mệnh lệnh, người khác động thủ.

Phượng Hâm luôn cho rằng người đàn ông này cường đại, nhưng lại không có thất tình lục dục của con người.

Cô khâm phục hần là vì Hàn Tinh Diệu từ đầu đến cuối đều không quên sứ mệnh quân nhân trên người hần.

Số lượng tang thi dần dần giảm bớt, thể lực của quân nhân cũng đã đến giới hạn.

Đối với người phụ nữ bên cạnh, Hàn Tinh Diệu càng lúc càng thấy khâm phục, câu nói phụ nữ không thua kém đàn ông có thể ứng trên người cô.

Lúc đầu hần chỉ không xác định, lúc này đã xác định rồi.

Đôi mắt trong suốt này một người đàn ông không thể sở hữu được, lại thêm hai lỗ khuyên tai trên hai tai cô, tất cả đều không cần nói cũng đã rõ.

Trận chiến đấu kéo dài đằng đằng đến buổi chiều, trời cũng sắp tối rồi.

Tang thi chỉ còn bốn con.

Bên quân nhân cũng chỉ còn lại Hàn Tinh Diệu, Phượng Hâm, Ngô Thiên và Trần Nghị.

Những người còn lại đến nhấc tay cũng không còn sức, từ lúc mạt thế họ đã không ngừng đấu kháng với tang thi, đêm qua cũng không được nghỉ ngơi, hôm nay lại đánh đến không sai biệt một ngày nữa, đến người sắt cũng không chịu nổi.

Hàn Tinh Diệu ra lệnh bọn họ đều vào trong mấy chiếc xe gần đó nghỉ ngơi, sự hy sinh không cần thiết không có giá trị, họ cũng không cần phải bước đến bước đi đó.

Bốn người áp lưng với nhau, mỗi người đối diện với một con tang thi.

Không nói ra được vì sao? Phượng Hâm lại tin tưởng bọn họ.

Đối diện với Phượng Hâm là một nữ tang thi thể hình tương đối nhỏ nhắn.

Đối diện với Hàn Tinh Diệu là một nam tang thi thể hình tương đối cường tráng.

Đối diện với Ngô Thiên là một lão bà tang thi hơn sáu mươi tuổi.

Đối diện với Trần Nghị là một cậu bé tang thi bảy tám tuổi.

Đối với Hàn Tinh Diệu và Phụng Hâm thì tương đối dễ dàng, Ngô Thiên và Trần Nghị thì lại khó khăn chống đỡ.

Tang thi nam tráng kiện khua cánh tay dài, vồ về phía Hàn Tinh Diệu, móng tay dài sắc nhọn giắt đầu máu thịt đỏ đen.

Hàn Tinh Diệu vùng đại đao trong tay, chân trái đá cao.

Cũng không biết là dùng sức quá mạnh hay tang thi đứng không vững.

Con tang thi trực tiếp bay về phía Phụng Hâm đang đứng phía bên phải hắn.

Phụng Hâm né cái mồm to như chậu máu của nữ tang thi, thoáng thấy nam tang thi đang bay đến gào rống với cô.

Khỏe miệng cô co rút một cái, cô có thể cho rằng nam tang thi này đang kích động hay không.

Hàn Tinh Diệu phản ứng lại, dùng chân nhất định là không cản được rồi, hắn chỉ có thể tự xuất thủ tóm lấy y phục đang nhỏ máu tươi của nam tang thi.

Phụng Hâm nhìn cái mồm to đầy máu càng lúc càng gần, thật không thể nhìn tiếp được nữa, quá xấu.

Nữ tang thi đó đã bị hắn dồn về phía sau rồi.

Phụng Hâm rút gậy Kim Cơ về gần nhất, đối về phía cái mồm đó thì lại biến dài ra nhất.

Nam tang thi chỉ cách Phụng Hâm không đến nửa mét, dừng lại cước bộ, hơn nữa còn không ngừng lùi bước, còn đẩy theo nữ tang thi ở phía sau lưng.

Hàn Tinh Diệu dừng lại động tác, đôi mắt trống rỗng nhìn hai thi thể xâu chuỗi trên gậy Kim Cơ.

Không biết phải nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Họ đến rồi 8

Đôi mắt vốn đã trong trẻo của Phụng Hâm càng trở nên sáng rỡ, bây giờ cô đã bắt đầu phục bản thân rồi.

Đây chính là một mũi tên trúng hai nhạn, quá ngẫu!!

Mục tiêu của cô chính là cái mồm to đầy máu của nam tang thi.

Đầu của tang thi nữ không to bằng tang thi nam, lại còn bị tang thi nam ngăn trở, món ngon ngay trước mặt, bản năng muốn đi lên trước, vô tình lại giẫm phải một thi thể dưới đất.

Tang thi nữ liền cao lên một chút, càng thêm thuận tiện rồi.

Phụng Hâm không dễ dàng gì mới gỡ bỏ được hai thi thể từ trên gậy Kim Cơ xuống, thì nghe thấy giọng nói nôn nóng của Ngô Thiên.

“Trần Nghị, cậu sao rồi?”

Phụng Hâm vừa quay đầu thì nhìn thấy Hàn Tinh Diệu đang đá bay cậu bé tang thi bảy tám tuổi.

Tay áo bên trái của Trần Nghị đã bị cắt rách rồi, có một vết xước rất mờ cũng đang bị rách da.

Đổi lại là bình thường cũng không ai để ý, nhưng đây là mạt thế.

Một chút vết thương cũng đủ để người biến thành một con tang thi không có nhân tính.

“Trần Nghị.” Giọng nói của Hàn Tinh Diệu vẫn mạnh mẽ hữu lực như dĩ vãng.

Phượng Hâm lại nghe ra sự vô lực của hắn.

“Tôi không sao.” Trần Nghị cúi thấp đầu, siết chặt đại đao trong tay.

Hắn không cam lòng, thật sự không cam lòng.

Vợ và con của hắn đều đang ở thành phố A1 đợi hắn trở về.

Hắn thật sự muốn gặp lại họ một lần, chỉ một lần thôi cũng được.

Phượng Hâm cách Trần Nghị rất gần, cô cũng ôm thái độ muốn thử.

Từ trong không gian lấy ra một con dao găm chém sắt như bùn, không chút do dự cắt đi miệng vết thương đang dần dần biến thành màu đen trên cánh tay Trần Nghị.

Phượng Hâm ra tay vô cùng dứt khoát, máu thịt rơi xuống đất, có thể thấy thấp thoáng xương cốt màu trắng trên cánh tay, nhưng lại không gây thương tích đến động mạch và gân cốt.

“A!” một tiếng kêu kim nén, Trần Nghị căng cứng ngậm chặt miệng, từng giọt mồ hôi lớn như hạt châu từ trên đầu rơi xuống.

Hàn Tinh Diệu và Ngô Thiên nhìn nhau một cái, không nói lời nào.

Trong lòng đôi phương nghĩ gì? Cũng đều rất rõ.

Nếu như phương pháp này hữu dụng, bọn họ cũng sẽ không do dự xuống tay, chỉ cần có một phần năm cơ hội cũng quá tốt rồi!

Phượng Hâm nhanh chóng từ trong ba lô sau lưng lấy ra thuốc trị thương, I-ốt cùng băng gạc, băng bó cho Trần Nghị.

Cũng không biết Hàn Tinh Diệu và Ngô Thiên lấy đâu ra sức lực, hai người gần như cùng lúc giải quyết sạch sẽ hết tang thi.

Việc đầu tiên mà họ làm là mỗi người một bên đỡ lấy Trần Nghị.

“Đội trưởng, hai người buông tôi ra, tôi có thể tự mình bước đi.” Thanh âm suy nhược đến nỗi khó mà nghe được.

Mấy người trong lòng đều hiểu rõ, không phải là hắn tự đi được, mà là sợ sẽ biến dị rồi liên lụy đến họ.

“Đội phó, tôi vẫn còn nhớ, có lần chúng ta nhận nhiệm vụ trong rừng, tôi bị rắn độc cắn, là anh đã không ngừng giúp tôi hút máu độc ra.”

Mặc dù Hàn Tinh Diệu không nói chuyện, nhưng bàn tay vẫn luôn siết chặt.

Phượng Hâm không thích bầu không khí này, quá nặng nề.

“Anh phải tin tưởng vào bản thân mới có thể chiến thắng mọi khó khăn.”

Câu nói này, cô đã tự trải nghiệm trước khi trùng sinh.

Một lần ra căn cứ đi thu thập lương thực, cô cùng với mấy dị năng giả họp một tổ.

Cô bị tang thi bao vây tấn công, những dị năng giả khác không có thấy chết không cứu, hợp lực cứu được cô.

Tang thi quá đông, lúc rút lui, cô bị móng của tang thi cào xước một cái, vết tích rất nhỏ, gần giống như Trần Nghị.

Lúc đó, những dị năng giả đó nhìn thấy bộ dạng liền giống như gặp ma, thốt lên: “Đúng là phí sức cứu rồi.”

Một nửa nói giết chết cô, một nửa nói đuổi cô đi.

Không có người nào nói muốn giữ cô lại.

Mặt thể khiến cho mặt lương thiện của con người đều hủy bỏ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Họ đến rồi 9

Phượng Hâm đã quên lúc đó trong lòng cô mang cảm giác gì rồi.

Chỉ biết rằng cô muốn tiếp tục sống, cô không muốn chết.

Cô thuận tay cầm thanh dao găm sạch sẽ bên người lên, cắt đi một miếng thịt rất to bao quanh miệng vết thương, máu tươi không ngừng chảy xuống.

Những dị năng giả đó không ai dám lại gần cô, không giúp đỡ cô, tất cả đều mắng nhiếc cô là kẻ điên, nói cô làm vậy sẽ dẫn dụ những tang thi ở gần đây đến.

Cuối cùng, những dị năng giả đó không chút do dự rời đi, bỏ lại cô một mình ở đó.

Cô cố hết sức mới có thể đóng miệng vết thương lại.

Đêm đến, cô sốt cao, trong lòng không ngừng tự khuyên nhủ, “Đa Dư, người sẽ không sao, nhất định người sẽ không sao đâu.”

Lúc cô tỉnh lại thì trời đã sáng rồi.

Cô thật sự còn sống, cô không bị biến thành tang thi vô nhân tính.

Cũng vào lúc đó, cô ngộ ra một chuyện.

Một người muốn sống sót trong mặt thế, thì không thể dựa dẫm vào bất kỳ ai.

Phải kiên cường mới có thể vượt qua mọi khó khăn.

Trần Nghị khó khăn ngẩng đầu, nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của Phượng Hâm, trong lòng mạc danh xuất hiện một hy vọng, hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện.

Hàn Tinh Diệu thâm thù nhìn Phượng Hâm một cái, sau đó thu hồi tầm mắt.

Mấy người đi về hướng xe quân đội.

Những chiến sĩ đang nghỉ ngơi ở đó, không biết từ lúc nào tất cả đã gượng dậy, chậm rãi đi về phía họ.

Cách khoảng một mét thì dừng lại.

Phượng Hâm thấy bọn họ đều đang đối diện với cô, tay phải giơ lên, kiểu chào tiêu chuẩn của quân đội.

“Cảm ơn cậu!”

Thanh âm rời rạc kiệt sức, nhưng lại không ngừng vang vọng trong lòng Phượng Hâm.

Cô hít một hơi sâu, tâm tình kích động trong lòng dần bình phục lại.

“Đây là điều tôi nên làm, chúng ta đều là người một nhà.”

Câu nói này luôn chôn vùi trong lòng Phượng Hâm, hôm nay có thể nói ra rồi, cả cơ thể được thả lỏng không ít.

Mọi người nhìn nhau, tất cả liền mỉm cười.

Đúng vậy, chúng ta đều là người một nhà, cần gì phải cảm kích như vậy.

Hàn Tinh Diệu dẫn đầu mọi người đi về phía xe quân đội, bây giờ mọi người không thích hợp gấp rút lên đường, phải ngừng lại nghỉ ngơi.

“Nghỉ ngơi một tiếng, chúng ta lại lên đường.

Đội phó, phái hai chiến sĩ đến chăm sóc Trần Nghị, có vấn đề gì lập tức báo cáo.”

“Rõ.”

Một hàng người vừa ngồi xuống, Lâm Tử Thạc liền dẫn mấy người đi đến.

Vừa đi vừa nói: “Đồng chí sĩ quan, các anh thật là quá lợi hại.”

“Đúng vậy, lão đại nói rất đúng, về sau chúng tôi liền theo các anh lăn xả rồi.”

Phượng Hâm: “...”

Tất cả quân nhân đều nhắm mắt nghỉ ngơi, không người nào tiếp lời, họ không có thời gian để lãng phí.

Những người này vừa ngồi xem náo nhiệt rất vui đấy.

Mắt Lâm Từ Thạc ánh lên vẻ âm u, sau đó trên mặt liền treo lên nụ cười mà bản thân cho rằng rất phóng khoáng.

“Các anh chắc khát lắm, chúng tôi có nước ở đây, mọi người đều uống một chút đi.” Nói xong liền bỏ balo sau lưng xuống.

Đa Nghiên và Vương Thiệu Vỹ cũng mở balo ra.

“Không cần, mọi người phải nghỉ ngơi.” Ngô Thiên mở ra đôi mắt thâm thúy về khó mà nhẫn nại.

Nhiều người thế này, chút nước đó của bọn hắn đủ cho ai uống.

Xong chuyện rồi mới chạy đến tỏ vẻ ân cần.

Hắn ghét nhất là loại người này, đặc biệt là loại đàn ông nhát gan vô dụng.

Hiện trường liền biến thành có chút xấu hổ. Đương nhiên là chỉ có mấy người Lâm Từ Thạc cảm thấy xấu hổ.

Mắt Đa Nghiên vừa chuyển, giây tiếp theo đã đông đầy nước, yêu kiều nói: “Các anh cảnh sát, chúng tôi và bạn học bị lạc nhau, cũng không có người thân ở đây, bây giờ không biết nên đi đâu? Các anh giúp chúng tôi đi có được không?”

Bọn họ bây giờ chỉ là học sinh, gan rất bé có được hay không

Mấy người thô thiển này vừa nhìn là biết oán trách bọn họ vừa rồi không giúp đỡ nên mới không để ý đến bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Họ đến rồi 10

“Câm mồm.” Hàn Tinh Diệu không kiên nhẫn nhíu mày, âm thanh vang vọng lạnh lùng dị thường, đàn bà đứng là phiền phức.

Giây tiếp theo liền nhớ tới người bên cạnh, đương nhiên đây là ngoại lệ.

Đa Nghiên ngậy người một lúc, không ngờ rằng đối phương sẽ nói như vậy.

Cô ta là phụ nữ, lại còn là một người nữ xinh đẹp.

Người thô thiển đúng là người thô thiển, không hiểu cái gì là thương hoa tiếc ngọc.

Cuối cùng cô ta làm như phải chịu đựng kích rất lớn, cả thân thể run run, khuôn mặt xinh đẹp bị nước mắt làm ướt, đáng vẻ mỏng manh, là đàn ông thì đều sẽ không nhận được nảy sinh lòng thương tiếc.

Đáng tiếc, trước mặt cô ta đều là một đoàn người thô thiển, không phải là đàn ông.

Sự nhẫn nại của Hàn Tinh Diệu đã đến cực hạn, hắn trừng mắt nhìn trống rỗng chiếu thẳng đến người phụ nữ giả dối kia.

Chả trách người khác đều nói, nữ nhân bẩm sinh là đào kép.

Xem ra vị này tài năng cũng không quá cao.

Cả người Đa Nghiên cứng đờ, nước mắt và tiếng nấc nghẹn ngào dưới ánh mắt đáng sợ đó toàn bộ đều biến mất.

Người đàn ông này thật đáng sợ, nếu như ánh mắt có thể giết người thì cô ta đã chết không toàn thây rồi.

Ngô Thiên mở to đôi mắt thâm thúy, với sự hiểu biết về đội trưởng của hắn, nếu người phụ nữ này còn không câm mồm, đội trưởng sẽ đại khai sát giới.

“Ra chiếc xe thứ tư đằng sau.”

Đa Nghiên vô lực dựa vào người Lâm Từ Thạc, cơ thể run lẩy bẩy.

Nếu như vừa nãy là giả bộ, thì lần này đúng là đã bị dọa sợ.

Lâm Từ Thạc đỡ lấy Đa Nghiên, hướng về Hàn Tinh Diệu há há miệng, cuối cùng lại không nói ra lấy một chữ.

Mặt thế, anh hùng cứu mỹ nhân nếu như làm không khéo, chết thế nào cũng chẳng biết.

Hắn gật gật đầu với Ngô Thiên, biểu thị cảm ơn.

Cúi đầu nhẹ giọng nói với Đa Nghiên: “Chúng ta đi thôi!”

Đa Nghiên gật đầu, trong lòng hận đến nghiến răng, gã đàn ông vô dụng này, đến một câu cũng không dám nói.

Phượng Hâm nhìn mấy người đang đi xa, khoe miệng nhếch lên trào phúng, cuối cùng nhắm mắt lại.

Em gái tốt, em rể tốt của cô.

Trò chơi bắt đầu rồi, các người đã chuẩn bị kỹ chưa?

Đa Nghiên và Lâm Từ Thạc gần như cùng lúc quay đầu lại, bọn hắn cảm giác lạnh đến gai người, nhưng lại không phát hiện được gì.

Nhìn nhau một cái, chỉ nghĩ là bọn hắn đã nghỉ ngơi nhiều rồi.

Một tiếng trôi qua nhanh chóng.

Tất cả quân nhân đều mở ra đôi mắt thâm thúy, nhìn về hướng người đàn ông như thần, chờ đợi mệnh lệnh mới.

Đôi mắt trống rỗng của Hàn Tinh Diệu nhìn về con đường bị chặn phía trước, trong lòng rất nhanh đã có tính toán.

Muốn đi xe qua thì phải làm thông thoáng con đường trở lại.

Đoạn đường này bị tắc ít nhất hai trăm mét, bọn họ lại không có công cụ, thời gian cần thiết để xử lý không cần nghĩ cũng biết.

Tất cả mọi người đi bộ qua thì sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Nhưng...

Hàn Tinh Diệu quay đầu nhìn ba chiếc xe quân đội phía cuối, những huynh đệ bị thương đều đang nghỉ ngơi trong đó.

Là hắn đã mang bọn họ đi, thì nhất định sẽ đưa bọn họ về không thiếu một người.

Đến lúc đó, tiến sĩ Trần nhất định sẽ có cách cứu bọn họ khỏi trạng thái đông lạnh, chữa khỏi độc trên cơ thể họ.

Mỗi lần ra ngoài làm nhiệm vụ, mỗi người đều được phát một viên chất làm đông.

Gặp phải tình huống đặc thù, nếu được đưa vào tình trạng đông lạnh thì mọi chức năng của cơ thể sẽ được dừng lại từ lúc dùng thuốc.

Đối với mọi tình huống ở bên ngoài họ sẽ không có chút cảm giác nào.

Phượng Hâm dựa vào xe, nhìn về phương hướng thành phố A1, trong đầu lại hiện lên một khuôn mặt mà cô nhớ khôn xiết, trong lòng lại càng thêm quyết tâm.

Kiếp trước, Hàn Tinh Diệu mệnh lệnh tất cả mọi người dọn dẹp con đường này đủ để hai chiếc xe đi qua.

Bỏ ra thời gian mất hai ngày hai đêm.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Không muốn bỏ lỡ thời gian

Phượng Hâm còn nhớ, kiếp trước sau trận chiến, chỉ còn lại không đến mười lăm người quân nhân.

Kiếp này không nói đến nhân số tăng lên gấp đôi, người may mắn sống sót còn có thêm mấy người.

Thời gian tiêu tốn sẽ ít đi một chút, nhưng cô vẫn không muốn chờ thêm.

Cô rất rõ nguyên nhân vì sao Hàn Tinh Diệu lại đưa ra mệnh lệnh này.

Ba chiếc xe phía cuối, ngoài một người lái xe ra, thì toàn bộ đều là những quân nhân bị thương vì chiến đấu với tang thi, cũng có cả lớp người nhiễm bệnh đầu tiên.

Hắn muốn đưa họ về nhà, về thành phố A1.

Chiếc xe thứ tư phía cuối đều là những người may mắn sống sót hắn cứu được trên đường.

Phượng Hâm nhìn con đường phía trước bị chặn kín, lúc xử lý con đường có ít nhất năm người bị tang thi cào thương.

Có một vài tang thi bị kẹt trong xe trước khi biến dị, họ không có suy nghĩ, cũng không biết mở cửa xe.

Cũng có vài người bị xe đè chỉ còn lại nửa thân trên, ...

Con đường gần hai trăm mét này, ít nhất còn có ba mươi con tang thi nữa.

Phượng Hâm nhìn xe chỉ chít trước mắt, mắt liền sáng lên, nghĩ ra rồi.

“Anh cảnh...” cô đang muốn gọi anh cảnh sát, liền nghĩ lại, giọng nói cô lúc này giống như ít nhất cũng phải ba bốn mươi tuổi rồi.

Hàn Tinh Diệu năm nay 29 tuổi, gọi như vậy không phù hợp!

Phượng Hâm nghĩ đi nghĩ lại: đội trưởng, lãnh đạo, quân giải phóng, đồng chí cảnh sát, đội trưởng Hàn...

Nghĩ thế nào thấy cũng không phù hợp, gọi đội trưởng Hàn cũng khá ổn.

Nhưng bọn họ kiếp này là lần đầu tiên gặp mặt, vẫn còn chưa có tự giới thiệu về bản thân.

Cuối cùng rồi rầm nửa ngày.

“Đội trưởng, tôi hỏi anh một câu được không?”

Những người quân nhân nhìn nhau một cái, đều là vẻ hóng chuyện.

Đây đúng là tin nóng, nhìn đi, gọi thuận miệng đến như thế.

Bọn họ trước giờ chưa từng thấy đội trưởng rời quân đội, cũng chưa từng gặp người nhà đội trưởng.

Cũng chưa từng thấy đội trưởng chủ động nói chuyện với ai ngoài người trong quân đội ra.

Hắn luôn là mục tiêu mà quân nhân họ muốn nỗ lực hướng tới, và cũng là đối tượng mà họ muốn tìm hiểu chuyên sâu.

Hàn Tinh Diệu lẳng lặng nhìn Phượng Hâm một cái, sao hắn lại không nhớ hắn có một thù hata nửa nam nửa nữ như này nhỉ?

Phượng Hâm cảm nhận được những ánh mắt nghiên cứu xung quanh, trong lòng kinh ngạc, cô gọi như vậy không phù hợp sao? Vậy thì đổi lại vậy.

“Anh cảnh sát, tôi hỏi anh một câu được không?”

Người xem “...”

Hàn Tinh Diệu khẽ nhướng mày, bối phận của hắn tăng nhanh thật đấy.

(5 Nương Tử: bên Trung Quốc thường gọi là 警察叔叔: cảnh sát thúc thúc (chú cảnh sát), nhưng mình dịch là anh cảnh sát cho thuần Việt. Vì nếu gọi là chú mà xưng là tôi – anh thì rất kỳ.)

Ngô Thiên ghé sát vào Phượng Hâm, nhỏ giọng nói: “Người anh em, hay là cậu vẫn nên gọi là đội trưởng hoặc lãnh đạo đi! Người ta trước giờ còn chưa từng có bạn gái đâu.”

Đội trưởng là cách xưng hô bên ngoài với Hàn Tinh Diệu của bọn họ, lúc riêng tư họ đều gọi Hàn Tinh Diệu là lãnh đạo.

Từ điều này có thể thấy được, trong lòng Ngô Thiên đã đem Phượng Hâm trở thành người của bọn họ rồi.

Phượng Hâm: “...”

Sao cô lại có cảm giác kỳ quặc vậy nhỉ.

Kiếp trước, cô và Hàn Tinh Diệu một câu cũng chưa từng nói chuyện với nhau.

Kiếp này sao lại thành người của họ rồi.

Bỏ đi, không quản nữa.

“Đội trưởng, anh tính đi qua như thế nào?”

Ngô Thiên không cần nghĩ cũng biết đội trưởng sẽ không trả lời, khuôn muốn Phượng Hâm bị mất mặt, đang muốn tiếp lời thì nghe được giọng nói hữu lực quen thuộc.

“Dọn dẹp mặt đường, lái xe đi qua.”

Ngô Thiên trợn mắt, ảo giác, nhất định là ảo giác.

Sao đội trưởng có thể đáp lời chứ?

Cầu mạnh vào cánh tay một cái, không đau, một chút cũng không đau.

Hắn đã nói mà, đội trưởng sao có thể đáp lời chứ, quả nhiên là ảo giác.

Ngô Thiên cảm giác có người vỗ vai hắn, không kiên nhẫn liền gào lên: “Tên nhóc nào đó, đừng có làm phiền tôi đang suy nghĩ.”

Thì nghe thấy giọng nói không to không nhỏ bên cạnh, “Đội phó, anh có thể buông tay ra được không?”

Ngô Thiên theo bản năng quay lại, khỏe miệng co rút hai cái, thảo nào hắn lại không đau.

Ai mà bị người khác cầu tay thì đều sẽ đau.

Hắn làm như không có chuyện gì buông tay, ho khan hai tiếng, “Đội trưởng, còn một tiếng nữa thôi trời sẽ tối rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Nóc xe kinh hồn 1

Phượng Hâm do dự một lát, “Nếu làm thế thì quá tiêu tốn thời gian, đoạn đường còn lại sẽ càng khó đi hơn.”

Ngay người ở đây càng lâu, người may mắn sống sót ở thành phố A2 càng ít, tang thi cũng sẽ gia tăng.

Hàn Tinh Diệu quay đầu nhìn về ba chiếc xe phía cuối, không thỏa hiệp cự tuyệt nói: “Phải dọn dẹp đường đi.”

Phượng Hâm đáp: “Chúng ta có thể quán những quân nhân bị thương lại, đi trên nóc xe, làm thế không phải là tiết kiệm được nhiều thời gian hơn hay sao?”

Đôi mắt Hàn Tinh Diệu ánh lên ánh sáng lạnh lẽo đến tận xương cốt nhìn Phượng Hâm.

Hắn từ đầu đến giờ chưa từng nói qua trong xe có người bị thương.

Người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc có mục đích gì, lại có vẻ như hiểu rất rõ về bọn họ.

Cảm nhận được sự hoài nghi của đối phương, Phượng Hâm không để ý nhún nhún vai.

Sự cảnh giác của quân nhân rất cao, tiếc là cô lại không có chút ác ý nào, sự cảnh giác của hắn chỉ là thừa thãi.

“Tùy các anh, tôi có việc gấp, đi trước đây.”

Phượng Hâm nói xong liền đi về phía trước, cô vốn dĩ nghĩ rằng bọn họ cùng đi, nhiều người cũng đi sẽ dễ hơn.

Đồng thời cũng muốn cứu cậu quân nhân trẻ tuổi mà cô thấy chết không cứu ở kiếp trước.

Cô không phải là kẻ tự mình đa tình, người ta đã không hoan nghênh, cô cần gì phải mặt dày ờ lại.

Hàn Tinh Diệu về mặt vô cảm nhìn bóng lưng đi càng lúc càng xa.

Ngô Thiên vừa nhìn đội trưởng, lại vừa nhìn Phụng Hâm, không nhịn được hô lên với bóng lưng kia: “Cơ thể họ không thể bị rung lắc mạnh, làm vậy hiệu quả của thuốc sẽ không ổn định.”

Phụng Hâm ngừng lại, trong lòng thâm thở dài: “Họ sao phải giải thích chứ, nếu như họ không giải thích, cô có thể không chút ràng buộc rời đi rồi.”

Cô vô lực giơ tay phải lên, vẫy nhẹ mấy cái, nhảy đến một nóc xe.

Tất cả xe ở đây đều sát chi chít lại với nhau, muốn đi qua là việc dễ dàng.

Phụng Hâm vừa nhảy qua nhảy lại, vừa quan sát tình hình xung quanh.

Một tiếng gào rống mờ nhạt truyền vào tai cô.

Phụng Hâm thuận theo phương hướng tiếng động nhìn qua.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ, có một mỹ nữ tang thi tóc vàng ngồi ở ghế lái thắt dây an toàn.

Cô ta rất xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan trang điểm nhẹ nhàng, đôi mắt rất to, khuyết điểm duy nhất là hai tròng mắt không có màu sắc.

Có lẽ là nghe thấy tiếng động cô nhảy qua nhảy lại, nên hướng về phía cô gào rống.

Chiếc xe thể thao màu đỏ vậy mà có thể rung động theo sự vùng vẫy của mỹ nữ tang thi.

Phụng Hâm trực tiếp nhảy sang chiếc xe tải màu bạc cũ kỹ kề bên, cũng không dừng lại, nhảy tiếp thêm năm sáu mét.

Cô vừa định ngồi xuống trên chiếc xe kinh doanh màu đen nghỉ ngơi.

Thì chiếc xe liên rung động kèm theo tiếng gào rống.

Phụng Hâm căng thẳng nhanh chóng dừng dậy, nhắm chuẩn bị nhảy sang chiếc xe chở hàng kế bên.

Bên chân cô chợt xuất hiện một đôi vuốt dính máu thịt mơ hồ, muốn kéo chân cô lại.

Phụng Hâm vừa chuẩn bị rút chân lại thì đôi tay đó liền khựng lại, ở chỗ đó cáo loạn xạ.

Xem ra là bị kẹt ở chỗ đó rồi.

Còn chưa kịp thở phào, dưới chân liền truyền đến một tiếng ‘rắc’.

Trong lòng Phụng Hâm có cảm giác bất an, không chờ gì nữa nhanh chóng nhảy sang chiếc xe bên cạnh.

Chân cô vừa rời một bước, ngay tại vị trí cô vừa đứng liền xuất hiện cái tay vuốt sắc dính máu cào qua cào lại.

Phụng Hâm nhảy kịp lên chiếc xe chở hàng, tim đập loạn ‘thình thịch’.

Vừa quay người lại, qua cửa kính xe đã bị vỡ thì nhìn thấy hai bóng dáng máu me be bét đang ngồi đó.

Bọn họ đang gào rống về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Nóc xe kinh hồn 2

Phụng Hâm không có ý dừng lại, từ chiếc xe chở hàng nhảy qua chiếc xe địa hình, cách cô chỉ khoảng hai mét.

Đang lúc cô nhảy qua được một nửa, thì từ trong chiếc xe con đã bị vỡ tan tành bên cạnh chiếc xe chở hàng, một tang thi nam mặt đầy vết cào, không có da đầu từ trong xông ra.

Tang thi nam nhào về phía Phụng Hâm vẫn đang trong tư thế nhảy trên không trung.

Cơ thể Phụng Hâm đang ở trên không, không có một điểm chống đỡ, rút cũng không thể rút lui, càng không thể tránh né.

Tang thi nam càng tiến gần, mùi máu tanh tràn vào xoang mũi.

Trong chớp mắt, khoảng cách hai người không đầy một nắm tay.

Tang thi nam há cái mồm đầy máu muốn cắn vào chân Phụng Hâm.

Khóe môi Phụng Hâm nhếch lên, cô là một dị năng giả đa hệ đó, trúng chiêu dễ dàng như vậy thì thật quá mất mặt.

‘Phanh’ một tiếng, tang thi nam va vào lá chắn nước vững mạnh.

Phụng Hâm nhảy đến lên chiếc địa hình, quay đầu nhìn, lá chắn nước sơ cấp của cô bị tang thi nam đâm vào một vết nứt, càng lúc càng lớn, lá chắn rất nhanh bị phá vỡ rồi.

Tiếp theo là một tiếng ‘rào’.

Lá chắn sơ cấp bị vỡ liền biến thành nước, đem đến một trận tắm rửa miễn phí cho tang thi nam.

Tang thi nam hướng về phía Phụng Hâm nhe nanh, gào rống lên một tiếng to, sau đó không chút chần chờ gì xông đến.

Phụng Hâm vừa đứng vững chân, tang thi nam đã đụng được trên đuôi xe.

‘Rầm’ một tiếng lớn.

Một chiếc xe địa hình nguyên bản đẹp đẽ, phía sau đã bị đụng đến méo mó, kính chắn gió phía sau cũng vỡ tan không còn một mảnh.

Thân thể Phụng Hâm cũng rung chuyển theo dao động mãnh liệt của chiếc xe.

Lúc cô nhìn sang tang thi nam lần nữa.

Dù đã thấy qua vô số tang thi, lại không nhịn được muốn nôn.

Trên cơ thể tang thi nam là vô số mảnh thủy tinh to nhỏ cắm đầy.

Khuôn mặt đầy vết xước rách, bên trái còn bị mảnh thủy tinh cắt ra, sâu đến mức nhìn thấy xương, mắt phải còn bị một mảnh thủy tinh cắm vào.

Cùng với mỗi lần chuyển động, những mảnh thủy tinh cắm trên người hắn còn phản quang lại ánh sáng, khiến Phụng Hâm không cách nào nhìn thẳng được.

Đương nhiên Phụng Hâm cũng không muốn nhìn.

Tiếng gào rống của tang thi nam càng lúc càng to, giống như đang nộ nóng.

Nhìn thấy đồ ăn trước mắt mà không thể ăn, đổi lại là ai thì cũng nóng vội.

Lúc này, khoảng cách giữa Phụng Hâm với bọn Hàn Tinh Diệu không quá bảy tám mươi mét.

Tiếng gào rống của tang thi, mấy người Hàn Tinh Diệu đều nghe rõ nhất thanh nhị sở.

“Đội trưởng, tiểu tử đó có phải gặp nguy hiểm rồi hay không?”

Ngô Thiên nóng vội nhìn đội trưởng, hắn thực tâm thích tiểu tử đó.

Hắn không thể xông ra cứu tiểu tử đó ra.

Trên mặt Hàn Tinh Diệu không tia tình cảm, đôi mắt trống rỗng của hắn nhìn chiếc xe con chặn đường phía trước, không có chút hành động nào.

Bóng lưng bỏ đi một cách quyết tuyệt đó đã để lại trong lòng hắn một làn sóng dao động.

Một kẻ mạnh sao có thể bị đánh bại một cách dễ dàng.

“Năm mươi mét phía trước, tất cả nghỉ ngơi trong năm tiếng.”

Ngô Thiên há há miệng, cuối cùng cũng không nói gì, hần vĩnh viễn không thể trái lại mệnh lệnh của đội trưởng.

Chỉ có thể lo lắng nhìn về phía Phụng Hâm, trong lòng thầm cầu nguyện cho cô, hy vọng bọn họ còn có thể gặp lại lần nữa.

“Đã rồi...”

Phụng Hâm lúc này không biết rằng, cô trong mắt của một chiến thần là một kẻ mạnh đáng được tôn trọng.

Tang thi nam vừa gào rống, vừa không ngừng đâm xô vào chiếc xe Phụng Hâm đang đứng.

Thân thể Phụng Hâm không ngừng rung động, cô nhìn bốn phía xung quanh, thật hết cách rồi.

Trái phải cô đều không có lấy chiếc xe nào cách cô gần hai mét.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Nóc xe kinh hồn 3

Trước mắt Phụng Hâm có hai con đường để lựa chọn.

Một là rút lui, đợi bọn Hàn Tinh Diệu đến rồi cùng đi.

Hai là nhảy xuống xe chạy.

Tất nhiên Phụng Hâm sẽ không chọn cách thứ nhất, trùng sinh trở lại, trong từ điển của cô đã không có rút lui mà chỉ có tiến lên.

Tang thi nam ở đằng đuôi xe.

Phụng Hâm nhanh chóng từ nóc xe nhảy lên mũi xe, đang chuẩn bị nhảy xuống.

Đệt, cái quỷ gì thế này?

Cô cứng ngắc dừng lại cước bộ.

Phụng Hâm tỉ mỉ quan sát, khóe miệng co rút hai cái.

Cô có thể khẳng định trước đó không có thứ này dưới mặt đất.

Cái đầu lạnh lặn lại mọc ra thêm hai cánh tay, từ phần ngực trở xuống tất cả đều đã biến mất.

Máu chốt là việc mà cái đầu này đang làm.

Nó mở cái mồm rộng ra hết cỡ, hướng về phía Phụng Hâm an tĩnh chờ đợi.

Phụng Hâm vuốt vuốt ngực, may mà kịp phanh lại, thiếu chút nữa thì cô tự dâng mình lên tận cửa rồi.

Cũng chỉ trong thời gian vài phút.

Xung quanh chiếc xe Phụng Hâm đang đứng đã có đến không dưới mười con tang thi bị khiếm khuyết tập trung lại.

Ngoại trừ cái đầu dưới đất, còn lại đều là tang thi trẻ con bảy tám tuổi.

Bọn chúng không phải là thiếu một cái tay, thì cũng là thiếu một cái chân.

Nhìn một màn này, trong lòng Phụng Hâm buồn rầu, có sự khó chịu khó mà nói thành lời.

Nếu như mạt thế không xảy ra thì thật tốt, đám trẻ con này vẫn còn được đi học, chăm chỉ học tập, chơi đùa vui vẻ.

Đáng tiếc là trên thế giới này, không có ai khác có thể được như cô.

Được trùng sinh là sự may mắn kiếp này của cô.

Cô thu hồi cảm xúc không nên có lại, quay về quan sát tình hình tứ phía.

Phía trước bên trái cách cô khoảng trên dưới hai mét, có một chiếc xe chở học sinh bị báo hỏng.

Chiếc xe đã bị lật đổ, ghế lái còn có một tang thi chỉ còn lại nửa thân dưới.

Phượng Hâm có thể thấy trong xe còn có hai tang thi trẻ con một cách rõ rệt, bọn chúng không có tay, đang hướng về phía cô gào lên yếu ớt.

Không đúng!

Ngày mạt thế mở ra, trường học vẫn đang hoạt động mới phải.

Bọn chúng sao lại trên đường giữa thành phố A3 và A2 thế này.

Trong lúc vô tình Phượng Hâm liền nhìn thấy một vật, cuối cùng cũng hiểu ra nguyên do tại sao bọn chúng lại xuất hiện ở đây.

Trong một góc khuất của xe, có một chiếc cặp sách đang mở ra, bên trong có một bộ vũ phục màu sắc đỏ vàng đan xen.

Bọn chúng chắc là trên đường đến thành phố A3 tham gia cuộc thi ti vũ.

Vài tang thi trẻ con đã bò được đến bên chiếc xe Phượng Hâm đang đứng.

Những bàn tay nhỏ dính máu cào loạn lên thân xe.

Có thể nói Phượng Hâm đã bị bao vây rồi.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của tang thi nam, vết lồi lõm ở đuôi xe càng lúc càng to hơn.

Vị trí đang đứng của Phượng Hâm càng lúc càng nhỏ, cô lấy đại đao ra muốn chém một nhát, kết quả là xe quá cao, đại đao hơi ngắn, chém không tới.

Chỉ có thể dùng đến gậy Kim Cơ thôi.

Hai đầu gậy Kim Cơ vốn không nhọn, muốn đâm thủng đầu tang thi cần phải dùng lực rất lớn.

Thiếu hụt duy nhất của cô lúc này là lực lượng, mắt nhìn trời cũng sắp tối không rõ năm đầu ngón tay nữa rồi, cần phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Nếu không cho dù có tiến vào không gian, đến lúc ra ngoài vẫn ở tại chỗ cũ, không bị tang thi xé xác mới là lạ.

Phượng Hâm nhìn gậy Kim Cơ trong tay, nhớ tới trong không gian có một thanh đoản kiếm dài mười lăm cen-ti-mét, mắt liền sáng lên, nghĩ ra rồi.

Nhanh chóng từ trong không gian lấy ra thanh đoản kiếm cùng một sợi dây thừng, buộc đoản kiếm cố định vào trên đầu gậy Kim Cơ.

Một trần tàn sát liền bắt đầu.

Phượng Hâm dùng mũi đao sắc nhọn đâm thủng đầu từng con tang thi.

Thủ pháp ra tay của cô vừa chuẩn lại độc, chỉ một đao là đủ để hạ một con tang thi.

Xung quanh xe nhiễm đầy máu đen, mùi tanh nồng đậm quanh quẩn không tán.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Nóc xe kinh hồn 4

Dù một phút Phượng Hâm cũng không muốn ở lại đây, càng không muốn đi xuống giẫm đạp lên mấy thi thể tang thi trẻ con.

Không phải cô thiện tâm, trong lòng cô rất rõ, tang thi không phân biệt lớn nhỏ.

Mà là do bản năng làm người, cô không muốn giẫm đạp lên.

Phượng Hâm biến gậy Kim Cơ dài ra mét rưỡi, chống lên mặt đất, dùng lực bật nhanh chóng nhảy lên được một chiếc xe khác.

Lợi dụng còn lực đà cô trực tiếp nhảy qua vài chiếc xe nữa, cuối cùng dừng lại trên một chiếc xe xóc lớn.

Tìm một vị trí thoải mái đi vào không gian tĩnh thần.

Phượng Hâm có thể đi vào hai không gian còn lại, thời gian trong đó hoàn toàn ngưng đọng.

Nhưng cô nếu thời gian cứ ngừng lại thì biết lúc nào cô mới có thể gặp được Nhiếp Minh đây.

Những hạt giống được gieo trồng trong không gian, trong bất tri bất giác đã nảy mầm cao bằng lòng bàn tay.

Mọc đầy tươi tốt khiến người ta nhìn vào tâm tĩnh thoải mái lên nhiều.

Phượng Hâm nằm dài trên bãi cỏ, ngắm bầu trời xanh mát, ngửi được mùi cỏ đậm đậm cùng hương hoa.

Bất tri bất giác rơi vào mộng cảnh có Nhiếp Minh.

Một chàng trai vẽ mặt nguyệt ngừng, trong tay cầm một đóa hoa hồng, nhìn cô ngáp ngừng muốn nói.

Phượng Hâm trong giấc mộng khoe miệng cong lên, vẽ mặt lộ ra sự hạnh phúc.

Thời khắc hạnh phúc luôn rất ngắn ngủi.

Khi bầu trời ngoài kia vừa lộ ra tia sáng mờ nhạt.

Phượng Hâm đã tỉnh lại rồi.

Ăn tạm một thứ gì đó, rồi thay một bộ thể thao màu xanh đậm.

Từ không gian đi ra, cả người Phượng Hâm tĩnh thần được no đủ, khắp người từ trên xuống dưới sung mãn lực lưỡng.

Liên tiếp nhảy qua bảy tám chiếc xe rồi ngừng lại.

Đoạn đường bị tắc này cô đã đi được hai phần ba lộ trình rồi.

Đối với nhãn hiệu xe Phượng Hâm không để ý, trong nhận thức của cô xe có thể chạy thì đều là xe tốt.

Chỉ có chiếc xe trước mắt, nhãn hiệu đã quá cũ nên cô không nhớ nổi, nhưng dáng vẻ của chiếc xe này thì khó mà có thể quên.

Chiếc xe này là độc nhất vô nhị trên thế giới này, nghe nói là của một vị giàu nhất thành phố A2 vì người vợ thân yêu mà chế tạo nên.

Rất nhiều bạn học của cô đều nghỉ học rủ nhau đến thành phố A2 để tận mắt thấy chiếc xe này.

Sau đó đi khắp nơi khoe khoang ảnh chụp, ai không biết còn cho rằng đó là xe của nhà bọn họ. Cũng hết cách, người nào ai nấy cũng là kẻ đồ kỵ.

Trong cuộc nói chuyện của họ, Phượng Hâm có chút hiểu biết về chiếc xe.

Cô cũng không có cảm xúc gì đặc biệt với nó, chỉ là nhìn qua thì cảm thấy người chế tạo xe rất dụng tâm, chiếc xe màu đỏ nhạt, vẽ ngoài nhò nhẩn đáng yêu, rất phù hợp với nữ giới.

Tất nhiên điều mà Phượng Hâm quan tâm không phải là cái này, mà là bóng dáng mơ hồ đang dao động bên trong xe.

Xe dán màn kính một chiều, từ ngoài không thể thấy bên trong xe.

Ngoại trừ cửa kính chắn gió phía trước thì không phải kính một chiều, vị trí của Phượng Hâm hiện tại vừa vặn có thể nhìn thấy một nửa cửa kính.

Thân ảnh đang chuyển động trong xe chỉ lộ ra đỉnh đầu luôn chuyển động qua lại ở hàng ghế sau.

Phượng Hâm nhìn một hồi, liền muốn lướt qua bỏ đi.

Nếu đó là tang thi, thì nó ở trong xe cũng không phải là mối đe dọa cho cô.

Nếu đó là người may mắn sống sót, trong mặt thể không tự nghĩ cách mà tiếp tục sống sót, ở trong đó chờ người đến giải cứu.

Sống tiếp cũng chỉ làm lãng phí thời gian của nhau.

Phượng Hâm nhảy sang chiếc xe khác thì chợt dừng lại, lại quay trở về.

Chỉ vì trong chiếc xe thể thao kia, có một đôi mắt nhỏ tràn đầy khát vọng.

Đúng vậy, trong xe đúng là có một người may mắn sống sót, còn là một cậu bé khoảng trên dưới mười tuổi.

Có lẽ cậu bé đã nhìn thấy cô rồi, khuôn mặt bé bóng dấp chặt lên cửa kính chắn gió phía sau.

Nhìn thấy cô quay trở lại, đôi mắt đang âm ỉ dần dần trở nên sáng lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Nóc xe kính hồn 5

Phượng Hâm quan sát kỹ càng tứ phía xung quanh một hồi, nhìn thấy một tang thi phía dưới chiếc xe thể thao đỏ nhạt này.

Đây là tang thi giới tính nữ, đầu của cô ta còn nguyên vẹn, từ phần cổ trở xuống đã bị bánh xe nghiền ép qua, để lại một vết lõm rất sâu.

Hiện tại bánh xe phía trước bên trái vẫn dừng trên ngực của tang thi nữ này.

Khuôn mặt tang thi nữ trang điểm nhẹ, mái tóc dài được buộc lại, mặc trang phục bình thường.

Lúc này đang hướng về phía Phượng Hâm gào rống, đôi tay máu thịt lẫn lộn dùng lực cào mặt đất, muốn thoát ra nhưng lại bị chiếc xe đè trên người không dịch chuyển nổi.

Phượng Hâm còn nghe được tiếng ‘răng rắc’ từ phía đầu cô ta một cách rõ rệt, khiến cho người ta cảm thấy kinh sợ rùng mình.

Cậu bé trong xe vẫn đang âm thầm quan sát cô.

Phượng Hâm thở dài một tiếng, trùng sinh trở về, cô từng nghĩ sẽ chỉ vì bản thân và Nhiếp Minh mà sống sót, không quan tâm đến bất luận người nào hay sự việc khác.

Lúc trước can thiệp vào trận chiến của quân nhân với tang thi, cũng chỉ là vì món nợ của kiếp trước chưa trả.

Cô trước giờ không thích nợ nhân tính của người khác, mắc nợ rồi chỉ có thể hoàn trả lại gấp bội.

Đương nhiên cô sẽ không vì bất kỳ ai mà liều mạng ngoại trừ Nhiếp Minh, chỉ có thể cố gắng hết sức giúp đỡ, cũng sẽ không đẩy mình vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Cô không phải là thánh nữ, nhưng lại là một người phụ nữ, có một vài chuyện cô thực sự không nhẫn tâm, ví dụ như bây giờ.

Nếu như đây là một người trưởng thành, cô nhất định sẽ phui mờ bỏ đi biệt dạng, tuyệt không quay đầu lại.

Phượng Hâm từ trên nóc xe nhảy xuống, từ từ đi đến chiếc xe thể thao màu đỏ nhạt.

Tang thi nữ kia thấy cô đang tiến đến thì gào rống càng lúc càng to, vùng vẫy càng dữ dội hơn.

Phượng Hâm không nhìn đến tang thi nữ, đi về phía bên phải xe, nhẹ nhàng gõ cửa kính xe.

Cậu bé ngủ ngon lác lác đầu, khuôn mặt xinh xắn vì nôn nóng mà nhăn lại.

Không có chìa khóa sao?

Phượng Hâm lấy ra chiếc chìa khóa cấu tạo kỳ quái mà cô giữ lại của hai tên ăn trộm xe của cô.

Ôm hy vọng thử xem, đưa chìa khóa tra vào ổ.

‘Cạch’ một tiếng, mở được rồi.

Khóe miệng Phượng Hâm cong lên, xem ra hai tên nhát gan đó vẫn còn làm ra được chuyện tốt.

Đem chìa khóa thu vào không gian, đây là thứ tốt, trăm ngàn lần không thể làm mất.

Cậu bé muốn đi ra, tiếc là không còn sức lực.

Phượng Hâm nhìn cậu bé ngã ra trên ghế xe, nghe thấy tiếng ‘ọt ọt’.

Hiển nhiên là đói rồi.

Cô lấy ra một chai nước, một cái bánh bao, còn thêm một cái xúc xích.

Từ lúc đồ ăn được lấy ra, tầm mắt cậu bé chưa hề rời đi.

Cậu bé thật sự quá đói rồi.

Mẹ dẫn cậu bé đi thăm cô bị bệnh, xuất phát từ thành phố A2 lúc trời còn chưa sáng.

Trên đường gặp tai nạn xe, tiếp đó xuất hiện rất nhiều quái vật, bọn chúng cứ thấy người là cắn, mẹ ở bên ngoài không kịp quay vào trong xe.

Cuối cùng vì cậu mà liều mạng khóa cửa xe lại, còn bản thân thì...

Phượng Hâm hắc tuyến đầy đầu nhìn cậu bé mặt đầy nước mắt, cô còn chưa nói không cho cậu ăn được hay không, dùng vẻ đáng thương này làm gì?

Rất rõ ràng là người thân kinh thô nào đó đã hiểu lầm rồi.

Cậu bé nhìn thấy bánh bao được đưa đến bên miệng, không nghĩ ngợi liền cắn một miếng.

Mẹ từng nói, “Con phải dũng cảm tiếp tục sống sót, quay về thành phố A2 tìm bố và anh của con.”

Phượng Hâm nhìn cậu bé vừa ăn vừa khóc, vô thanh than một tiếng.

Mặt thế hủy hoại đi vô số gia đình hạnh phúc, sinh ly tử biệt trở thành một chuyện vô cùng bình thường.

Cậu bé ăn được mấy miếng, thể lực dần dần hồi phục, cậu xấu hổ nhìn chị gái đút bánh bao cho cậu.

Mẹ từng nói, cậu là một nam tử hán, việc mình có thể tự làm thì không thể dựa dẫm vào người khác.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 61: Nóc xe kinh hồn 6

Phượng Hâm nhìn cậu bé nhận lấy đồ ăn rõ ràng đang rất đói, nhưng lại ăn một cách nhả nhặn thì khóe môi cong cong.

Mặt thế rất tàn khốc, có rất nhiều chuyện phải giải quyết một cách nhanh chóng.

Phải biết rằng chỉ cần ăn chậm hơn một chút thôi thì cái bụng sẽ bị đói.

Cậu bé ăn xong rất nhanh, chớp chớp đôi mắt ngán nước nhìn Phượng Hâm.

“Chị ơi, cảm ơn chị.” Giọng nói non nớt khiến cho người nghe cảm thấy lòng mềm nhũn.

Phượng Hâm choáng váng, chị gái? Nhìn cô như vậy mà gọi là chị sao?

“Gọi là anh trai.” Giọng nói khàn khàn mang từ tính.

“Chị ơi, mẹ em cũng có lỗi tại, tại của mẹ cũng đẹp giống như của chị.” Cậu bé càng nói càng nghẹn ngào.

Phượng Hâm: “...”

Cô cũng không nói gì có được hay không, cậu bé này em đừng có khóc nữa.

Đối với việc dỗ dành trẻ con, cô thật sự không có cách nào.

Tiếng khóc của cậu bé càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng nhỏ.

Trong lòng Phượng Hâm ngọt ngát, nghĩ đến tang thi nữ dưới bánh xe, trầm giọng nói: “Ăn xong rồi thì tự ra đây.”

Có rất nhiều chuyện cần phải tự mình đối mặt.

Cậu bé thông qua cửa kính nhìn ra bên ngoài, không biết nghĩ đến cái gì mà toàn thân run lẩy bẩy.

Lúc đầu Phụng Hâm nghĩ là cậu bé bị tang thi bên ngoài dọa sợ, sau đó liền cảm thấy có điều không đúng.

Cậu bé lúc này bị một loại bi thương bao phủ.

Phụng Hâm cũng không giục tiếp, đi đến vị trí đầu xe.

Tang thi nữ đó vẫn đang liều mạng vùng vẫy, ngực bị bánh xe nghiền ép đến máu thịt lẫn lộn, máu màu đen chảy xuống mặt đất.

Cậu bé lần vào xe chậm rãi đi đến, nghe thấy tiếng gào rống của tang thi nữ thì thân thể run nhẹ hai cái, những vẫn tiếp tục đi đến chỗ Phụng Hâm.

Tang thi nữ ở phía bên kia xe, lúc cậu bé đi đến, đáng vẻ của tang thi nữ đập vào mắt cậu.

Biểu tình cậu bé liền phát ngốc, sau đó không chút do dự liền nhào tới.

Phụng Hâm sớm đã cảm nhận được điều không đúng, đầu tiên là giữ được người lại.

“Em bình tĩnh lại đã.”

Cậu bé giãy giụa kịch liệt, nước mắt không ngừng chảy.

“Chị ơi, đó là mẹ, mẹ của em.”

Phụng Hâm thờ dãi, quả nhiên là giống như cô nghĩ, mặc dù người phụ nữ đã biến thành tang thi, nhưng gương mặt cùng với cậu bé vẫn giống nhau đến chín phần.

Trong lòng có chút không nở, nhưng vẫn phải nói.

“Em bình tĩnh lại một chút, bây giờ cô ấy là tang thi, là một tang thi ăn thịt người.”

Cậu bé ngừng giãy giụa, quay đầu lại, đôi mắt đỏ lên nhìn Phụng Hâm.

“Mẹ không phải tang thi, mẹ là mẹ của tôi, mẹ là người yêu tôi nhất, chị buông tôi ra, đồ xấu xa.”

Phụng Hâm: “...”

Người xấu? Người xấu sẽ cho em ăn, sẽ để ý đến việc sống chết của em sao?

Tất nhiên Phụng Hâm sẽ không ấu trĩ đến mức đi tranh luận với một đứa trẻ.

Lại nói, cô trước giờ không nghĩ đến việc làm người tốt.

Mặt thể không cần đến người tốt, như vậy mệnh sẽ ngắn, ví dụ như cô của kiếp trước.

Cậu bé giãy giụa càng lúc càng mạnh, miệng thì không ngừng nói: “Chị là người xấu, mau buông tôi ra.”

Phụng Hâm nghĩ một chút, buông tay đang giữ cậu bé ra, cậu bé không chút chần chờ lao ra.

Tang thi nữ gào rống lên với cậu bé, mồm há to, răng nanh giắt đầy máu thịt, dưới ánh sáng mờ nhạt trông càng âm u.

Cậu bé tựa như không nhận ra, cũng có thể là trong lòng cậu, cho dù mẹ có biến thành bộ dạng gì, thì vẫn là người mẹ luôn quan tâm chăm sóc cho cậu.

Cậu bé càng đến gần, tang thi nữ càng vùng vẫy dữ dội.

‘Phập’ một tiếng, ngực của cô ta đã bị xé nát rồi.

Chỉ thấy móng vuốt của cô ta cắm chặt dưới đất, nửa phần cơ thể phía trên bị chống lên, cái mồm há ra chờ đợi.

Cậu bé thì bị gạt qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Nóc xe kinh hồn 7

‘Rắc’ một tiếng chói tai, làm cho trong lòng người ta phát lạnh.

Cậu bé về mặt ngây ngốc đứng phía sau Phụng Hâm, trong mặt tràn ngập sự không dám tin.

Mẹ của cậu muốn ăn cậu, suýt chút nữa thôi là cậu đã bị ăn rồi.

Phụng Hâm nhìn tang thi nữ đang đấu tranh với cái cửa xe thì không biết phải nói gì.

Nói thật vừa nãy cô thực sự muốn bỏ đi rồi, không muốn quản đến sống chết của cậu bé nữa.

Cô với cậu bé không thân quen, tốn sức cũng chẳng thu được kết quả gì.

Nhưng lúc tang thi nữ sắp cắn được cậu bé, cô lại không nhịn được.

Thuận tay cầm lên cánh cửa xe ô tô dưới chân ném qua.

Răng nanh sắc nhọn của tang thi nữ trực tiếp cắn xuyên qua cửa xe.

Lúc này cửa xe đang giắt trên răng cô ta.

“Em nhìn thấy rồi đấy! Cô ta bây giờ không phải là mẹ em, mà là tang thi, một con tang thi ăn thịt người.” Giọng nói lãnh lẽo không tia tình cảm.

Cô chỉ cứu cậu bé lần cuối cùng, nếu còn ngu ngốc, cho dù là trẻ con cô cũng không để tâm tới.

“Không phải, không phải, là mẹ, là mẹ của em.”

Cậu bé không ngừng lắc đầu lùi bước, cuối cùng vẫn không nguyện ý tin tưởng.

Phụng Hâm nhìn thời gian, đã là buổi chiều hai giờ hơn rồi, cô đứng ở đây đã một buổi chiều, lúc này nên đi rồi.

“Mặc kệ em muốn tin hay không thì đây cũng là sự thật!”

Thế giới lúc này đã không còn như trước nữa rồi.

Khắp nơi đều là tang thi, họ gặp người là cắn, người bị cắn cũng sẽ biến thành tang thi.

Họ không có suy nghĩ, cũng sẽ không nhớ ra người thân, chúng ta chỉ là thức ăn của họ thôi.”

Đôi mắt đỏ của cậu bé nhìn người mẹ chỉ còn nửa thân trên.

Cửa xe đã rơi ra rồi, gương mặt thân quen mà xa lạ đó lại ập vào mắt cậu.

Cậu chậm chậm cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Phụng Hâm nhìn cậu bé đang khẽ run, hai tay siết chặt.

Không biết phải làm gì với cậu bé.

Chỉ thấy cậu bé lấy tay vuốt mặt mạnh hai cái, chậm chậm ngẩng đầu lên.

Phụng Hâm nhìn thấy sự quyết tuyệt trên gương mặt non nớt của cậu bé.

“Chị ơi, chị có thể tiến mẹ đoạn đường này không?”

Cậu bé như đang nói chuyện với Phụng Hâm, lại dường như không nói chuyện với cô, một mình tự độc thoại.

“Mẹ là người rất lương thiện, đến một con kiến cũng không dám giết, nếu bắt mẹ làm tổn thương người khác, mẹ sẽ rất buồn.

Mẹ có một bí mật nhỏ mà ngay cả bố cũng không biết.

Thực ra mẹ rất yêu cái đẹp, mỗi lần bố về, mẹ sẽ đi soi gương trước để đầu tóc thật gọn gàng.”

Cậu bé vừa nói, nước mắt lại vô thanh tuôn rơi.

Phượng Hâm trong lòng xót xa, chuyện giống như này ở mặt thể không phải là ít.

Lúc này, bên tai cô lại vang lên câu nói cuối cùng của vị tăng nhân đó.

“Người không thể quên gốc, từ đầu đến cuối phải bảo trì tâm lòng lương thiện.

Tang thi vô tình vô ái, người sao có thể tương đồng.”

Phượng Hâm cảm thấy đây chính là sự khác biệt giữa cô và tang thi.

“Chị ơi, chị có thể nhẹ tay chút không, mẹ sợ nhất là đau.

Có lần mẹ gọt táo cho em, bị cắt vào tay, bố phải dỗ mẹ rất lâu mới được.”

Phượng Hâm: “...”

Đối diện với đôi mắt tràn đầy trông mong này, cô còn có thể nói gì đây? Nếu như cô nói tang thi căn bản là không cảm nhận được đau, thì cậu bé sẽ không khóc nữa sao?

Hãy! Làm người tốt thật khó.

Cậu bé nhìn thấy chị gái gạt đầu, trong lòng liền thả lỏng.

Cuối cùng nhìn mẹ một cách tỉ mỉ, chậm chậm quay người lại.

Nói thầm “Mẹ ơi, hãy yên tâm, con sẽ sống thật tốt, đi tìm bố và anh trai, đưa mẹ sum họp với họ.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Nóc xe kinh hồn 8

Phượng Hâm nhìn tang thi nữ đang nỗ lực bò dưới đất về phía cô, một lát liền thấy khó khăn rồi.

Cô phải làm thế nào mới coi là nhẹ tay đây?

Tang thi ngoài phải đập vỡ đầu ra, không thì không còn cách nào để giết chết.

Cô thật sự nghĩ rằng nếu như cô đập vỡ đầu tang thi nữ này, cậu bé sẽ hận chết cô.

Sao Phượng Hâm lại có cảm giác, dù cho cô có làm thế nào thì cũng không thể toàn vẹn nhỉ?

Nhìn tang thi nữ càng lúc càng đến gần, lại nhìn gậy Kim Cô trong tay, cuối cùng quyết định không dùng đến nó nữa.

Trước dùng thử dị năng hệ thủy của cô đi!

Một màu xanh nhạt, ngón tay xuất hiện một cột nước hướng về phía giữa lòng mày của tang thi nữ bắn ra.

Phượng Hâm sợ cột nước quá thô không bắn xuyên qua được, quan trọng là sẽ để lại vết tích rất lớn, nghĩ đi nghĩ lại liền dùng tinh thần bắn ra một mũi tên vô hình trơ khi xuất ra trụ nước.

Biến hóa tinh thần lực của cô đến sơ cấp cũng không đạt, kiên trì nhiều nhất chỉ đến năm giây.

Hơn nữa tinh thần lực tiêu phí rất lớn, lần trước cô thử nghiệm trong không gian suýt chút nữa thì suy sệt.

‘phanh’ một tiếng, tang thi nữ vô thành ngã trên mặt đất, giữa lòng mày cô ta lưu lại một lỗ thủng nhỏ khó mà nhìn thấy.

“Xong rồi.”

Hai chữ này đối với cậu bé mà nói xem ra rất trầm trọng.

Phượng Hâm còn cho rằng cậu bé nghe xong sẽ khóc rống lên, dù sao thì trước đó vẫn luôn không ngừng khóc.

Ai mà ngờ lúc cậu bé xoay người lại, khuôn mặt non nớt căng lại, không nhỏ lấy một giọt nước mắt.

“Chị ơi, em muốn đưa mẹ đi cùng tìm bố và anh trai.”

Phượng Hâm: “...”

Phượng Hâm nhìn cậu bé cao không đến một mét hai, lại nhìn thi thể đông một mảnh tây một mảnh.

Ai đến nói cho cô biết sao mà mang đi được đây.

Cô có thể nói là ai cô cũng không mang đi không.

Cậu bé nhìn thấy vẻ mặt bị làm khó của Phượng Hâm, trong lòng trầm xuống, cậu không thể đưa mẹ đi cùng sao?

“Chị ơi, cầu xin chị đấy.” Thanh âm mềm nhũn khiến cho người ta khó mà cự tuyệt nổi.

Đây là lần đầu tiên cậu bé cầu xin người khác, từ bé đến lớn, cho dù cậu muốn thứ gì, mẹ và bố sẽ tặng cho cậu đầu tiên, trước giờ không cần cậu nhắc lại lần thứ hai.

Phượng Hâm ôm trán, đây chính là hậu quả của việc cô xen vào chuyện người khác.

Muốn cô vác túi lớn đựng một thi thể sau lưng, nghĩ thế nào cũng thấy kinh hoàng.

Nói xem cô quay lại làm gì chứ? Trực tiếp bỏ đi là bớt được bao chuyện.

Phượng Hâm nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nghĩ ra một cách, nhưng có chút nguy hiểm.

Không thể mang theo thi thể, nhưng tro cốt thì sẽ thuận tiện hơn.

Gần đây đều là những chiếc xe bị bỏ hoang, xăng dầu tràn ra khắp nơi, không cẩn thận sẽ tạo thành vụ nổ.

“Em vào trong xe đi, chị không gọi em không được ra.”

Cậu bé cúi đầu, nửa ngày cũng không động lấy một cái.

Chị gái muốn bỏ đi sao? Chị không muốn để ý đến cậu nữa rồi?

Nhất định là thấy cậu quá phiền phức, đưa ra quá nhiều yêu cầu rồi.

Phượng Hâm đầu đầy hắc tuyến, để cho cô đi tìm hiểu tâm tình của trẻ con, vẫn là nên tha cho cô đi!

Cô trực tiếp đi đến bên cậu bé, cúi người xuống ôm lấy người đưa vào trong xe.

Đơn giản, thuận tiện, lại không phát sinh thêm chuyện, lúc đi còn không quên cảnh cáo cậu bé.

“Nếu em còn không nghe lời chị sẽ không để ý đến em nữa, sẽ vứt em ở đây một mình.”

Cậu bé liền ngẩng đầu, đôi mắt vốn đỏ ngầu trở nên sáng lấp lánh.

Ý của chị gái là sẽ không bỏ đi, sẽ không để cậu ở đây một mình sao? Thật quá tốt rồi.

Phượng Hâm tìm một chỗ tương đối rộng rãi thông thoáng.

Lại tìm thêm mấy cái cửa xe ô tô trải trên mặt đất, gom nhặt thi thể của tang thi nữ lại.

Cô sợ khó bắt lửa, tìm một thùng xăng dầu trên một chiếc xe khác đổ lên thi thể.

Cuối cùng lấy ra một chiếc bật lửa, đốt một tờ giấy ném qua.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Nóc xe kinh hồn 9

Tháng sáu miền Nam vô cùng nóng bức, thi thể thông thường để ngoài trời nhiều nhất ba ngày sẽ bị thối rữa.

Thời khắc con người bị biến thành tang thi là đã chết rồi, mặc dù vẫn còn vận động, nhưng nội tạng phía trong đều đã hỏng.

Ngon lửa dữ dội kèm theo mùi vị thối khét khiến cho người ta muốn nôn mửa.

Một hàng người Hàn Tinh Diệu nhìn theo phương hướng ngọn lửa.

“Đội trưởng, tiểu tử đó nhất định là gặp phải nguy hiểm gì rồi. Để tôi dẫn theo mấy người đi cứu trợ đi!” sắc mặt Trần Nghị trắng bệch không tia huyết sắc.

Đôi mắt trống rỗng của Hàn Tinh Diệu nhìn Trần Nghị vừa tỉnh lại sau cơn hôn mê, tiểu tử này mệnh lớn nên vẫn còn sống.

Trong đầu hiện lên bóng lưng mảnh khảnh, có thể nói là cô ấy đã cứu Trần Nghị một mạng.

Ngô Thiên nhìn đội trưởng trầm mặc không nói, trong lòng gấp rút, tiểu tử đó chính là một mầm non tốt, nếu như chết thì thật quá đáng tiếc.

“Đội trưởng, Trần Nghị mới tỉnh lại, tôi điều mấy người qua đó xem, không có chuyện gì thì tốt, nếu không thì giúp một tay.”

“Cô ấy sẽ không có chuyện gì đâu, các cậu quá xem thường cô ấy rồi.”

Hàn Tinh Diệu nói xong liền không nhìn đến hai người một cái.

Hắn sẽ không thừa nhận là bị hai người họ chọc tức, mồm năm miệng mười gọi tiểu tử, thiệt cho xuất thân lính trinh sát mất hết mặt mũi vì bọn họ rồi.

(5 Nương Tử: trong tiếng Trung cô ấy, anh ấy,... đều phát âm giống nhau. Hàn Tinh Diệu biết Phụng Hâm là nữ nên nói là cô ấy, những người khác vẫn nghĩ là nam nên gọi là tiểu tử, cậu ấy. Nhưng người nghe vẫn nghĩ Hàn Tinh Diệu gọi là cậu ấy)

Ngô Thiên và Trần Nghị nhìn nhau một cái, lời của đội trưởng trước giờ đều chưa từng sai, mong là lần này cũng như vậy.

Tiểu tử đó không chỉ có ân đối với hai người họ, mà cả đội ngũ nhờ có sự gia nhập của cô, thương vong giảm đi không phải chỉ là chút ít.

Tang thi thật sự quá đáng sợ rồi, bọn chúng căn bản là không biết mệt nhọc, cũng không biết đau đớn.

Nếu không có tiểu tử đó, hẳn thật không dám tưởng tượng, cuối cùng sẽ là cảnh tượng gì?

Phụng Hâm lúc này đang thu thập tro cốt của nữ tang thi, không biết rằng có mấy người đang lo lắng cho cô.

Càng không biết dáng vẻ của cô trong lòng vài người nào đó càng lúc càng hiện hữu.

Phụng Hâm bỏ tro cốt nữ tang thi tán khai ra trong không khí một chút, sau đó bỏ vào một chiếc bình nhựa.

Đây là bình đựng kẹo, lúc đó cô thấy đẹp mắt nên tiện tay mua, không ngờ lại bỏ ra dùng cho trường hợp này.

Phụng Hâm đi về bên xe, tay cầm bình đựng tro cốt chuyển qua.

Đôi tay cậu bé không ngừng run rẩy, tiếp nhận cái bình ôm vào trong lòng.

“Mẹ ơi, con sẽ đưa mẹ đi tìm bố và anh trai, gia đình chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.”

Phụng Hâm nhìn bầu trời âm u, trời tối rồi, chỉ còn hai tiếng nữa là trời sẽ tối.

Sau mặt trời, ban ngày trở nên ngắn đi, khoảng sáu giờ là trời sẽ tối.

Cậu bé hiển nhiên là đang đắm chìm trong bi thương chưa tỉnh lại.

Lúc này, Phụng Hâm loảng thoảng nghe được tiếng nói chuyện của mấy người Hàn Tinh Diệu, mắt liền sáng lên, nghĩ ra rồi.

Cô lấy ra một bình nước, hai cây xúc xích và một cái bánh bao đặt bên người cậu bé.

Nghĩ một lúc lại lấy ra một cái balo nhỏ đặt bên cậu bé.

Cứ ngồi thế này cũng không phải một lúc là xong chuyện.

Tất nhiên lúc lấy những thứ này ra, Phụng Hâm đều trước mặt cậu bé lấy ra từ balo sau lưng.

“Chị ơi, chị phải đi rồi sao?”

Phượng Hâm không nhìn về lạc lõng trong đôi mắt cậu bé, gật gật đầu.

“Ừm! Chị còn có rất nhiều chuyện phải làm, mang theo em không tiện.”

“Em sẽ nghe lời chị.” Giọng nói cậu bé vẻ nóng vội.

“Thế giới ngoài kia rất hỗn loạn, em không nghĩ ra được đâu, không bao lâu nữa sẽ có một nhóm quân nhân đến đây, em đi với họ sẽ an toàn hơn là đi với chị.”

Phượng Hâm nói xong liền khóa cửa xe lại, quay người bỏ đi.

Cậu bé vội vã đưa tay ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cừu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Nóc xe kinh hồn 10

Cậu bé thấy Phượng Hâm nhủu mày liền lắc đầu.

“Chị đừng hiểu lầm, em sẽ ở trong này đợi, em chỉ muốn biết tên của chị.

Bố từng nói, con cháu Nghiêm gia trước giờ không nợ nhân tình người khác, nợ rồi phải trả gấp bội.

Em không biết tên của chị sẽ không thể trả được nợ.”

Lúc Phượng Hâm nghe đến Nghiêm gia liền nghĩ tới một người, lão đại khu đông, Nghiêm Ngải Đông, thiên hạ này sẽ có chuyện tình cò thế này sao?

Giống như trước mặt thế, cô đã đụng mặt người đàn ông đó ở cửa tiệm cắt tóc.

Nghĩ một chút cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, quần áo trên người cậu bé, tùy tiện cầm ra cũng không phải ai có tiền mà cũng mua được.

Một thợ cắt tóc như Nghiêm Ngải Đông sẽ có quan hệ với Nghiêm gia bọn họ sao?

Phượng Hâm quyết định sẽ không nghĩ nữa, nãy tên khốn kiếp khu đông, tên nào tên nấy đều ra về ta đây, chỉ có quan gia khu đông là không tồi.

Đó cũng là người tự mình thăng cấp thành anh trai của cô, Châu Thiên, Châu bang chủ, Châu đại ca của cô.

Kiếp trước cô cùng bọn họ không có giao tình gì, kiếp này, cô cũng không muốn có bất kỳ quan hệ nào với bọn họ.

“Không cần.”

Cậu bé bên cửa xe bị khóa lại hô lên: “Em tên là Nghiêm Ngải Đình, anh trai em là Nghiêm Ngải Đông, bố em là Nghiêm Lôi.”

Thân ảnh đang rời đi của Phượng Hâm dừng lại một chút, vậy mà đúng là thế thật, xem ra về sau sẽ càng ngày càng thú vị rồi.

Cậu bé chăm chú nhìn nhìn bóng lưng mảnh khảnh, thì thầm nói: “Chị ơi, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại nhau.”

Phượng Hâm nhanh chóng nhảy lên một chiếc xe gần đó, lại nhảy liên tiếp qua năm sáu chiếc xe, quay lại không còn thấy chiếc xe đỏ nhạt có cậu bé kia mới đi vào không gian tĩnh lặng.

Cả cơ thể liên tê liệt nằm dưới mặt đất, đây chính là hậu quả của việc sử dụng dị năng quá giới hạn.

Cô hiện tại thật sự muốn cử động cũng không muốn, cô chỉ nghỉ ngơi trong không gian nửa tiếng rồi lại ra ngoài.

Cảm giác cả người sung mãn lực lượng, thật là quá tốt rồi.

Tiếp theo, Phượng Hâm một phút cũng không nghỉ ngơi, gấp gấp lên đường mất một tiếng.

Đoạn đường này đi khá thuận lợi, trên đường gặp phải hia con tang thi đều nhẹ nhàng giải quyết.

Phượng Hâm nhìn con đường rộng rãi phía trước, không nhìn được thở ra một hơi, cuối cùng cũng có thể đi trên một con đường bình thường rồi.

Giống như một con khi nhảy qua nhảy lại, thật lòng không dễ chịu gì.

Tất nhiên cô đã nhìn thấy không dưới ba mươi người may mắn sống sót và tang thi đầy đất, thi thể nhân loại mới chết càng nhiều hơn, thi thể tang thi lại ít hơn một chút.

Tang thi trên con đường này đa số đều đã bị thu hút đi về bên kia rồi, còn lại một phần ít ở lại nơi này.

Phượng Hâm căng tiến gần, cuộc trò chuyện của một nhóm người thấp thoáng truyền vào bên tai.

“Anh Báo, em thấy đoạn đường này còn hai trăm mét bị kẹt không thể đi tiếp được, khắp nơi là tang thi, còn chưa đi vào chúng ta đã tổn thất mất năm mươi người anh em, còn đi tiếp, anh em...”

Một giọng nam thô kệch không chút lưu tình đánh gãy lời người đàn ông đang nói.

“Sợ chết thì đừng có đi theo anh mày, anh đã nói với chúng mày là anh muốn đi thành phố A3, em gái anh đang học ở đó, anh muốn đi tìm nó, chúng mày cứ nhất quyết đòi đi theo.”

Anh nói lại lần cuối, sợ chết thì mời chúng mày rời khỏi đây, ở lại thì ngậm mồm vào.

Anh ghét nhất là đàn ông mà lảm mồm, cứ nhì nhằng y như bọn đàn bà.”

Lúc Phượng Hâm đi đến gần thì nhìn thấy một người đàn ông gầy gò, ánh mắt âm độc liếc bóng dáng cao to bên cạnh một cái.

Không cần nghĩ cũng biết ai là ai?

Thân ảnh cao to kia mặc áo ngắn tay, trên cánh tay trái còn xăm một lão hổ sống động như thật, có lẽ là người đàn ông được xưng là anh Báo.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cừu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Có người là có thị phi 1

“Anh Báo nhìn kia, bên kia có con nhỏ đang nhảy qua đây.”

Thanh âm bén nhọn không to không nhỏ, Phượng Hâm nghe vô cùng rõ ràng.

Người nào đó đầy đầu hắc tuyến, con nhỏ? Người còn là thái giám đó.

(5 Nương Tử: Ở đây gã này dùng cách xưng hô ‘娘们’ đây là từ để chỉ phụ nữ một cách không tôn trọng. Mình không nghĩ ra được từ nào gần nghĩa nên để là con nhỏ)

Phượng Hâm sờ mặt, khẩu trang của cô không biết đã bị rơi từ lúc nào rồi.

Chả trách từ không gian đi ra lại cảm giác mát mát.

Người đàn ông được xưng là anh Báo lập tức quay người lại, đôi mắt trâu tròng lớn.

Đám người đối diện từ lúc cô xuất hiện thì không thấy động lấy một cái, tất cả đều nhìn cô.

Phượng Hâm khó mà làm lơ, chỉ có một cách giải thích duy nhất là cô đã gặp phải một đám bệnh thần kinh.

Rất nhanh Phượng Hâm đã đụng mặt bọn họ rồi, cô chú ý tìm một chỗ trống để đi xuyên qua bọn họ.

Một bóng dáng cao to nhanh chóng chặn đường cô.

Phượng Hâm không nhìn được khe nhú mày, chậm chậm ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt không tia tình cảm.

“Anh muốn gì?” Thanh âm lạnh lùng dị thường.

Phượng Hâm hiểu ra một đạo lý, khác biệt về chiều cao chính là khác biệt về đẳng cấp.

Cô cao một mét bảy hai, dưới chiều cao ít nhất một mét tám lăm của người ta phong độ đã yếu thế hơn.

Anh Báo cảm nhận được sự không nhẫn nại của đối phương, mắt trâu tròng lên hết cỡ, nhìn qua rất đáng sợ.

Phượng Hâm không có hứng thú chơi trò đấu mắt, tròng sinh trở lại, cô còn chưa sợ qua bất kỳ ai.

Anh Báo ho nhẹ hai tiếng, tiếng nói chuyện so với lần trước nhỏ hơn gấp bội.

“Em gái, em đừng hiểu lầm, anh không có ý gì, chỉ muốn hỏi thăm tình hình thành phố A3 một chút.”

Phượng Hâm nhìn gã đàn ông gầy nhom thô kệch một cái, lại đưa tầm nhìn lên người anh Báo.

“Thành phố A3 khắp nơi đều là tang thi.”

“Tang thi?” Anh Báo biểu thị không hiểu, có phải là những quái vật ăn thịt người kia không?

Phượng Hâm khước miệng co rút một cái, tên ngốc to xác này, trước giờ chưa từng xem phim sao?

Người nào đó không biết rằng cô thật sự đã đoán trúng rồi.

Trước mặt thế, anh Báo là một công nhân khuôn vác ở công trường, người cao khí lực lớn, mọi người đều gọi hắn là tên ngốc to xác, ngoài làm việc ra thì chỉ ăn và ngủ.

Những người phía sau hắn cũng đều là công nhân ở công trường, bình thường có thể ăn no là tốt rồi, chứ đừng nói đến cái gì mà phim ảnh.

Phượng Hâm nhìn đám trước mặt, đều là vẻ mặt ngốc nghếch, không biết phải nói gì?

Cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này, đưa cánh tay mảnh khảnh lên, chỉ vào một thi thể tang thi trên mặt đất.

“Đây chính là tang thi.”

Anh Báo hơi ngây ra một lát, lại hỏi: “Em nói là cái thứ không thể cử động trên mặt đất này sao?”

Phượng Hâm gật đầu, nhân khẩu ở thành phố A3 so với thành phố A2 nhiều hơn một chút, tang thi cũng sẽ nhiều hơn một chút.

Gã đàn ông gầy nhom thô kệch phía sau anh Báo vẻ mặt khinh thị, “Thì ra cô nói tang thi chính là cái thứ chết cứng đờ không thể động đậy này, chà trách cô có thể sống sót từ thành phố A3 chạy đến đây.”

Những người khác cũng phụ họa.

“Tôi đã nói mà! Cô ta sao mạng lại lớn như thế.”

“Anh Báo, chúng ta mau gấp rút lên đường thôi!” nhìn thành phố A3 có vẻ khá an toàn.

Phượng Hâm: “...”

Cô đây là gặp phải đám người gì đây?

Phượng Hâm nghĩ một chút, chỉ vào chiếc xe van màu bạc phía sau nói, “Trong đó có một con tang thi, anh có thể mở ra xem nghiêm cứu một chút.”

Gã đàn ông gầy nhom thô kệch nghe thấy lời Phượng Hâm, thân thể trốn phía sau anh Báo, sau đó giả vờ trấn định nói: “Ồ đâu? Đi ra một con tôi diệt một con, sợ cái rầm, chỉ sợ chúng nó không biết động không ra nổi.”

Mọi người cười lên ầm ầm, vẻ mặt như nhìn kẻ ngốc nhìn Phượng Hâm.

Phượng Hâm nhìn đám đông trở nên hưng phấn trong nháy mắt, không muốn nói gì.

Họ nói thì nghe hay lắm, nhưng có người trong ánh mắt hiện lên sự sợ hãi rõ rệt, có người thì cơ thể khẽ run lẩy bẩy, có người thì trực tiếp trốn ra phía sau.

Thực ra cô có câu còn chưa nói xong, trong chiếc xe van bạc kia có một tang thi sơ sinh bảy tám tháng.

Bên cạnh nó còn có một tang thi nữ giới, vị trí lồng ngực của cô ta đã bị đào rỗng, đầu não cũng có một lỗ hổng lớn.

Tang thi sơ sinh lúc này còn đang ăn từng miếng từng miếng một.

“Một đám phế vật.” Anh Báo nhìn một đám thô để trốn sau lưng, hận không thể không quen biết họ, từng đưa một con nói không sợ, kết quả thì sao?

Còn nói là một cỗ thi thể, có gì đáng sợ chứ.

Anh Báo ba bước thành hai bước, không đến mấy bước chân đã đến bên chiếc xe van bạc, dùng lực kéo một cái, cửa xe liền được mở ra rồi.

Phượng Hâm nhìn đến đây thì không thể không khâm phục người đàn ông được xưng là anh Báo này, khí lực thật không chỉ lớn một chút đâu.

Lúc anh Báo kéo cửa xe ra, liền nhanh chóng lùi lại hai bước, về mặt cảnh giác nhìn chiếc xe van.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Có người là có thị phi 2

Anh Báo mở cửa ve vừa vặn là vị trí nữ tang thi ngồi.

Không có chỗ chống đỡ, thi thể không toàn vẹn đó chầm rãi từ bên trong rơi ra ngoài, ngã trên mặt đất.

Đám đông nín thở, một hơi cũng không dám thở ra, chăm chăm nhìn thứ được gọi là tang thi.

Anh Báo khom lưng xuống nhìn, vẫy tay với đám đông.

“Không có chuyện gì, là một người phụ nữ đã chết.”

Cuối cùng hẳn cũng hiểu rồi, thi ra đây chính là tang thi mà em gái kia nói, cùng với đám quái vật ăn thịt người đụng phải lần trước đơn giản là không thể so sánh.

Gã gãy nhom thô kệch thấy thi thể thì khinh thường nhìn Phượng Hâm một cái, đàn bà đúng là vô dụng, chỉ là một thi thể mà gọi cái gì tang thi.

“Anh nói nghe này em gái, lần sau nhìn kỹ hăng nói, thể này rất dễ dọa đến người già và trẻ con đó.”

Gã gãy nhom thô kệch vừa nói vừa đi đến gần thi thể, không chút để ý đá mạnh một cái.

Con mẹ nó, cho mày dọa ông đây này.

Phượng Hâm một lần nữa đánh giá đám người này, người già và trẻ con? Cả đám là một lũ thò đế.

Anh Báo quay về bên Phượng Hâm, “Đừng sợ, tang thi không có gì đáng sợ, chỉ là một cỗ thi thể mà thôi, mấy bọn quái vật ăn thịt người mới đáng sợ.

Em gái, đừng đi thành phố A2 nữa, ở đó khắp nơi là quái vật ăn thịt người.”

Phượng Hâm: “...”

Nói đến đây thì tang thi sơ sinh kia tại sao không thấy xuất hiện?

Anh Báo thấy Phượng Hâm không nói lời nào thì cho rằng cô đang xấu hổ rồi.

“Em gái, không cần thấy xấu hổ, con gái nhát gan là chuyện rất bình thường, em gái anh nhìn thấy nhện cũng hét lên rất to.”

Phượng Hâm: “...”

Sao cô lại có cảm giác đàn gãy tai trâu nhỉ, đây là lần đầu tiên cô chợt có xúc động mong có mấy con tang thi đến đây đánh cho đỡ ngứa tay.

Anh Báo cố gắng để cho khuôn mặt trở nên dễ gần một chút.

“Em gái, em anh học đại học quý tộc ở A3, anh thật sự rất lo cho nó.”

Phượng Hâm có thể nhìn ra, biểu tình của người đàn ông này rất kỳ quặc, nhưng sự sầu lo không phải là nói dối.

“Hiện tại chỗ nào cũng có tang thi, chính là mấy quái vật ăn thịt người đó.”

Anh Báo không hiểu gãi gãi đầu, lại quay đầu nhìn thi thể rơi ra từ trong xe, lại nhìn mấy quái vật ăn thịt người mà bọn họ liều mạng giết chết.

Gã gầy nhom thô kệch ‘xi’ một tiếng, bữu môi nhìn về phía Phụng Hâm.

“Càng nói cô càng mạnh miệng rồi, tang thi với quái vật ăn thịt người sao có thể đem ra so sánh?”

Phụng Hâm ánh mắt lạnh lùng nhìn gã gầy nhom thô kệch, kẻ không có gan mở mồm ra lại rất tiện.

“Khí gầy, câm miệng.”

(5 Nương Tử: 瘦猴: con khi gầy. Hán Việt là Sấu Hôu, nhưng mình dịch để nguyên nghĩa đen biệt danh. Tác giả cũng dùng cụm từ 尖嘴猴腮的男人 miệng hô diện mạo giống khi để miêu tả gã này, mình thay thế bằng cụm gầy nhom thô kệch ở phía trên vì không nghĩ ra cụm từ nào sát nghĩa, cụm từ này miêu tả diện mạo xấu xí.)

“Anh Báo, không phải anh đang rất lo lắng hay sao? Cũng không biết Bàn Nha lúc này thế nào rồi?”

(5 Nương Tử: Bàn Nha: 胖丫, 胖 Bàn là mập, 丫 Nha trong nha đầu. Bàn Nha có nghĩa là cô bé mập. Mình để nguyên Hán Việt cho ngắn gọn, có ai còn nhớ Bàn Nha được nhắc qua ở đâu không nhỉ □)

Bàn Nha? Cô cảm giác đã nghe được xưng hô này ở đâu đó, nhất thời lại không thể nhớ ra.

Nếu như người này đang ở trong trường học, thì nhất định cũng là lãnh ít dữ nhiều rồi.

Trường học là nơi có nhân khẩu đông đúc nhất, đó cũng là nơi đầu tiên bị tang thi chiếm đóng.

Khi gầy trào phúng nói: “Anh Báo, đàn bà cũng chỉ có chút tác dụng ở trên giường, chúng ta đừng lãng phí thời gian với cô ta nữa.”

Suy nghĩ của gã rất đơn giản, một người phụ nữ mà cũng có thể sống sót chạy khỏi thành phố A3, vậy thì ở đó nhất định sẽ an toàn hơn so với thành phố A2.

Phụng Hâm quay đầu nhìn chằm chằm Khi gầy, nhìn một nơi nào đó phía sau lưng gã, khóe miệng khẽ cong, khinh thường phụ nữ sao, thật thú vị.

Vậy thì tiếp theo đây, đừng để người phụ nữ là cô đây xem thường thì tốt rồi.

“Anh gọi là Khi gầy?” giọng nói nhẹ như không này khiến cho người ta có chút gì đó không đúng.

“Đúng vậy, anh em đều gọi anh là Khi gầy, sao nào? Có hay không?”

Phụng Hâm cười lạnh, “Có hay hay không không quan trọng, chạy có nhanh hay không mới quan trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Có người là có thị phi 3

Khi gầy bị lời Phụng Hâm nói làm cho ngậy người, sau đó ngẩng đầu hống hách nói: “Cái này không cần phải nói, anh đây chính là một thần thoại, còn chưa từng có ai có thể đuổi kịp anh đây đâu.”

Tang thi sơ sinh vô thanh vô tức từ trong xe van ló đầu ra, hai bên mép không ngừng chảy ra chất dịch màu vàng.

Đám đông đều đang chú ý đến Phụng Hâm và Khi gầy, lúc tang thi sơ sinh xuất hiện họ cũng không nhìn thấy.

Chỉ có anh Báo trong mắt là sự lo lắng nhìn Phụng Hâm, không gì quan trọng hơn so với em gái hắn.

Phụng Hâm nhướn mày, “Nếu như anh đã chạy nhanh như thế, thì bây giờ có thể bắt đầu rồi đó.”

Khi gầy không thêm suy nghĩ nói: “Mẹ nó, con đàn bà này bị điên à!”

Đám đông phản ứng có điều kiện lùi lại một bước, có người có lòng tốt nhắc nhở:

“Mau, mau, Khi gầy chạy mau!”

“Nhanh lên!”

“Tên ngu ngốc này mau chạy đi!”

“Mau nhìn đằng sau!”

...

Có người cứng ngắc chỉ vào tang thi sơ sinh, không nói được một lời.

Khi gầy bị bọn họ làm cho lo sợ, thân thể vì thế mà phát run, gã cho rằng con tang thi dưới chân sống lại rồi.

Gã máy móc cúi xuống nhìn thi thể dưới chân.

Phát hiện thi thể vẫn như trước, trong lòng liền thả lỏng, cả cơ thể lại tràn đầy sức sống.

Hai tay gã chống hông gào lên mừng rỡ.

“Mẹ nó, bọn khốn nạn này, cùng với con đàn bà này đùa giỡn vui sao?”

Nếu như không phải tố chất tâm lý của tao vững mạnh thì đã bị chúng mày dọa chết rồi.”

Đám đông chỉ tang thi sơ sinh phía sau lưng Khi gầy, đầu lắc không ngừng.

Cũng không biết là ai nói một câu, “Cái chết, mau chạy đi!”

Phản ứng có điều kiện của những người khác là chạy về phía sau.

Lúc này Khi gầy mới cảm thấy có chuyện gì đó sai sai rồi, mấy người này không có chút gì là giống như đang nói giỡn.

Quan trọng là gã cảm giác được phía sau lạnh đến dựng tóc gáy.

Anh Báo nhìn thấy biểu tình kinh hoàng của mọi người, không nhẫn nại được quay người lại, chẳng phải chỉ là một người phụ nữ đã chết hay sao?

Tang thi sơ sinh trong chiếc xe van bạc liền đập vào mắt hắn.

“Mau chạy đi, trong xe có một quái vật ăn thịt người.”

Anh Báo nghĩ tới cụm từ mà Phụng Hâm nói, liền đổi lại hô lên: “Có một tiểu tang thi, chạy đi a!”

Khi gầy cơ thể run lẩy bẩy như một con sư tử, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp.

“Anh Báo, chân em, chân em mềm nhũn rồi, mau, mau đến, cứu em.”

“Phé vật.”

Anh Báo dứt lời liền chạy về phía Khi gầy, mặc dù hắn khá ghét cái gã leo mép này nhưng cũng không thể thấy chết không cứu.

Phụng Hâm lạnh lùng đứng một bên nhìn, Khi gầy mặc quần bò màu sáng, lúc này thì đã biến thành màu sẫm rồi.

Tiếng ‘tè tè’ truyền vào bên tai.

Đây chính là hạ màn của vở kịch giả làm anh hùng, một lát liền trở thành con gấu chó đái bậy rồi.

Khỏe miệng Phụng Hâm khế cong, cô ghét Khi gầy, là sự chán ghét từ trong nội tâm, nhìn gã làm cô nhớ tới tên tiểu nhân âm hiểm Vương Thiệu Vỹ.

Loại người này sống chỉ tỏ lẳng phí thức ăn, ngoài ra chẳng có tác dụng gì.

Nếu không cô chỉ cần nói một câu liền có thể cứu được gã.

Một người nếu kìm nén hơi thở, đứng yên không cử động, tang thi sẽ không thể phát hiện ra, giống như tang thi sơ sinh lúc này.

Một tiếng rống rất nhỏ, nếu không chú ý sẽ không thể nghe thấy.

Khi gầy bị dọa tới mức ngã trên mặt đất, hai tay cố gắng chống lên bò.

Gã nghe được âm thanh ở phía sau gã, vô cùng vô cùng gần.

“Cứu tôi, cầu xin các người cứu tôi, tôi không muốn chết, tôi thực sự không muốn chết.”

Phụng Hâm cười lạnh, chết? Ai mà muốn chết, cô của kiếp trước cũng muốn sống sót.

Chương 69: Có người là có thị phi 4

Tốc độ của anh Báo rất nhanh, mắt thấy đã sắp tới gần Khi Gầy.

Lúc này, tang thi sơ sinh luôn ở trong xe van bạc có động tĩnh rồi.

Chỉ thấy nó từ trong xe nhảy xuống mặt đất, cũng có thể nói là rơi xuống mặt đất, vì dù sao cũng là mông tiếp xúc trước.

Phải biết rằng trẻ sơ sinh tám chín tháng cũng biết bò, biết lật người rồi.

Lúc này nó biến thành tang thi, không biết thì cũng sẽ biết, tất cả đều dựa vào bản năng.

Khoảng cách giữa Khi Gầy và tang thi sơ sinh vô cùng gần, không đầy hai mét.

Mùa hè ăn mặc khá thoáng mát.

Khi Gầy cảm giác cổ chân bị một thứ nhầy nhụa, lạnh lẽo đến mức thấu xương bất được rồi, hơn nữa còn đang lần trùng lên cơ thể gầy.

Cả người gầy bị dọa tới mức không dám động đậy, chỉ sợ động một cái sẽ bị ăn mất.

Gầy chỉ biết vô lực gào lên: “Đừng mà, cầu xin mày đi xuống đi, đi xuống...” nói đến đây thì biến thành gào khóc.

Anh Báo chân sau liền tới bên Khi Gầy rồi, hần nhanh chóng đưa tay phải ra muốn đánh bay tang thi sơ sinh.

Đánh được mới là lạ, thanh sắt trong tay hần chợt không thấy nữa rồi.

Bất tri bất giác mới nghĩ lại, lúc nhìn thấy Phượng Hâm, vì sợ dọa đến cô nên đã thuận tay đưa gậy sắt cho một tên đàn em đứng sau rồi.

Tháng sáu vốn dĩ nóng bức, lại thêm hai ngày nay không có mưa, oi nóng càng thêm rõ rệt, cơ thể tang thi sơ sinh càng thối rửa nhanh rất nhiều.

Trên người nó còn đóng mấy tầng máu khô, có thể suy đoán là máu của người phụ nữ đã chết, theo sự chuyển động của nó từng mảng từng mảng rớt xuống kèm theo mùi thối rửa.

Cho dù là loại đàn ông thân kinh thô như anh Báo nhìn cũng không hạ thủ nổi, thật sự quá ghê tởm rồi.

“A!” Sau một tiếng gào đến tê tâm phế liệt, chỉ thấy Khi Gầy thờ ra thì nhiều hít vào thì ít.

Khi Gầy dùng hơi tàn cố ngóc đầu dậy, thấy anh Báo đứng bên cạnh xem náo nhiệt không ra tay giúp đỡ, trong lòng tràn ngập hận ý.

Nếu như không phải hần ta cứ muốn mở chiếc xe van ra, thì làm sao tang thi thoát ra ngoài được?

Nếu như không phải tại hần ta thì mọi chuyện này sẽ không xảy ra.

Khi Gầy khó nhọc vươn tay gơ về người bên cạnh.

“Anh Báo, cứu em!” máu bên khóe miệng Khi Gầy không ngừng chảy.

Anh Báo nhìn bàn tay dính đầy máu tươi, trên mặt có chút ăn năn, hần không nên do dự mới đứng.

Nếu như không phải tại hần vừa rồi do dự một lát, không chừng Khi Gầy sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tang thi sơ sinh rút móng vuốt từ sau lưng Khi Gầy ra, cúi đầu bắt đầu cắn xé ăn thịt.

Cơ thể Khi Gầy co giật hai cái, bàn tay buông thõng xuống.

Phượng Hâm nhủu mày nhìn một màn này, tang thi sơ sinh có nanh vuốt sắc nhọn, mỗi lần cắn là cắn xuống một miếng thịt rất to.

Có thể nói mỗi lần đều không phải là vết thương chí mạng, nhưng nỗi đau tê tâm phế liệt Khi Gầy mỗi lần đều có thể cảm nhận được.

Có lẽ so với chết còn đau đớn hơn.

Những người may mắn sống sót khác đứng ở một vị trí rất xa nhìn, không người nào có ý định đi lên cứu giúp.

Chỉ có anh Báo mất to như chuông đồng đã đổ thành một mảnh, xoay người tìm một cành cây trên mặt đất, nhắm vào đầu tang thi sơ sinh đánh xuống.

Tang thi sơ sinh cảm nhận được anh Báo đến gần, nó ngẩng khuôn mặt đầm máu lên gào rống với anh Báo.

Phượng Hâm biết, lúc tang thi đang ăn, chúng sẽ đe dọa bất cứ sinh vật nào tiến đến gần, cũng có thể nói đó là một sự cảnh cáo.

Điểm này có chút giống với loài chó đang ăn, cũng sinh ra một loại bản năng bảo hộ đồ ăn của mình, cho dù là chủ của chúng cũng rất dễ bị cắn.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Có người là có thị phi 5

Phượng Hâm đứng đó, khuôn mặt vô cảm nhìn sự tình diễn ra trước mắt.

Chỉ thấy Khi gầy ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, đôi mắt xẹt qua tia âm độc.

Đây là có ý tứ trách cô sao? Đúng là nực cười.

Nếu như Khi gầy không chạy qua đó đá thì thể nữ kị, hoặc là lúc người khác kêu hấn mau rồi đi, thì hấn bỏ chạy nhanh một chút.

Thì mọi chuyện sao có thể xảy ra được?

Trùng sinh quay về, Phượng Hâm hiểu ra một điều, phạm sự có nhân mới có quả.

Anh Báo không chút sợ hãi về sự cảnh cáo của tang thi sơ sinh, ra sức vung cây gậy gỗ trong tay.

Mắt sắp thấy nện trúng đầu tang thi sơ sinh thì trước mắt hoa một cái, tang thi sơ sinh bất chợt biến mất.

Lúc ánh Báo ngẩng đầu lên tìm kiếm thì nghe thấy tiếng mắng chửi cùng cầu xin từ nhóm người đứng đằng xa vang lên.

“Tên điên Khi gầy này, tránh xa tao ra.”

“Cút đi, mau cút đi.”

“Nhanh! Đánh chết hấn, đánh chết hấn đi.”

“Cầu xin mày đừng có đi qua đây.”

...

Tất cả mọi chuyện diễn ra đều được thu vào trong tầm mắt Phượng Hâm.

Cây gậy của anh Báo đập xuống thì đồng thời Khi gầy cũng bò dậy tháo chạy, đôi môi trắng bệch nhếch lên tựa như lời chào gọi của tử thần.

Tốc độ đó rất nhanh, gần như là phát sinh trong chớp mắt.

Vốn dĩ cô còn nghĩ rằng Khi gầy sẽ lao về phía cô.

Không ngờ hấn lại xông về phía nhóm mấy người may mắn sống sót.

Khoảng hơn hai mươi người đang tập trung lại với nhau, lúc này người thì chạy hướng này, người thì chạy hướng kia, hỗn loạn y hệt nồi cháo thập cẩm.

Khi gầy lao vào trong đám người, máu tươi vương bên khóe miệng kéo thành nụ cười.

Tiềm năng ẩn tàng trong con người trước thời khắc sinh tử đúng là vô hạn.

Tang thi sơ sinh cũng không cô phụ tấm lòng của Khi gầy, một lát liền nhảy đến lên người một người đàn ông đáng người thấp bé.

Người đàn ông hoảng loạn nhìn tang thi sơ sinh treo ở trước ngực, không nghĩ tới dùng gậy sắt trong tay, mà dùng tay không túm lấy nó muốn kéo ra.

Móng vuốt của tang thi sơ sinh đã ngấp sâu vào vai người đàn ông, hấn sao có thể để bị kéo đi.

Người đàn ông thấp bé trong lòng tuyệt vọng, chỉ có thể không ngừng kêu cứu.

“Cứu tôi với! Cầu xin các người cứu tôi với! Mau giúp tôi kéo nó ra.”

Giống như lần trước, tất cả đều nhanh chóng cách xa tang thi sơ sinh.

Anh Báo rất nhanh đã đuổi tới nơi, nhìn đám đông đang không ngừng rút lui, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

“Còn ai bỏ đi một bước thì ra khỏi đội ngũ của tôi.”

Một đám bỏ đi, đi theo hấn đúng là làm mất hết mặt mũi của hấn.

Đám đông nghe thấy lời anh Báo nói thì tất cả đều dừng lại cước bộ, bọn họ mà rời khỏi đội ngũ thì khác gì bảo bọn họ đi chết đi.

Mẹ nói, liều vậy.

Dưới mệnh lệnh của anh Báo, người đàn ông thấp bé và tang thi sơ sinh bị bao vây lại.

Người đàn ông nhìn thấy anh Báo thì mắt sáng lên, “Anh Báo, em không muốn chết, cứu em! Cứu em với!”

Anh Báo mặt mày căng cứng, hấn cũng muốn cứu người nhưng lại không có cách nào, chỉ sợ bị tang thi cào một chút cũng sẽ biến thành tang thi.

“Tam nhi, anh Báo có lỗi với cậu, cậu an tâm đi đi!”

Sau đó hướng về đám người hô lên: “Động thủ.”

Người đàn ông thấp bé trong lòng tràn ngập tuyệt vọng vùng hấn ý, suy nghĩ duy nhất lúc này là bọn họ cũng không muốn cứu hấn, bọn họ muốn giết chết hấn.

Lúc gậy gộc của mọi người hạ xuống, tang thi sơ sinh chuyển mình nhảy về phía một người mập mạp.

Lúc này toàn thân nó đã nhuộm đầy máu rồi.

Người mập nhìn thấy một quả cầu nhỏ đầy máu đang bay về phía mình, bị dọa tới mức run tay làm rơi cây rìu xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Có người là có thị phi 6

Gậy gộc của mọi người không kịp phản lại, tất cả đều rơi xuống người Tam nhi.

Có một cây gậy khá thô cứng trực tiếp đập vào đỉnh đầu Tam nhi, trong chớp mắt sọ liền vỡ ra.

Lúc này một giọng nói thô ráp truyền vào tai mọi người.

“Mập mạp, mau tránh ra.”

Anh Báo ở phía đối diện Mập mạp muốn ra tay giúp đỡ mà không kịp thời, chỉ có thể đứng xa xa nóng vội.

Mấy người đứng gần Mập mạp gần đó không ra tay giúp đỡ, ngược lại còn lùi về mấy bước.

Một lúc sau xung quanh Mập mạp đã trở thành một bãi.

Phượng Hâm nhúu chặt mày, đội ngũ thế này không chết cũng khó.

Cô chỉ cảm thấy tiếc nuối duy nhất anh Báo, hấn là một người đàn ông gan dạ, đương nhiên cũng là một người hữu dũng vô mưu, chỉ hợp làm một người xung phong xuất trận, không thích hợp làm thủ lĩnh.

Mập mạp chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, điều này lại giúp hắn tránh được một kiếp.

Tang thi sơ sinh bỏ nhào vào khoảng không bay qua đỉnh đầu Mập mạp, rơi xuống mặt đất.

Chỉ thấy nó yếu ớt gào lên một tiếng, xoay lại cơ thể nhỏ nhắn lại hướng về phía Mập mạp gần đó bò qua.

Vị trí của Phụng Hâm lúc này chính là phía sau tang thi sơ sinh, cô muốn nhanh chóng kết thúc mọi chuyện rời khỏi nơi này.

Mọi chuyện nói đến cùng vẫn là do cô khởi đầu, cúi người nhặt một thanh đường đao, nhanh chóng xông lên, lúc tang thi sơ sinh dừng lại, vừa quay đầu thi đã bị một nhát chém ngang thân thể.

Máu đỏ sẫm chảy ra đầy đất, trái tim từ lâu đã ngừng đập cùng ruột gan vương vãi khắp nơi.

Mấy người năng lực tiếp nhận hơi kém một chút liền ‘ợ’ một tiếng không ngừng nôn khan.

Suy nghĩ duy nhất của mọi người lúc này là, đây đúng là phụ nữ sao?

Phụng Hâm đứng đó, mặt mày vô cảm, dường như mọi chuyện vừa phát sinh không liên quan gì đến cô.

Nhưng rất nhanh cô liền phát hiện mình đã bị đám đông cô lập rồi.

Xung quanh phạm vi một mét của cô ngoại trừ anh Báo, còn lại không có ai.

Tất nhiên chút chuyện nhỏ này không mấy may ảnh hưởng gì tới cô.

Ngược lại vì tang thi sơ sinh, nên xử lý gã Khi gầy thì mọi người lại quên mất.

Khi gầy đã bị móng vuốt của tang thi sơ sinh đâm xuyên tim nên mới chết, đầu não lại không có thương hại.

Có thể nói gã sẽ bị biến dị chỉ là vấn đề sớm muộn.

Mọi người còn chưa kịp vui mừng thì nghe thấy tiếng một người trong nhóm sợ hãi hô hoán.

“Nhìn kia! Mọi người mau nhìn kia! Cánh tay Khi gầy đang động đậy.”

Tiếp theo đó là tiếng gào rống không to không nhỏ từ phía Khi gầy truyền tới.

Trong lòng mọi người hồi hộp, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đây? Trong lòng mỗi người đều rất rõ.

Thời gian tựa như dừng tại giây phút này.

“Chúng mày đám ngu này lẽ nào chết còn chưa đủ, còn không nhanh động thủ!”

Dáng vẻ anh Báo hận không thể rèn sắt thành thép, nếu không mở miệng nói chuyện thì có lẽ còn có chút phong phạm đại tướng.

Một người đàn ông tay cầm rìu cách Khi gầy gần nhất cuối cùng cũng tỉnh lại.

Chỉ thấy hắn dùng lực vung cây rìu trong tay phải hướng về phía cổ Khi gầy bổ tới.

Vừa bổ vừa gào mắng, “Mẹ nó thằng khốn này, chết rồi còn muốn kéo theo mấy người đê mê lưng.”

Người đàn ông hai nhát đã chém Khi gầy đầu lia cổ rồi.

Hắn dường như vẫn chưa xả hết tức giận, liên tiếp bổ xuống khiến đầu Khi gầy nát tương.

Cuối cùng, vẫn là anh Báo hô lên “Đủ rồi!”, hắn mới dừng lại.

Mọi người mau chóng dựa sát vào anh Báo, trong lòng mỗi người vô cùng bất an.

Thế giới này thật quá đáng sợ, ai cũng không biết giây tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì? Nói không chừng giây tiếp theo người biến thành tang thi sẽ chính là người.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Có người là có thị phi 7

Trong không khí ngoài mùi máu tươi nồng đậm ra thì không còn gì khác.

Phượng Hàm đứng đối diện anh Báo, tất cả người may mắn sống sót đều đứng sau lưng hắn.

Từ xa nhìn lại, còn cho rằng một người đang đối đầu với một nhóm người.

“Em gái, anh phải đi thành phố A3 rồi. Em đi một mình quá nguy hiểm, đi cùng bọn anh đi, trên đường chúng ta còn có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Phượng Hàm nhìn những khuôn mặt rõ ràng không hoan nghênh cô phía sau anh Báo, trong lòng không cho là vậy.

Cô không dễ dàng gì mới từ đó chạy ra ngoài, sao có thể chạy về đó chứ?

“Không cần, tôi phải đi thành phố A1, quân đội đóng ở đó, đến đó mới có hy vọng tiếp tục sống sót.”

Người đàn ông tay cầm rìu đứng sau anh Báo, cũng chính là người đã bỏ đầu Khi gậy nát thành tương, bữu môi khinh thường.

Một người phụ nữ mà cũng muốn đến thành phố A1, đúng là mơ giữa ban ngày, có thể sống đến lúc đến được thành phố A2 cũng nên cười trộm rồi.

Phượng Hàm nhìn rõ nhất thanh nhị sở biểu tình của người đàn ông kia.

Rất nhanh cô liền chuyển tầm mắt lên người anh Báo, trầm giọng nói: “Phía bên kia con đường này, còn có một nhóm quân đội, họ cũng đang đi đến thành phố A1.”

Phượng Hàm vừa nói vừa chỉ về phía nhóm Hàn Tinh Diệu đang dọn dẹp đường đi.

“Từ đây xử lý sẽ dọn được một con đường đủ cho một chiếc xe đi qua, rất mau sẽ chạm mặt bọn họ thôi. Hiện tại số lượng tang thi ở thành phố A3 so với nhân loại đông hơn rất nhiều, anh phải cẩn thận.”

Những lời này là Phượng Hàm nói với anh Báo, sự sống chết của những người còn lại cô không quan tâm.

Người đàn ông cầm rìu phía sau anh Báo ‘xi’ một tiếng, “Làm thế quá tốn thời gian, chúng ta nhảy lên trên nóc xe đi nhanh hơn nhiều.”

Đàn bà đúng là lắm lời, quân đội hay không thì liên quan gì đến bọn hắn?

Nếu như giống như những quân nhân ăn thịt người đến không còn xương cốt như bọn hắn gặp phải trước kia, thà rằng không đụng phải còn hơn.

Những người khác vừa nghe liền phối hợp.

“Đúng vậy, quá lãng phí thời gian.”

“Đúng thế, bây giờ giết người có khác gì giết lợn đâu? Quân nhân với thổ phỉ thì khác gì nhau.”

“Anh Báo, chúng ta mau đi đi! Đừng nghe lời con nhóc này, vừa nhìn là biết không có ý tốt.”

“Đúng, nếu không phải tại cô ta bảo chúng ta mở cửa xe van ra thì Khi gậy và Tam nhi cũng sẽ không chết.”

Câu nói cuối cùng của người đàn ông cầm rìu mới là câu máu chó, làm cho người ta mặt danh dăng lên hận ý.

Phượng Hàm nghe thấy đám đông nhắm về mình không ngừng thì thầm, trong lòng cạn lời.

Mấy người này đúng là não ngắn, cô nói bọn hắn mở thì bọn hắn liền mở ra sao?

Nghe lời như thế, vậy cô bảo bọn hắn đi chết sao không đi chết.

Vốn dĩ cô không muốn nhiều chuyện, tuy nhiên nếu có người đến gây chuyện thì không thể trách cô được.

Phượng Hàm đang định nói thì bị một giọng nói trực tính chặn lại.

“Câm mồm lại hết cho tao, còn ai nói nữa thì cút ra ngoài.”

Anh Báo không nhịn được lên tiếng, ồn chết đi được, mấy tên chỉ giỏi động mồm, không có gan động thủ.

Nhìn em gái nhà người ta vừa xinh đẹp, thân thù lại tốt, khiến cho người ta rất yêu thích.

Không biết bọn đầu đất này nghĩ cái gì nữa?

“Em gái, em đừng nghe lời của bọn nó, bọn anh sẽ nghe lời em, bắt đầu từ bên này dọn dẹp gấp mọi người bên kia, như thế sẽ tiết kiệm được nhiều thời gian hơn.”

Nhiều người thế này nhảy qua nhảy lại trên xe cũng không tiết kiệm được bao nhiêu thời gian.

“Anh Báo, những quân nhân đó đối xử với chúng ta thế nào anh quên rồi sao?”

Sau câu nói này không khí liền trầm mặc một chút.

Phượng Hâm hồ nghi nhìn đám người, bọn hắn đối với quân nhân dường như có sự mâu thuẫn rất sâu.

Anh Báo xoa xoa tay.

“Đừng nói nữa, cũng không phải tất cả quân nhân đều như thế.

Mọi người mau chóng bắt tay làm, chúng ta phải mau chóng đến thành phố A3, muộn rồi sẽ không đến kịp.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Có người là có thị phi 8

Anh Báo vỗ vỗ vai Phượng Hâm, hoàn toàn không nhìn thấy biểu tính ẩn nhẫn của những người phía sau.

Phượng Hâm thật sự phải bỏ ra rất nhiều ý chí mới nhìn không tránh ra.

Cô vẫn không quen cùng với người lạ tiếp xúc, đặc biệt là tiếp xúc thân thể khiến cho cô thấy phiền chán.

Anh Báo mở balo ra, từ bên trong lấy một chút đồ ăn, dưới ánh mắt không đồng tính của đám đông đưa cho Phượng Hâm đối diện.

“Em gái, em chỉ có một mình, trên đường đi không có người chiếu cố, lúc này không giống như trước nữa, phải mạo hiểm tính mạng mới có đồ ăn.

Em cứ cầm mấy thứ này tạm thời ứng phó đi.”

Phượng Hâm lắc lắc đầu, “Anh Báo, ý tốt của anh tôi nhận, đồ ăn tôi có đủ rồi.”

Anh Báo nhìn balo sau lưng Phượng Hâm một cái, tạm không nói là nhỏ, lại còn móp như vậy thì bên trong còn đựng thứ gì kia chứ?

Hắn cho rằng Phượng Hâm ngại ngùng, không chút nghĩ ngợi thân thủ với lấy túi sau lưng cô.

Không ai chú ý đến, tay phải Phượng Hâm nắm lại rồi chậm rãi buông ra.

Anh Báo vừa mở ra, mảy liền nhũn chặt lại, bên trong chỉ có một bình nước và một miếng lương khô, còn lại chỉ có nước sát trùng và gạc băng bó loạn thất bát tao.

Trong lòng càng nghĩ càng không an tâm, một cô bé sao có thể sống sót trong mặt thế đầy rẫy tang thi này.

Hắn rất muốn đưa Phượng Hâm theo bên mình nhưng lại không có cách, em gái thân yêu của hắn còn đang đợi ở thành phố A3, hắn phải đi đón nó.

Ai mà biết tiếp theo chuyện gì sẽ xảy ra? Có phải sẽ là sinh ly tử biệt hay không?

Dưới sự phản đối không ngừng của Phượng Hâm, hắn chỉ giữ lại một bình nước và một túi bánh mỳ, còn lại đều nhét vào trong balo của cô.

“Về sau sẽ còn gặp lại.” Dứt lời, anh Báo quay người bắt đầu công việc xử lý dọn dẹp, không nhìn Phượng Hâm thêm lấy một lần.

Cô giống với em gái của hắn đều là những cô bé đáng yêu, chỉ hy vọng ông trời có thể phù hộ cho họ, người tốt sẽ được bình an.

Phượng Hâm nhìn bóng dáng cao lớn kia, lại nhìn người đàn ông cầm riều luôn cúi đầu phía sau lưng hắn, trong lòng liền hạ quyết tâm một việc gì đó.

Lúc đám đông không chú ý đến cô, dùng tinh thần lực ngưng kết lại một thanh kiếm chỉ nhỏ bằng móng tay, đâm về phía lưng người đàn ông cầm riều.

‘Phập’ một tiếng, thanh kiếm tuy nhỏ nhưng uy lực thì không thể coi thường.

Trực tiếp từ phía sau lưng người đàn ông cầm rìu đâm xuyên qua, để lại một lỗ thủng rất nhỏ khó mà nhìn ra được.

Người đàn ông cầm rìu cơ thể không kịp động một cái, cứ thế đứng đó cúi đầu.

Phượng Hàm khẽ nhủ mày, nghĩ xem có nên mở lời hay không.

Một người đầu trọc phía sau anh Báo chỉ người đàn ông cầm rìu, kinh sợ hô lên: “Vương Cường, ngực cậu chảy máu nhiều quá.”

Vương Cường đầu không ngẩng lên, không động đậy đứng đó, nếu nhìn kỹ sẽ thấy cơ thể hắn đang run nhẹ.

Phượng Hàm đã sống trong mặt thế ba năm, rất rõ ràng người đàn ông này đang có biểu hiện của việc sắp biến thành tang thi.

Đám đông nghe thấy lời người đầu trọc ngay lập tức tránh xa Vương Cường.

Tốc độ nhanh đến mức khiến người ta cạn lời.

Anh Báo quay đầu trừng mắt nhìn Vương Cường, lúc nhìn thấy gương mặt trắng bệch không chút huyết sắc của Vương Cường ngẩng lên, gây sát trong tay không chút do dự vung lên.

Người phía sau đến cơ hội né tránh cũng không có, đầu liền bị đập nát.

Vương Cường không có chút chống đỡ nào, một lát liền ngã xuống mặt đất không động đậy nữa.

Anh Báo siết tay đến mức gan xanh nổi lên, quay người tiếp tục công việc, đám đông nhìn nhau một cái, động tác trong tay gia tăng hơn rất nhiều.

Anh Báo trầm mặc không nói chuyện vẫn là có uy nghiêm hơn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cửu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Lộ trình mới bắt đầu

Lúc anh Báo tiêu diệt Vương Cường, Phượng Hàm đã không tiếng động rời đi rồi.

Còn về việc vì sao Phượng Hàm biết Vương Cường sẽ biến dị.

Rất đơn giản, lúc Khi gây lao vào đám người ngã không dậy nổi.

Móng vuốt của tang thi sơ sinh trên lưng gã đã cào lên chân một người đang đứng gần đó nhất, để lại một vết tích không dễ nhìn ra được.

Đám đông đang hoảng loạn không nhìn thấy, nhưng Phượng Hàm lại nhìn thấy nhất thanh nhị sở, kẻ đó chính là Vương Cường.

Phượng Hàm không quay đầu lại nhìn thêm lần nào nữa, cô thương thức anh Báo, lúc bọn họ gặp lại sẽ là lúc bọn họ hợp tác với nhau.

Mặt thế, sẽ không có ai vô duyên vô cớ đối xử tốt với người, cô cũng sẽ không như thế.

Trùng sinh trở về, cô sớm đã học được tuyệt tình, học được cách tính toán, học được cách làm thế nào để bản thân trở nên cường đại, học được cách làm thế nào để người khác ngưỡng vọng.

Câu nói cuối cùng của vị tăng nhân luôn vang vọng trong lòng cô.

“A di đà phật, thiện tai, thiện tai.

Con à, con phải nhớ, lực lượng một người dù có lớn đến đâu thì cũng có giới hạn.

Người không thể quên gốc, từ đầu đến cuối phải giữ tấm lòng lương thiện.

Tang thi vô tình vô ái, con người sao có thể tương đồng.

Đi đi! Nhớ kỹ! Hãy nhớ kỹ!!”

Câu nói này nói rất đúng, kiếp trước, cô độc lập không sự giúp đỡ, chết đến thê thảm, liên lụy đến cả chàng trai luôn đối xử tốt với cô.

Kiếp này, cô sẽ không phạm phải cùng một sai lầm.

Lúc gặp được anh Báo, một biện pháp chậm rãi hình thành trong lòng.

Cô phải có cộng sự, cộng sự có thể giúp cô trở nên cường đại, không phải một người, cũng không phải hai người, mà là rất nhiều người.

Phượng Hâm ở bên đường tìm được một chiếc xe con vẫn còn khá tốt.

Con đường tiếp theo khá là thông thoáng, trừ việc thỉnh thoảng trên đường xuất hiện thi thể tang thi bị giập nát, còn lại không thấy con nào còn sống, có lẽ là bị nhóm anh Báo xử lý sạch sẽ rồi.

Phượng Hâm phát hiện thời gian ở mặt thể trôi qua rất nhanh, trong chớp mắt trời lại tối rồi.

Trong lòng tính toán ước lượng một lát, cô đã đi được khoảng một phần tư lộ trình, cần thêm hai tiếng nữa là đến thành phố A2.

Gấp rút lên đường vào ban đêm không an toàn, phải biết rằng đến đêm, khứu giác và thính giác của tang thi sẽ trở nên nhạy bén hơn gấp đôi ban ngày.

Phượng Hâm quyết định sẽ qua đêm ở bên gốc cây bên đường đằng kia, ngày mai trời sáng lại lên đường.

Vốn nghĩ trực tiếp đi vào không gian.

Nhưng lúc nhìn thấy những ngôi sao thấp thoáng trên bầu trời, cô liền thay đổi chủ ý.

Bầu trời mặt thể luôn bao trùm một màn màu xám, có sao là rất hiếm gặp.

Mặc dù trong không gian tinh thần cũng có sao, nhưng cô lại luôn có cảm giác không chân thực.

Đằng trước không xa có một cây du cao hơn mười mét, cành lá vô cùng xum xuê, lá cây màu xanh thẫm, mặc dù không đẹp mắt lắm, nhưng ít nhất còn có cảm giác sự sống.

Mục tiêu của Phượng Hâm chính là nơi đó, cô quan sát cẩn thận xung quanh cây du, khẳng định không có nguy hiểm mới chuẩn bị nghỉ ngơi ở đó.

Dù sao trên trời rất nhiều nhưng lại không thể chiếu sáng được màn đêm u ám dưới này.

Phượng Hâm từ sâu trong lòng không thích màn đêm.

Không gian kín tối đen một mảnh sẽ làm cô nhớ đến đoạn năm tháng sống không bằng chết.

Thu thập vài thứ dễ cháy xung quanh, lưng dựa vào gốc cây, nhóm một đồng lửa nhỏ.

Phượng Hâm ngồi bên đồng lửa, dáng vẻ lười nhác ngồi đó, nhìn lên bầu trời âm đạm.

Cũng có thể là cô nhìn đến quá mức xuất thần, cũng có thể vì cô quá tưởng niệm.

Những vì sao trên trời dần dần kết tụ lại thành một gương mặt mà Phượng Hâm vô cùng quen thuộc.

“Nhiếp Minh.” Thanh âm như nước chảy mang theo sự nhớ nhung và trông ngóng, khiến người ta có xúc động muốn rơi nước mắt.

Lúc này, dưới bầu trời âm đạm cũng có một người nào đó, tay phải ôm lấy ngực nhìn về phương hướng thành phố A3, không biết đang nghĩ điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Cô chỉ muốn nghỉ ngơi

Ánh lửa yếu ớt trong màn đêm tối đen lại vô cùng bắt mắt.

Phượng Hâm vẽ mặt yên bình bên đồng lửa, nhìn qua giống như đang đi dã ngoại cắm trại.

Mặt thể sau ba tháng, mọi người đều sống trong sự kinh sợ sinh hoạt trong một góc tối tăm, ai mà có gan quang minh chính đại ngồi bên ngoài ngắm sao kia chứ.

Trong cơn gió mát lạnh pha tạp mùi vị máu tanh nhẹ nhàng, có thể nghe được tiếng gào rống của tang thi thấp thoáng từ xa vọng lại.

Phượng Hàm lấy ra một cái ly thủy tinh rỗng, nhìn cũng không thèm nhìn ngửa đầu uống.

Nếu như có người ở bên cạnh cô lúc này thì sẽ kinh ngạc phát hiện, lúc cô đưa tay lên thì cái ly thủy tinh rỗng kia đã chứa đầy nước trong vắt.

Phượng Hàm một hơi đã uống hết một bình nước rồi.

Thật sự là quá ngon rồi, mùi cỏ đậm đà, uống thế nào cũng thấy không đủ.

Phượng Hàm nhắm mắt, dựa vào thân cây, tựa như đang ngủ thì nghe thấy tiếng mấy chiếc xe máy từ thành phố A2 chạy ra truyền đến.

Tốc độ vô cùng nhanh.

Cô không kiên nhẫn mở mắt ra, cô chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, tại sao lại khó như vậy.

Chỉ hai ba phút sau, mấy chiếc xe máy xuất hiện trước mắt Phượng Hàm.

Phân chia thành hai phe rất rõ ràng, còn là hai phe đối địch nhau.

Chiếc xe đầu tiên ngồi một nam một nữ, nữ là một cô bé trên dưới mười tuổi, người nam bị che không nhìn rõ mặt.

Phía sau có bốn chiếc xe bám sát, mỗi chiếc đều có hai người ngồi.

Trong chớp mắt đã đi đến chỗ Phượng Hàm.

Phượng Hàm ngồi đó không động đậy, trong lòng đang nghĩ về điều tốt đẹp.

Mấy người này nhất định sẽ đi khỏi chỗ này.

Rất rõ ràng là sự tình đi ngược lại với nguyện vọng của cô.

Chiếc xe dẫn đầu lúc chỉ còn cách Phượng Hàm một mét thì dừng lại.

Hai người ngã xe rơi xuống đất.

Trong đó có cô bé ngồi phía trước ngã bay về phía Phượng Hàm.

Người nào đó hất tuyền đầy đầu, cô đây là nằm cũng trúng đạn sao.

Đỡ? Mấy người phía sau nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

Không đỡ? Mấy người phía sau nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Phượng Hàm do dự đỡ hay không đỡ trong tích tắc, người đã bay đến trước mặt cô rồi, tiếp đó thì tốt rồi, không còn được lựa chọn nữa, cô vừa giơ tay, người đã ngã vào trong lòng cô.

Kết quả là lực văng quá lớn.

Phượng Hàm trực tiếp tiếp xúc thân mật với thân cây sau lưng.

“Chị ơi, chị mau chạy đi, mấy người kia đều là người xấu.”

Cô bé vừa nói vừa cố gượng dậy, cô bé không muốn liên lụy tới người vô tội.

Lúc trước bố đã từng nói với cô bé rồi, lần này, bọn họ sẽ đi đến thiên đường gặp mẹ.

Cô bé rất nhớ mẹ, cũng muốn mãi mãi được ở bên mẹ.

Trong lòng cô bé cũng biết, chỉ có người chết mới có thể lên thiên đường.

Chị gái nhất định là không muốn đi rồi.

Phượng Hàm nghe giọng nói non nớt, đánh giá cô bé trong lòng, ngoài quần áo trên người bẩn thỉu thì cô bé không có chút vết thương nào.

Người đàn ông bị ngã xe kia thì lại không may mắn như vậy.

Chân hắn bị xe mô tô đè, nửa ngày mới rút ra được.

Người đàn ông không đi về phía cô mà chỉ miễn cưỡng đứng lên, quay lưng về phía cô, đối diện với đám người từ phía sau đang xuống xe.

Phượng Hàm không nhìn rõ dáng vẻ của người đàn ông, trên mặt hắn có một vết sẹo xiên từ đỉnh đầu đến khóe miệng, máu tươi không ngừng chảy xuống, hơn nửa khuôn mặt bị máu che phủ.

Trên người đàn ông càng không có chỗ nào là lành lặn, khắp nơi đều là vết tích đao chém để lại.

Cô bé từ trong lòng Phượng Hàm đứng lên đi về phía người đàn ông.

Thân ảnh nhỏ nhỏ đó toát lên vẻ quyết tuyệt, có thể nhìn ra được sự kiên định trong đó.

Phượng Hàm cầm đồ vật trong tay, nghĩ tới câu nói lúc rời đi của cô bé.

“Chị ơi, lát nữa chị hãy trốn đi, đây là vòng cổ mẹ tặng cho em, em tặng cho chị, nó sẽ bảo hộ chị một đời bình an.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cừu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Thì ra là hắn 1

Phượng Hàm về mặt vô cảm ngồi đó nhìn ánh lửa mong manh, không nói lời nào, cũng không rời đi.

Nếu như có người cẩn thận quan sát sẽ phát hiện cô đang siết chặt sợi dây chuyền trong tay.

Khoảng cách giữa nhóm hai người bên kia chỉ còn hai mét.

“Bố ơi, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt.” Cô bé đưa tay nắm lấy bàn tay đang khẽ run.

Người đàn ông không nói gì.

Gã đàn ông dẫn đầu đối diện phá lên cười quái dị.

“Chà! Tình cảm cha con thật tốt nhỉ?”

Người đàn ông ôm đầu cô bé úp vào trong lòng, nếu có thể, hắn nguyện ý bỏ ra mọi thứ chỉ để bảo vệ cho con gái được an toàn.

“Ô Nha (con quạ), đây là chuyện giữa hai người đàn ông chúng ta, người thả con gái ta ra rồi muốn chém muốn giết ta thì tùy người.” Giọng nói khàn khàn về kiệt sức.

Ô Nha tựa như nghe được chuyện gì vô cùng buồn cười, khóe miệng kéo lên trào phúng.

“Thả ra? Ông nghĩ có thể sao? Xem ra ông làm lão đại quá lâu rồi, đầu óc không còn linh hoạt nữa.

So với biết cứ ai thì ông phải là người hiểu rõ luật lệ của những kẻ như chúng ta mới đúng.

Muốn chết thì cùng chết.

Muốn sống thì toàn bộ kẻ khác cũng phải chết.”

Người đàn ông không nhìn Ô Nha nữa, mà cúi xuống nhìn con gái bé bỏng trước ngực.

“Tiểu Như, mẹ con ở thiên đường đợi chúng ta đã lâu lắm rồi, bây giờ chúng ta đi tìm mẹ được không?”

Cô bé ngoan ngoãn gật đầu.

“Vâng ạ! Về sau người một nhà chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau, không bao giờ lìa xa nữa.”

“Tiểu Như thật ngoan.” Người đàn ông nói, về mặt từ ái đưa tay vuốt mái tóc dài của cô bé.

Cô bé thiện lương giống như mẹ cô bé, nếu như nhân sinh có thể được lựa chọn một lần nữa, hắn nhất định sẽ rời khỏi bang phái, lão đại bang phái gì đó hắn cũng không thêm vào.

Hắn chỉ muốn làm một người đàn ông bình thường, có thể cho vợ và con gái một mái ấm.

‘Bóp bóp bóp’ Ô Nha vừa vỗ tay vừa nói: “Có muốn phát tiết một chút không anh em?”

Một tên mũi to vẻ mặt dâm ô nhìn cô bé: “Tất nhiên rồi, hai ngày nay anh em đều nhịn muốn hỏng rồi.”

“Đúng vậy, thế đạo bây giờ, sống một ngày cũng phải hưởng thụ một ngày, ai mà biết được mai còn sống hay không?”

“Nha đầu này tuy nhỏ một chút, nhưng cũng không phải chưa lớn, dùng để giải quyết tạm cũng không tồi.”

Đám người ta một câu người một câu chỉ trò cô bé bình luận.

Phượng Hân: “...” đám cận bã này sống đúng là chỉ tổ lãng phí lương thực.

Người đàn ông bên cạnh cô bé hiển nhiên là bị mấy người kia làm cho phần nộ quá mức.

Trong tay hắn không biết lúc nào đã cầm một thanh dao găm, kề lên cái cổ mảnh khảnh yếu ớt của cô bé.

“Bọn khốn kiếp chúng mày, tao sẽ tự tay giết con bé, không để chúng mày được như ý.”

Sau đó cúi đầu nói với cô bé: “Tiểu Như, con đi trước một bước, bố sẽ theo sau con.”

Khuôn mặt Tiểu Như trắng bệch treo lên một nụ cười mờ nhạt, “Bố, con không sợ, mẹ còn đang đợi con.”

“Con gái ngoan, nếu còn kiếp sau, chúng ta sẽ vẫn làm bố con, bố sẽ luôn ở bên cạnh hai mẹ con.”

Ô Nha âm hiểm híp mắt, không để ý nói: “Chết rồi cũng tốt, còn sống cũng tốt, có gì khác biệt sao? Anh em, tao nói có đúng không?”

“Kệ nó chết hay sống, có thể làm đều được.”

“Đúng thế, chết rồi còn có thể nghe lời, cứ giã giụa cũng làm lãng phí thời gian.”

Có kẻ còn bắt đầu thúc giục, “Này Châu bang chủ, nếu người còn là đàn ông thì đừng có lẽ mà lẽ mề mề nữa, mau động thủ, tiểu đệ đệ của ta chờ không nổi nữa rồi.”

Nói xong thì đám đông bị chọc phá lên cười, tên nào tên nấy dánh về hau háu khiến người ta nhìn mà buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Thì ra là hắn 2

Toàn thân người đàn ông phát run, bàn tay run rẩy siết chặt, chỉ vào Ô Nha muốn nói gì đó, không nhịn được phun ra một búng máu.

“Bố ơi, bố sao rồi?” Cô bé vẻ mặt lo lắng, cô bé đưa lưng về phía hắn, hai tay mở rộng che chắn bảo hộ hắn đằng sau.

Cô bé không dám quay đầu lại, dánh về của bố khiến cô bé trong lòng sợ hãi.

Sợ hãi đánh mất, sợ hãi bố sẽ đi trước cô bé một bước.

Bố bị thương rất nặng, cô bé phải dũng cảm, phải kiên cường, bảo hộ người đàn ông phía sau lưng đã vì cô bé mà bỏ ra tất cả.

“Các người là đám xấu xa, nếu dám động vào bố tôi, tôi sẽ liều mạng với các người.”

Thanh âm non nớt khiến cho đám người đối diện phá lên cười.

“Lão đại, đây còn là một dã nha đầu, khá được đấy!”

Ô Nha khước môi nhếch lên, “Đã cũng tốt, càng có hương vị không phải sao?”

Một tên đầu tóc tổ quạ gật đầu.

“Đúng thế, em thích nhất chính là loại này, lát nữa càng dã càng tốt, hết cũng càng to càng tốt.”

Những tên đàn ông nói xong thì không ngừng quét ánh mắt gian ác lên người cô bé, tựa như đang cân nhắc nên bắt đầu ra tay từ đâu.

Người đàn ông phần nộ muốn nói gì đó thì mới phát hiện, hắn thật sự không còn khí lực, trên đường đi máu không ngừng chảy, hắn đã đến điểm cực hạn rồi.

Nếu như không phải là không yên tâm về con gái, thì hắn đã sớm ngã xuống rồi.

Phải phí rất nhiều sức mới lau được vết máu bên khóe miệng, hắn cố hòa giải.

“Ô Nha, người không phải là đàn ông, đến một con bé nhỏ như này mà cũng không bỏ qua.”

“Bỏ qua? Giống như lúc đầu, ông đem người diệt toàn bộ người nhà tôi, bỏ lại tôi lúc đó mới mười tuổi.

Châu bang chủ, tôi rất tôn trọng quy tắc của một công dân tốt.

Muốn sống, toàn bộ người nhà khác phải chết.”

Ô Nha âm độc nhìn Châu bang chủ, hắn không nhắc đến còn tốt, vừa nhắc đến liền làm gã hận không thể thiên đao vạn quả.

Một đứa nhóc mười tuổi không một chỗ dựa, muốn sống sót phải bỏ ra người thường khó mà tưởng tượng được.

Người cha nuôi hờ của gã, là một lão già mắc chứng ảo dâm kinh khủng.

Mỗi ngày còn sống đối với gã mà nói là sống không bằng chết.

Vậy mà gã còn sống, sống sót đằng đẳng mười năm vì cái gì? Chính là vì ngày hôm nay.

Gã sẽ bỏ qua cho kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện sao? Đúng là người si nói mộng.

Không người nào phát hiện, lúc Phượng Hâm nghe đến Châu bang chủ thì cơ thể khựng lại một chút.

“Ô Nha, chẳng lẽ bố nuôi người không nói cho người biết nguyên nhân ban đầu vì sao ta giết cả nhà người? Có lẽ người cũng đã điều tra qua.

Bố ruột người là trợ thủ đắc lực của ta, nhưng hắn lại phản bội ta, lãnh nạn ở bang phái người ở hiện giờ.

Lại dẫn người đến đập phá nhiều cứ điểm của bang hội.”

Ô Nha phần nộ gào lên: “Đủ rồi, ngậm cái miệng thói của ông lại.”

Mẹ nó, cho dù mọi chuyện là thật thì thế nào? Gã lúc mười tuổi đã làm gì sai?

Người đàn ông nhìn biểu tình của Ô Nha có chút không đúng liền không muốn kích động đến gã nữa, sợ gã sẽ làm ra chuyện gì điên rồ hơn.

“Được, rốt cuộc người muốn gì? Mới có thể cho chúng ta chết thanh thản, là đàn ông thì nên rộng rãi một chút.”

Sự điên cuồng trong mắt Ô Nha đã giảm đi rất nhiều, gã nghiêng đầu như suy nghĩ rất lung.

“Mập, mày qua đây.”

Một tên thể hình béo mập từ trong đám người phía sau Ô Nha đi ra, nhìn qua ít nhất cũng phải 150 cân.

“Lão đại, lão đại, có em”

Ô Nha chán ghét nhìn, tên này béo đến mức không nhìn thấy mắt đâu nữa rồi.

“Mày thích đàn ông đúng không?”

Mập gật mạnh đầu, “Lão đại đúng là quan tâm đến bọn tiểu đệ chúng em rồi, đến sở thích của em mà anh cũng biết.”

Ô Nha nhìn cũng không muốn nhìn tên mập thêm một cái, quan tâm? Nghĩ cũng thật tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Thì ra là hấn 3

Ô Nha chỉ về phía đối diện, “Người đàn ông đó tặng cho mày, tận hưởng cho tốt.”

Mập không ngừng xoa xoa hai bàn tay to như con gấu, mặt mày hưng phấn.

“Lão đại vạn tuế, anh thật là quá tốt.”

Người đàn ông mắt đỏ sọc, hận không thể ăn tươi nuốt sống Ô Nha.

Đây không phải là sự xúc phạm thông thường, mà chính là sỉ nhục nhục nhã, nếu là một người đàn ông thì không thể nhẫn nại trước chuyện này, hấn lại càng không thể.

Cho dù có chết hấn cũng sẽ không để chuyện này xảy ra, chỉ là hấn có lỗi với Tiểu Như.

Người đàn ông cúi đầu, nhấc bàn tay vô lực lên, dịu dàng vuốt ve cái đầu nhỏ, chỉnh sửa lại những sợi tóc rối bù của con gái.

“Tiểu Như, con có sợ không?”

“Có bố bên cạnh, Tiểu Như không sợ.”

“Con gái của bố đúng là giỏi nhất.” Về mặt người đàn ông vui mừng thanh thản.

“Bây giờ chúng ta đi tìm mẹ, mẹ ở đó chờ lâu rồi.”

“Vâng.” Tiểu Như tựa như nhìn thấy mẹ đang ở phía trước đang vẫy tay, nở nụ cười ngọt ngào với cô bé.

Lúc này, thân thể người đàn ông tựa như vô lực chống đỡ, từ từ ngã xuống.

Mất thấy sắp ngã xuống đất, hấn đưa tay phải ra vịn vào vai Tiểu Như, nhìn qua dáng vẻ đang miễn cưỡng ngồi xồm xuống chống đỡ.

Ô Nha ánh mắt âm độc nhìn chăm chú người đàn ông nhếch nhác thảm hại.

Ai mà nghĩ rằng, chỉ mới vài ngày trước đây thôi, hấn còn là nỗi sợ hãi của toàn bộ hắc đạo thành phố A3.

Chỉ cần một câu nói của hấn, toàn bộ hai giới hắc bạch đều run sợ.

“Châu bang chủ sao thế? Có phải là đời không nổi nữa muốn được hưởng thụ không?”

Phượng Hâm từ đầu đến cuối bị đám người xem nhẹ, nghe giọng nói âm dương quái khí của Ô Nha da gà roi đầy đất, buồn nôn chết đi được.

Người đàn ông không nhìn Ô Nha nữa, hấn đem con dao găm sắc bén ánh lên tia lạnh lẽo, từ cổ dòi xuống trước ngực cô bé.

Lưỡi dao sắc nhọn đang hướng vào tim cô bé, cũng có thể nói là hướng vào trái tim của cả hai người.

Chỉ cần người đàn ông hơi dùng lực một chút, lưỡi dao sẽ đâm xuyên trái tim của hai người.

Dao găm bình thường sẽ không dài được như thế, nhưng thanh dao găm người đàn ông sử dụng là đặc biệt.

Phượng Hâm kiếp trước đã thấy qua thanh dao găm này, cán dao có một vết lõm, ẩn nhẹ một cái lưỡi dao sẽ không chỉ dài ra gấp đôi.

Mục đích của người đàn ông không nói cũng biết, chính là muốn đồng quy vu tận.

Phượng Hâm tay nắm sợi dây chuyền, bất giác lại siết chặt thêm.

Đồng tử của Ô Nha co lại nhanh đến mức làm người khác không nhìn ra được.

Muốn chết? Đâu có dễ như vậy.

Trong mười năm này, mỗi lần gã muốn tìm đến cái chết, nhưng cuối cùng lại vẫn còn sống đến hiện tại.

“Mập, qua đó đi, Châu bang chủ không đời được nữa rồi, mấy đứa khác cũng lên đi, thụ hưởng một chút, bất luận sống chết cũng không được dừng lại.”

Mấy tên đứng sau nghe thấy lời này của gã, tên nào tên này đều đều không nhịn được nữa hăm hở đi tới muốn đến trước lựa chọn.

Ô Nha không nhanh không chậm nói tiếp: “Châu bang chủ, hạ thủ nhanh một chút, cho dù thế nào thì lúc hai bố con các người còn thoi thóp một hơi thở

cũng sẽ được hưởng thụ sung sướng một chút.”

“Mày đúng là đồ súc sinh!” người đàn ông nắm chặt dao găm trong tay, kéo con gái từ trước ngực về phía sau lưng.

Hắn đã thay đổi chủ ý rồi.

Ý tứ câu nói cuối cùng của Ô Nha chính là cho dù đâm găm có xuyên vào tim, con người cũng sẽ không thể chết ngay lập tức, vẫn phải chịu sự đau đớn nên có.

Dù sao cũng phải chết, không bằng hắn liều mạng mở ra một con đường sống sót cho con gái.

Trên mặt Ô Nha treo lên một nụ cười đặt được mục đích, nhìn Châu bang chủ đang chậm rãi gượng dậy, gã giơ tay vỗ to hai tiếng.

“Tuyệt lắm, thật đúng với câu chết vinh còn hơn sống nhục.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cừu Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Thì ra là hắn 4

Gã mập sai hai cái chân voi từng bước tiếp cận người đàn ông.

Mấy tên phía sau gã không nhận được nồn nóng, mẹ nó, thằng này không đi nhanh hơn được à.

Thực ra, bọn chúng hoàn toàn có thể đi lách qua bên người tên mập.

Đáng tiếc là bọn chúng có tâm nhưng không có gan làm vậy, mệnh lệnh của lão đại là để bọn chúng theo sau tên mập.

Khoảng cách giữa hai bên cũng không cách bao xa.

Vài bước đã chỉ còn cách một mét.

Lúc này, Phượng Hâm luôn bị coi là người tàng hình ngồi dưới gốc cây đã cử động.

Cô không đứng dậy, cũng không nói lời nào.

Thay vào đó cô rút một thanh cùi tương đối to dưới đồng lửa lên, nhặt một bộ quần áo rách đã ướt đẫm dầu xe trước đó quăng vào đồng lửa.

‘Phùng’ một tiếng, ngọn lửa bốc lên cao đến một mét.

Bầu không khí căng thẳng lúc trước dường như tại thời khắc này ngưng đọng.

Mấy tên đối diện bất tri bất giác mới nhớ tới người bất nam bất nữ này.

Tại sao lại nói là bất nam bất nữ đây?

Một kiểu tóc đàn ông thường để, một thân quần áo vận động không phân rõ giới tính, đôi tay lại trắng ngần giống như con gái.

Tất nhiên là nếu như không phải làm gì thì tay đàn ông cũng sẽ rất trắng.

Từ lúc bọn hắn xuất hiện thì chưa từng ngừng đầu lên.

Vào trong mắt mấy tên này thì lại thành bị dọa sợ không dám động một cái, qua lâu như vậy nên bị lãng quên.

Tên mập nuốt nước miếng, mặt đầy thịt dao động theo động tác của gã.

Gã dừng bước quay lại về phía Ô Nha, “Đại ca, em muốn đưa con trai ngồi dưới gốc cây kia.”

Ô Nha âm độc nhìn tên mập, thằng này chỉ biết làm phí thời gian của gã.

Tên mập cảm nhận được nhiệt độ xung quanh đang nhanh chóng hạ thấp, vai run run thấp thỏm nói: “Đại ca, em không cần nữa, Châu bang chủ vẫn tốt hơn...”

Về mặt Ô Nha ngay lập tức trời quang mây tạnh, cười lớn nói, “Châu bang chủ bị người ta ghét bỏ rồi nha.”

Người đàn ông không nói gì, cảnh giác nhìn đám người đối diện chăm chăm, hần cần phải tiết kiệm sức lực.

Phượng Hâm dường như cảm thấy bầu không khí chưa đủ náo nhiệt, tựa như vô tình gây mạnh thanh củi đang cháy trong tay.

Bộ quần áo đang cháy hướng về phía tên mập bay đến.

Tốc độ rất nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt đã bay đến trước mắt tên mập.

Đợi đến lúc gã kịp phản ứng lại thì đã không kịp nữa rồi.

Bộ quần áo đang cháy hừng hực đã rơi trúng vào cái bụng to của gã.

Tên mập hô lên một tiếng, áo gã nhanh chóng bị bén dầu từ bộ quần áo bốc cháy lên.

Tiếng gào như lợn bị chọc tiết không ngừng vang lên, truyền ra rất xa rất xa, không ngừng vang vọng lại.

“Lão đại, cứu em, mau cứu em! Em không muốn chết, mau cứu em!”

“Em không chịu nổi nữa rồi, sắp bị cháy chết rồi!”

“A! Nóng, nóng quá, cứu mạng!”

Mấy tên phía sau tên mập tốc độ không hề chậm trễ.

Mỗi tên đều nhanh chóng lấy một chai nước từ trong balo sau lưng hất về phía tên mập.

Ngon lửa trên người tên mập không giảm đi, thậm chí còn cháy mạnh hơn.

Lúc này, một âm thanh âm độc khiến cho người ta sợ hãi từ phía sau truyền đến.

“Ngu xuẩn, lăn dưới đất hai vòng.”

Tên mập nghe thấy lời lão đại, nhanh chóng nằm dưới đất cuộn tròn.

Ngon lửa trên người hắn không giảm bớt, vẫn đang cháy.

Tiếng kêu rên từ lớn từ nhỏ lại, quả cầu lửa lăn dưới đất càng lúc càng chậm lại, cuối cùng dừng lại không động đậy.

Những người xung quanh đến thở mạnh cũng không dám, tựa như vẫn chưa hiểu mọi chuyện vì sao lại xảy ra vậy.

Một người vừa còn khỏe mạnh, cứ thế mà chết đi rồi.

Mặc dù bọn chúng đối với tên mập không có cảm tình gì đặc biệt, nhiều nhất chỉ là cùng một bang phái, gặp mặt không quá mấy lần.

Gã này sức lực rất lớn, trên đường xuất ra không ít lực, gã chết rồi, đối với bọn chúng chỉ là thiếu đi một tên khổ sai.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Thì ra là hắn 5

Nếu như lúc trước có người cảm thấy Phượng Hâm là đàn ông.

Nhưng vào lúc này, cô đã ngẩng đầu lên, thì không còn ai cảm thấy như vậy nữa.

Khuôn mặt tuyệt sắc đó dưới ánh lửa trở nên yêu điểm đến dị thường, khiến cho người ta có cảm giác không chân thực, khiến cho người ta sinh ra một sự sợ hãi khó hiểu hận không thể bỏ chạy.

Ít nhất là mấy tên đàn ông trước mặt cô đang nghĩ như vậy.

Người phụ nữ này vừa đem một người còn sống sờ sờ thiêu chết.

Dù là vô ý hay hữu ý thì biểu tình lúc này cũng không đúng.

Khuôn mặt tuyệt sắc không có một chút biểu tình nào, tựa như mọi chuyện phát sinh trước mắt là một chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn.

Người phụ nữ này quá đáng sợ, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi tự trong lòng.

Chấn động trong lòng Ô Nha cũng không nhỏ, dù sao cũng là kẻ đã trải qua không ít phong ba, trên mặt không hề biểu hiện một biểu cảm thừa thãi nào.

Vừa nhìn cũng biết người phụ nữ này không phải là người lương thiện.

Mục tiêu khiến gã sống đến ngày hôm nay chính là khiến cho Châu bang chủ sống không bằng chết, gã không muốn xảy ra bất cứ sự cố ngoài ý muốn nào.

“Ồ! Người đẹp từ đâu đến, tôi khuyên cô không nên nhúng tay vào chuyện người khác, mau rời khỏi nơi này, tôi sẽ coi như chuyện vừa rồi chưa xảy ra.”

Phượng Hâm chậm rãi đứng dậy, phui phui bụi bặm sau người.

Nhìn về phía đám người.

Ngoại trừ người đàn ông, bao gồm cả bé gái đều chú ý đến nhất cử nhất động của cô.

Âm thanh bắt tai như chuông bạc từ từ vang lên.

“Các người quấy rầy tôi nghỉ ngơi.”

Đám đông: “...”

Hình như đây không phải là trọng điểm có được hay không.

Ánh mắt dung tục của Ô Nha quét lên Phượng Hâm từ đầu đến chân.

Đúng là một vụ vật, thân hình ma quỷ, dung mạo tuyệt sắc, quan trọng nhất là giọng nói khiến cho người ta toàn thân mềm nhũn của cô.

Như vừa nãy, nơi trước giờ chưa từng có động tĩnh của gã đã hơi ngắc đầu một chút.

Gã hạ quyết định, người phụ nữ này phải là của gã.

Chẳng ngại là một đóa hồng có gai, gã cũng sẽ nhổ hết gai nhọn trên người cô, nắm thật chặt trong tay.

Phượng Hâm chán ghét nhú chặt mày, cô ghét ánh mắt kinh tòm đó.

“Các người rời đi hay tránh qua một bên.” Thanh âm vô cùng bắt tai, trong đó còn có sự không nhẫn nại rõ rệt.

Bầu không khí khét mùi súng đạn khiến cho người ta kìm nén hơi thở.

Một phút Phượng Hâm cũng không muốn ở lại nơi này nữa, người nói xem bọn họ chỉ có tám người, con đường này cũng không hẹp, vút ồ đó một chiếc xe chết máy cùng một quả cầu vẫn đang bốc cháy, vậy mà cũng bị họ chắn hết đường rồi.

Muốn đi qua thì phải đi xuyên qua đám người này.

“Cô hại chết một người anh em của chúng tôi rồi, còn muốn đi qua, cô cảm thấy còn có thể sao?” Ô Nha vừa nói vừa bước mấy bước về phía Phượng Hâm.

“Có thể? Tại sao lại không thể? Tôi chỉ nhẹ nhàng cời lửa một chút, một đốm lửa không nghe lời bị bay đi.”

“Muốn trách? Chỉ có thể trách hán xui xẻo, người khác chẳng làm sao, chỉ hán là bị chết cháy.”

Đám đông: “...”

Lại còn cời lửa nhẹ nhàng, đúng là nói bậy.

Khoảng cách hơn hai mét, ai đến thử cời lửa xem.

Phượng Hâm không chút do dự đi về phía Ô Nha, trên mặt bình tĩnh khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Ô Nha trong lòng chột căng thẳng, không tự giác lùi một bước, sau đó liền tự trào phúng cười một cái.

Gã đúng là đi đêm nhiều nên để lại di chứng, nhìn ai cũng thấy không dễ đụng.

Chỉ là một người phụ nữ xinh đẹp, cho dù có lợi hại thì có thể làm được gì?

Ô Nha nhất định sẽ không nghĩ đến, người phụ nữ cả người đầy gai này, không phải là ai cũng có thể đụng vào, ít nhất là bọn hắn không thể đụng đến được.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Thì ra là hắn 6

Ô Nha thấy Phụng Hâm đang từ từ đi đến gần thì trong mắt liền không thể chứa thêm gì nữa.

Người phụ nữ này đúng là một yêu tinh mê hoặc, gã hận không thể ngay lập tức đẩy ngã cô.

Chỉ có điều rất nhanh thôi cô sẽ rơi vào vòng tay của gã rồi.

“Chị ơi chị mau chạy đi!” Cô bé vẻ mặt lo lắng, đám người xấu xa này rất lợi hại, đã đánh chết mấy chú vệ sĩ bảo hộ bên người bố rồi.

Phụng Hâm không nhìn đến cô bé, cũng không dừng chân, tiếp tục đi về phía Ô Nha.

Mấy tên phía sau Ô Nha không hện mà cùng lùi về phía sau một bước.

Thân ảnh mảnh khảnh của người phụ nữ bị ánh lửa yếu ớt kéo ra rất dài, rất dài, lại thêm hơi thở lạnh lẽo người lạ chớ gần trên người cô.

Khiến cho người ta không dám lại gần, không nói ra được vì sao?

Chỉ có Ô Nha mặt đầy hưng phấn.

Bất tri bất giác nhân vật chính đổi thành Phụng Hâm, người trong cuộc lại đổi thành khán giả.

Cô bé há miệng, còn như muốn nói gì đó?

Một bàn tay đầy máu đã chặn miệng cô bé lại rồi.

Người đàn ông không quay đầu nhìn Phụng Hâm, hắn cố gắng nắm chắc dao găm trong tay, vẻ mặt cảnh giác nhìn đám người trước mắt.

Rất nhanh, Phụng Hâm bất tri bất giác đã đi đến trước mặt Ô Nha, khoảng cách giữa hai người không quá một mét.

Đôi mắt linh động của Phụng Hâm nhìn Ô Nha tựa như muốn nói gì đó.

Từ lúc người phụ nữ đến gần, ánh mắt âm độc của Ô Nha chưa từng rời đi.

Trong đầu hắn chỉ luôn thì thầm một câu.

“Đẹp! Đẹp quá! Thật sự quá đẹp!”

Khuôn mặt vô cảm của Phụng Hâm từ từ hiện lên một nụ cười tà ác.

Biểu tình trên mặt Ô Nha càng lúc càng trở nên rối rắm, cuối cùng là đại ra, tựa như một con rối không có linh hồn.

Lúc này, một giọng nói dễ nghe như chuông bạc như từ trên cao truyền tới.

“Đi đi! Cầm gậy bóng chày trong tay ngươi lên, tiêu diệt toàn bộ những kẻ phía sau ngươi.”

Ô Nha không chút chần chừ lập tức quay người lại, vung gậy bóng chày trong tay về phía một tên đứng gần mình nhất.

Tên đứng sau gã rõ ràng là chưa kịp phản ứng, một chút ý tứ né tránh cũng không có.

‘Bốp’ một tiếng, não màu trắng đỏ tung tóe khắp nơi.

Những tên ở gần đó đều hóa đá, vẫn còn đang sửng sò không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

Lão đại tại sao lại động thủ với bọn chúng? Nhất định là ảo giác, đúng vậy, là ảo giác.

Lúc gây bóng chày trong tay Ô Nha chuẩn xác đập trúng đầu một tên đầu hói khác gần đó.

Cả đám mới bừng tỉnh đại ngộ, mọi chuyện vừa xảy ra là sự thật.

Lão đại thật sự đã đánh chết Điện Lượng rồi, lại liên tưởng đến lời nói của người phụ nữ vừa nãy.

Lão đại đây là muốn tiêu diệt tất cả bọn chúng.

Cũng không biết là tên nào trong đám hô lên.

“Mọi người mau chạy đi! Lão đại điên rồi.”

Ngoại trừ tên đầu hói đang vướng với Ô Nha, những tên khác đều tán loạn chạy về phía sau.

Tên đầu trọc tránh được một gây của Ô Nha, quay lại thì thấy một màn này.

“Chúng mày chờ đã, chờ tao đi cùng với.”

Đáng tiếc là mấy tên khác còn đang vì tính mạng mà tháo chạy, ai còn rảnh mà lo đến gã.

Mấy chiếc xe mô tô từng chiếc cứ thế chạy biến mất dạng.

Lúc tên trọc quay đầu đi, Ô Nha liền một gây đánh vào lưng gã.

Tên đầu trọc đứng không vững, cơ thể ngã về phía trước.

Ô Nha không cho gã cơ hội phản ứng, bám sát phía sau.

Gây bóng chày trong tay liên tiếp rơi xuống, cùng với đó là tiếng kêu cứu mạng càng lúc càng yếu ớt.

Chỉ đến khi tiếng kêu hoàn toàn biến mất, không còn chút sức sống nằm trên mặt đất.

Ô Nha mới dừng lại, cầm theo gây bóng chày nhiễm đầy máu tươi, quay người về phía Phương Hâm.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Thì ra là hấn 7

Biến cố đột nhiên ập đến không chỉ dọa đám người Ô Nha sợ chết khiếp, cô bé cũng hận không thể đem cả người trốn vào trong lòng bố.

Cái người xấu xa gọi là Ô Nha, cùng với đám quái vật ăn thịt người đều đáng sợ như nhau.

Người đàn ông gồng vai, ôm con gái càng thêm chặt.

Nếu như lúc trước hấn không dám phân tâm quay người lại nhìn người phụ nữ kia, vậy thì lúc này hấn muốn nhìn cũng không thể nhìn được.

Chỉ có bóng lưng mảnh khảnh của người phụ nữ kia, dường như đã nhìn thấy ở đâu đó.

Còn có giọng nói của cô hình như cũng từng nghe qua ở đâu rồi.

Trên mặt Phương Hâm treo nụ cười nhẹ, một màn đẫm máu trước mặt trong mắt mắt cô phẳng phất như chỉ là một màn kịch, không để lại bất cứ gợn sóng nào.

Ô Nha đi đến vị trí cách Phương Hâm một mét thì dừng lại, đôi mắt dờ dẩn đối thị với đôi mắt sáng dị thường của Phương Hâm.

Phương Hâm khước miệng lại cong lên, khẽ mở đôi môi anh đào.

“Ô Nha, nguoi mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi thật tốt, vĩnh viễn không cần tỉnh lại nữa.”

Đôi mắt đờ đẫn của Ô Nha xao động.

Giống như một con mãnh thú đang cố vùng vẫy kháng cự, cuối cùng cũng không thể tránh khỏi vận mệnh bị tàn sát.

Rất nhanh, cũng chỉ là chuyện xảy ra trong tích tắc, đôi mắt Ô Nha lại hồi phục sự ngây dại, không còn tia cảm xúc nào.

Miệng gã không ngừng lầm bầm, “Phải nghỉ ngơi! Vĩnh viễn không tỉnh lại.”

Phượng Hâm không thèm nhìn Ô Nha nữa, quay người đi về phía hai người cô bé.

Ô Nha phía sau máy móc đưa tay phải lên, gậy bóng chày trong tay hướng về phía đầu mình dùng lực đập xuống.

‘Bốp’ Trên mặt đất lại nhiều thêm một thi thể đầu vỡ nát.

Cô cũng không nghĩ tới mọi chuyện lại suôn sẻ như vậy.

Thuật thôi miên là cô được vị đại sư thôi miên đó truyền lại vì trả ân cứu mạng ở kiếp trước.

Cô vẫn nhớ lúc đó Đa Nghiên cũng có mặt, đáng tiếc cô ta không có thiên phú về phương diện đó, học một tháng cũng không xong.

Ngược lại Phượng Hâm lại rất thích, bất tri bất giác liền bị nó cuốn hút.

Vị đại sư thôi miên đó rất thương thức cô, muốn thu cô làm đệ tử.

Kết quả chỉ vì một câu nói của Đa Nghiên, Phượng Hâm không chút do dự liền từ bỏ rồi.

“Chị ơi, em cảm thấy thuật thôi miên quá đáng sợ, nó khiến cho một người không còn là bản thân mình nữa, chị đừng học nữa được không.

Nếu như chị đi học, một mình Nghiên Nhi sẽ rất cô đơn, có người bắt nạt Nghiên Nhi thì phải làm sao đây?”

Bây giờ Phượng Hâm nghĩ lại liền thấy buồn cười, kiếp trước nhất định là nào cô bị úng nước rồi, không thì sao có thể cảm thấy Đa Nghiên không rời xa cô chứ.

(5 Nương Tử: Đọc mấy đoạn hồi tưởng khứ, nữ chính cứ học được skill gì là lại nghe lời nữ phụ bỏ hết, cảm giác cứ như nữ chính yêu thâm nữ phụ. Bó tay)

Thuật thôi miên có một điểm vô cùng quan trọng là, tinh thần lực của bản thân nhất định phải mạnh mẽ hơn kẻ bị thôi miên, nếu không không nói đến tỉ lệ thành công rất thấp, nếu thất bại thì tinh thần lực sẽ bị suy giảm đáng kể.

Tinh thần lực của con quạ kia (Ô Nha) quá yếu kém, cơ bản là không phí quá nhiều sức liền thành công rồi.

Trong lòng Phượng Hâm vô cùng vui vẻ, mặt thế ai mà không muốn có thêm một kỹ năng phòng thân.

Dị năng này không có tác dụng với tang thi không có tri giác.

Nhưng đối với con người lại khá hữu ích.

Lúc Phượng Hâm đi đến hai người, khuôn mặt tuyệt sắc của cô đập vào mắt người đàn ông.

Người đàn ông há há mồm, không nói được một chữ, liền chậm rãi ngã xuống.

Hắn thật sự tận lực rồi.

Lúc người đàn ông ngã xuống, hai cánh tay vẫn ôm chặt lấy con gái.

Phượng Hâm thân thủ nhanh nhẹn đỡ được.

Điều đầu tiên đập vào mắt là đôi mắt hoảng sợ bất lực.

Người đàn ông ôm quá chặt, đây hoàn toàn là động tác trong vô thức, có lẽ là do trong lòng quá lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Thì ra là hấn 8

Cô bé đưa bàn tay nhỏ bụm miệng ngăn tiếng nức nở, nước mắt vô thanh lặng lẽ rơi xuống.

Phượng Hàm nhìn một màn trước mắt, trong lòng cũng mặc danh trở nên buồn rầu.

Có lẽ là vì cô bé lúc này.

Có lẽ là vì bóng dáng trong vô số màn đêm tăm tối nằm trên chiếc giường lạnh lẽo, cô độc khóc một mình.

Cô lúc mười tuổi luôn ngu ngốc cho rằng, có bố, có mẹ, có người thân mới là hạnh phúc.

Kết quả...

Cô của mười năm sau chưa từng được nếm trải qua cái gọi là tình thân hay hạnh phúc, chỉ có cô độc roi lệ không người quan tâm.

Phượng Hàm chớp chớp đôi mắt đau xót, đưa tay sờ mạch đập của người đàn ông, mặc dù rất yếu ớt, nhưng vẫn đập một cách chậm rãi.

Cô bẹo khuôn mặt hơi lạnh của cô bé, mềm mại rất thích tay.

“Đừng lo, bố em không sao đâu.”

Cô bé sịt sịt cái mũi đỏ, đôi mắt ngập nước tràn đầy hy vọng.

Chị gái xinh đẹp này nhất định là thần tiên từ trên trời xuống đến cứu cô bé và bố.

“Chị tiên nữ ơi, bố em sẽ khỏe lại đúng không?”

Trên mặt Phượng Hàm nở nụ cười nhạt, khẽ gật đầu.

Cô bé tin rồi, cũng cười theo, trong nụ cười có sự hân hoan.

Bố sẽ không rời khỏi mình, bố sẽ luôn ở bên cạnh cô bé.

“Chị dìu bố em lên xe đã, để băng bó sơ qua vết thương cho anh ấy.”

Dựa vào tốc độ mất máu thế này, không quá nửa tiếng nữa muốn không chết cũng khó.

Động tác của Phượng Hàm rất nhanh, không dễ dàng gì mới đỡ người được vào trong xe.

Eo của cô thiếu chút nữa thì trật rồi, trọng lượng của người đàn ông và cô bé đều đè lên người cô, không cần nghĩ cũng biết là nặng thế nào.

Đây cũng không còn cách nào, cô đã thử kéo cô bé rời khỏi trong lòng người đàn ông ra mấy lần.

Kết quả là hai cánh tay hấn không những không tách ra được, ngược lại càng lúc càng chặt hơn.

Ánh đèn yếu ớt trong xe phủ lên người người đàn ông cùng cô bé trong lòng hấn.

Phượng Hàm phí công nửa ngày mới cắt được quần áo trên người hấn xuống.

Không sai, là dùng kéo cắt ra một tí một.

Tất nhiên là không động tới từ phần eo xuống bắp chân rồi.

Cũng không phải là Phượng Hàm ngại ngần, mà vì quần hấn không bị rách hư gì nên hiển nhiên không có vết thương.

Dù sao cũng là người đã chết qua một lần, sớm đã xem nhẹ mọi chuyện.

Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, làm người tự không thẹn với lòng mình là tốt rồi.

Nửa thân trên cơ thể của người đàn ông không có chỗ nào lành lặn, không quá khi nói là da trầy thịt tróc.

Ở bắp chân bên trái có một vết thương sâu đến mức thấy được cả xương.

Phượng Hàm khá khâm phục, trước không nói đến việc hấn có thể duy trì được lâu đến vậy, trên mặt còn không có chút biểu cảm đau đớn.

Sau một hồi bận rộn, người đàn ông đã hóa thành xác ướp băng bó trắng toát, đến vị trí trước ngực hắn cũng được Phụng Hâm xuyên giữa hai người băng bó lại thật tốt.

Phụng Hâm lắc lắc cánh tay tê dại, suy nghĩ duy nhất trong lòng lúc này là.

Cứu một người so với giết một người quá phiền phức.

Phụng Hâm là người có lực chú ý tương đối tập trung, lúc cô chuyên chú vào một chuyện, mọi chuyện diễn ra xung quanh đều bị cô tự động lãng quên.

Ví dụ như lúc này, lúc người nào đó mới bắt tri bắt giác nghĩ tới, cô có phải nên cho cô bé đáng yêu này ăn chút gì đó hay một bình nước không.

Thì mới phát hiện cô bé đã ngủ rất say trong lòng bố rồi, trên gương mặt non nớt vương nụ cười thỏa mãn.

Phụng Hâm lấy ra một cái chăn mỏng đắp cho hai người, vắn vắn eo.

Nhiều nhất ba tiếng nữa trời sẽ sáng.

Đồng lửa Phụng Hâm nhóm sớm đã lụi tàn, xung quanh xe là một màn đen tối.

Ngoài mùi máu nồng đậm còn có mùi khét.

Cô cũng không muốn lên đường trong đêm đen nên ngồi lại trên xe, đánh một giấc ngắn, mọi thứ chờ trời sáng lại tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Thì ra là hắc 9

Phụng Hâm dựa vào ghế nhắm mắt lại, gương mặt quá đói quen thuộc, quá đối tượng niệm lại xuất hiện.

Quá khứ lại lần nữa tựa như một thước phim xẹt qua.

Cuối cùng dừng lại ở đôi mắt màu đỏ trống rỗng, cô liền từ trong mộng tỉnh lại.

Đưa tay quệt mồ hôi lạnh trên trán, sự hồ thẹn trong lòng một lúc lâu sau vẫn không vơi bớt.

Nếu như Nhấp Minh không phải vì cô thì sao lại có kết cục thảm thương đến vậy, dị năng giả song hệ lõi hỏa là khối bánh thom ngon đối với mấy căn cứ.

Chỉ cần cậu muốn thì hoàn toàn có thể trở thành người lãnh đạo thứ hai trong bất kỳ căn cứ nào.

Ngoại trừ lão đại của căn cứ thì mọi tiếng nói của cậu đều có trọng lượng.

Nhưng cậu lại không làm vậy, cậu vẫn luôn ở lại khu Bắc làm một tiểu đệ thấp kém, công việc nguy hiểm gì đều có một chân của cậu.

Cô của kiếp trước lại luôn không để ý đến, cũng chưa từng nghĩ qua.

Bây giờ nghĩ lại, mọi chuyện này e rằng là vì cô.

Căn cứ đó do cô tự tay thành lập lên, cuối cùng lại không có bất kỳ quan hệ gì đến cô.

Phụng Hâm điều chỉnh một chút hận ý trong lòng, không vội, cô có thể đợi.

Vẫn là câu nói cũ, giết một người rất dễ, nhưng để đối phương sống trong đau khổ thì càng thú vị hơn.

Một người nam và một người nữ trong một chiếc xe nào đó đồng thời hắt hơi một cái.

Phụng Hâm nhìn hai người nằm sau ghế sau, họ không có dấu hiệu nào muốn tỉnh lại.

Xem ra, trên đoạn đường này họ đã quá mệt mỏi rồi.

Phụng Hâm lại nhắm mắt, không suy nghĩ nữa, để đầu óc thành một mảnh trống rỗng.

Cho dù thế nào thì cô cũng phải nghỉ ngơi, cô cần bảo tồn thể lực, bất tri bất giác cô liền ngủ mất rồi.

“Ủm!” một tiếng rên nhỏ vang lên.

Phượng Hâm ngay lập tức quay đầu lại nhìn.

Cô phát hiện ngoại trừ trong không gian, thì những nơi có người ở bên ngoài, hoặc có thể nói là cô vô cùng mẫn cảm đối với mọi sự vật ở thế giới bên ngoài, chỉ cần một âm thanh rất nhỏ cũng đủ để đánh thức cô tỉnh lại từ giấc ngủ nhẹ.

Biểu cảm trên mặt người đàn ông vô cùng thống khổ, tìm Phượng Hâm thất lại một cái.

Nhanh chóng đưa tay sờ lên trán người đàn ông.

Nóng! Nóng quá! Dù có thể sống sót sau cơn sốt này thì cũng biến thành kẻ ngốc mất.

Phượng Hâm nhìn cô bé trong lòng hẩn, nhíu mày, khuôn mặt vốn dĩ trắng trẻo của cô bé lúc này đỏ rực lên.

Nhiệt độ cơ thể người đàn ông tăng cao gấp được nhiệt độ cơ thể cô bé đang hạ thấp, theo bản năng hai cánh tay siết chặt lại.

Cô bé bị kìm chặt vô cùng khó chịu, cả khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ.

“Nóng quá!” cô bé chậm rãi mở ra đôi mắt hơi đỏ, đầu tiên là mơ màng nhìn bốn phía xung quanh, rất nhanh tiêu cự liền dừng lên Phượng Hâm.

“Chị tiên nữ, bố em đang ở đâu? Bố em đâu rồi?” giọng nói căng thẳng, nói xong còn mang theo tiếng nước nở.

Phượng Hâm vuốt khuôn mặt nhỏ đang ửng đỏ của cô bé, “Bố em ở đằng sau em đó.”

Cô bé nghi hoặc chớp chớp mắt, đằng sau? Sao bố lại trốn phía sau mình?

Cô bé muốn quay người nhìn một cái nhưng lại phát hiện muốn cử động cũng khó khăn.

Nóng, nóng quá, sao bố lại để lộ sườn phía sau cô bé, cô bé sắp bị nướng chín rồi.

Khó chịu quá, rất khó chịu.

Nhìn vẻ mặt của cô bé, trong lòng Phượng Hâm cũng trở nên lo lắng.

Người đàn ông ôm quá chặt, nếu như mạnh mẽ bức hấn buông tay, làm không tốt sẽ làm miệng vết thương rách ra.

Nếu cứ ôm thế này thì cũng không tốt.

Phượng Hâm từ ghế lái mở cửa xe đi xuống, mở cửa xe sau ra, kề bên tai người đàn ông nói một câu.

Chỉ thấy đôi tay đang ôm chặt của người đàn ông chậm rãi buông lỏng, cuối cùng hoàn toàn bỏ ra.

Việc đầu tiên cô bé làm là nhanh chóng quay đầu lại, lúc nhìn thấy người bị băng bó chỉ còn chừa lại đôi mắt và đỉnh đầu.

Trong lòng liền đau muốn chết, tất cả là tại cô bé, nếu không sao bố có thể biến thành bộ dạng này?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Thì ra là hẩn 10

Phượng Hâm nhìn vẻ mặt tự trách của cô bé thì xoa xoa cái đầu nhỏ mềm mại đó.

“Yên tâm đi! Bố em sẽ không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.”

Thực ra Phượng Hâm cũng không biết phải làm thế nào, nếu cứ phát sốt không giảm thế này thì muốn không chết cũng khó.

Cô có chút hối hận rồi, người nói xem tại sao lúc đầu cô không chuẩn bị thêm chút thuốc hạ sốt chứ?

Bây giờ thì tốt rồi, trắng mắt rồi.

Phượng Hâm lấy một chai nước từ túi đeo sau lưng đưa cho cô bé.

“Cho bố em uống nhiều nước, như thế nhiệt độ sẽ từ từ giảm xuống.”

“Chị tiên nữ ơi, nếu bố uống nhiều nước thì sẽ tỉnh lại sao?”

“Tất nhiên rồi.”

Tiểu Như gật mạnh đầu, đây là lúc cô bé chăm sóc bố rồi.

Lúc nhỏ, cô bé bị ốm, đều có bố dỗ dành uống thuốc.

Cô bé hôn bố một cái thật mạnh, nhỏ giọng thở thê: “Bố ơi, bố từng nói sẽ không bỏ rơi Tiểu Như, chúng ta nhất định sẽ chiến thắng.”

Phượng Hâm nhìn một màn trước mắt, nếu nói trong lòng không hâm mộ thì là nói dối.

Quan hệ của cô cùng với người bố hơi hột kia đến người lạ cũng không bằng, tại sao lại có tình thân tồn tại.

Phượng Hâm nhìn gò má đỏ hồng của người đàn ông cũng không nghĩ ra được cách nào, lẽ nào chỉ có thể nghe theo ý trời thôi sao?

Không, cô vĩnh viễn sẽ không nghe theo ý trời, con người suy cho cùng vẫn phải dựa vào bản thân.

Có rồi, cô nghĩ ra rồi.

“Tiểu Như, em ngồi đây đi, chúng ta phải mau chóng đến thành phố A2.”

Vào thành phố A2 một chút, không xa có một phòng khám nhỏ, chỉ cần đến đó kịp thời là OK rồi.

Phượng Hâm hiểu biết về thành phố A2 như vậy, vẫn phải cảm ơn người em gái tốt Đa Nghiên của cô.

Cô vẫn nhớ, kiếp trước lúc họ vừa đến thành phố A2, tình huống ở đó tốt hơn thành phố A3 không biết bao nhiêu lần?

Nhân khẩu thành phố A2 không nhiều như thành phố A3, bọn họ cùng với vài người đi theo đội ngũ, đi bộ mất hai ngày hai đêm.

Lúc đến thành phố A2, số lượng tang thi nhiều đến mức kinh hãi.

Cả một con đường không nhìn thấy người sống, khắp nơi đều là tang thi.

Đội ngũ quá đông người, trở thành một mục tiêu lớn.

Hàn Tinh Diệu hạ lệnh một người quân nhân dẫn theo một số người may mắn sống sót, phân làm nhóm đi về thành phố A2 và thành phố A3 tiếp cận đến đường quốc lộ 315, tập trung tại đó.

Người quân nhân dẫn đường bọn họ, cũng chính là người mà bọn họ thấy chết không cứu, hình như tên gọi là gì đó?

Trong đầu Phượng Hâm từ từ hiện ra khuôn mặt trẻ con của người quân nhân.

Cô nhớ ra rồi!

Hắn bảo bọn cô gọi hắn là Tiểu Cửu, hắn nói hắn xếp hàng thứ chín trong nhà.

Tiểu Cửu là một người đàn ông cởi mở, hắn nửa đùa nửa thật nói với bọn họ.

Mẹ của hắn xếp thứ nhất, sau đó bà lại nuôi thêm bảy con mèo, đến hắn thì là thứ chín rồi.

Hắn nói bố hắn so với hắn còn thảm hơn, xếp thứ mười trong nhà.

Một màn đã bị Phượng Hâm quên lãng của kiếp trước lại một lần nữa hiện ra rõ rệt trước mắt cô.

Cô hối hận rồi, thật sự hối hận rồi, nếu như có thể quay lại lựa chọn, cho dù có phải liều mạng cô cũng phải cứu được người quân nhân đó ra.

Sống lại kiếp này, Phượng Hâm muốn sống một cách thẳng thắn vô tư, không muốn bản thân phải thêm nuôi tiếc cùng hối hận.

Rốt cục thì cô vẫn là một con người có máu thịt, có suy nghĩ.

Tất nhiên là có vài sự hy sinh cần thiết là không thể tránh khỏi, có vài người còn sống tốt hơn là nên biến mất.

Lúc bọn họ trên đường đi qua một cửa hàng Chanel, Đa Nghiên thấy áo trên người mình bị rách mất một ống tay liền không muốn đi nữa.

Câu nói của Đa Nghiên lúc đó, đến bây giờ cô vẫn nhớ như mới ngày hôm qua.

“Chị gái tôi là một cô gái, mặc một bộ đồ rách để người khác nhìn vào thì thật không tốt.”

Cô lúc đó ngoài cảm động ra thì chỉ có cảm động, trước giờ chưa từng nghĩ tới, mặt thể đến rồi, có thể sống sót đã là không tồi, ai mà còn để ý xem người có ăn mặc đẹp hay không.

Lúc đầu Tiểu Cửu phản đối, sau đó thật sự là không còn cách nào khác phải đi vào.

Về phần Lâm Tử Thạc thì nhìn Đa Nghiên cười, vỗ vỗ vai cô ta nói, “Vẫn là Nghiên Nhi suy nghĩ chu toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Thì ra là hắc 11

Mặt thể bắt đầu tương đối sớm, trong cửa hàng Chanel chỉ có hai nhân viên.

Lâm Tử Thạc và Tiểu Cửu mỗi người đối phó với một con tang thi, không bao lâu sau thì đã tiêu diệt được chúng.

Lúc đó, Đa Nghiên đầu cũng chẳng quay lại đi thẳng đến một bộ váy hồng không tay, chỉ vút lại một câu nói.

“Chúng ta không dễ gì mới đến được đây, chị may chọn lấy vài bộ đi, không biết lần sau phải bao lâu nữa mới đến được đây đâu.”

Nếu người nào mất sáng thì có thể nhìn ra được, đây căn bản là có mục đích.

Cũng chỉ có cô là có mắt như mù, trong lòng còn đang cảm tạ Đa Nghiên, bám theo sau mông người ta cảm giúp cho người ta mấy bộ quần áo.

Đa Nghiên nhìn trúng một bộ quần áo được treo ở quá cao, cô ta lại nóng vội, cái móc quần áo lắc qua lắc lại liền rớt xuống.

Trùng hợp đụng trúng đầu Đa Nghiên, để lại một vết thương nhỏ dài hai cen-ti-mét trên trán.

Vốn dĩ là không phải chuyện gì lớn, Lâm Tử Thạc lại trách mắng cô một trận, nói gì mà cô tính khí quá tiểu thư, nếu như không phải tại cô nhiều chuyện thì sao Đa Nghiên có thể bị thương.

Đáng buồn cười hơn là cô lại cảm thấy hắc nói rất đúng.

Kết quả cuối cùng chính là, Đa Nghiên được thỏa theo ý nguyện lấy được bộ quần áo, còn cô vì áy náy mà ra ngoài tay không.

Từ lúc ra ngoài Đa Nghiên cứ khóc không ngừng, nói trên trán cô ta chắc chắn sẽ để lại sẹo, về sau sẽ không còn chàng trai nào thích cô ta nữa.

Phượng Hâm giống như một người bàng quang, nhìn bạn trai của cô bạn rộn xoay quanh em gái tốt của cô.

Cuối cùng Lâm Tử Thạc còn ác độc trừng cô một cái, bảo tìm một tiệm thuốc xử lý miệng vết thương cho cô ta.

Về mặt Tiểu Cửu khó mà nhẫn nại, cuối cùng vẫn không thể không đi theo mấy người.

Cứ thể mấy người đi quanh một vòng rất lớn gần đó, cuối cùng ở mặt sau cửa hàng Chanel đó tìm được một phòng khám nhỏ.

Phòng khám đó không vắng vẻ giống như cửa hàng Chanel, ở trong có không dưới mười con tang thi.

Tiểu Cửu vì cứu Đa Nghiên, bị tù đề lên nên bị tang thi cào trúng chân phải.

Lúc lấy được thuốc mỡ rồi đi, Lâm Tử Thạc và cô cùng dìu Tiểu Cửu, Đa Nghiên bên cạnh Lâm Tử Thạc, phía sau có năm sáu con tang thi đuổi theo.

Trong lúc vội vã bỏ chạy Đa Nghiên vô tình vấp ngã, Lâm Tử Thạc không chút do dự liền buông tay đỡ cô ta lên.

Đồng thời nói với cô nếu còn mang theo Tiểu Cửu thì mọi người đừng nghĩ đến chuyện sống sót tiếp.

Khuôn mặt trẻ con của Tiểu Cửu mới đầu vẻ kinh ngạc không dám tin, cuối cùng trở nên chết lặng.

Phượng Hâm vẫn nhớ như in, cho đến tận lúc bị tang thi cắn chết, Tiểu Cửu vẫn không mở miệng nói một câu, ngay cả một tiếng kêu rên cũng không có.

Khuôn mặt trẻ con đó, từ đầu tới cuối vẫn luôn hướng về phía bọn họ rời đi.

Phượng Hâm tay siết chặt vô lăng, đem cảnh tượng khiến tim cô đau thắt chôn thật sâu dưới đáy lòng.

Sẽ tốt thôi, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.

Trời cao ban cho cô cơ hội lựa chọn lại từ đầu, không phải là để cô sửa chữa bù đắp cho những người cô mắc nợ ở kiếp trước sao.

“Chị tiên nữ, sao chị lại khóc, có phải là lo cho bố em không, chị yên tâm, bố em chắc chắn sẽ không sao đâu, bố từng nói sẽ chăm sóc cho Tiểu Như một đời này rồi.”

Nghe thanh âm non nớt này, Phượng Hâm khẽ cong môi, đưa tay quệt mắt, cảm nhận được sự ẩm ướt trên tay, đúng thật là nước mắt.

Khóc! Đã bao lâu rồi cô chưa khóc.

Cô còn cho rằng, nước mắt của cô đã rơi cạn trong bãi đỗ xe dưới lòng đất tăm tối không phân biệt được ngày đêm đó rồi.

Không ngờ cô vẫn còn có thể rơi lệ.

Tiếng ‘ọt, ọt’ trong không gian yên tĩnh này đặc biệt rõ rệt.

Phượng Hâm nhìn thấy cái đầu nhỏ đang cúi thấp qua gương chiếu hậu.

Đây là đang xấu hổ sao?

Cô cũng đáng trách, tại sao lại không nghĩ tới việc đưa chút đồ ăn cho Tiểu Như chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cửu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Thì ra là hấn 12

Phượng Hâm cúi balo sau lưng ra đưa cho Tiểu Như.

“Em nhìn xem muốn ăn cái gì thì lấy mà ăn.”

Tiểu Như nhìn balo xuất hiện trước mắt, tay đưa ra, rồi lại nhanh chóng rút về.

Chỉ thấy cô bé lắc mạnh đầu.

“Chị tiên nữ, em không đói, chị ăn nhiều một chút, bố còn cần có chị chăm sóc.”

Bố nặng như thế, chị tiên nữ cần phải ăn thật nhiều mới cống được bố.

Cô bé không đói, cô bé không đói một tí nào.

Phượng Hâm nhìn cái đầu nhỏ bù xù đó không ngừng lắc qua lắc lại, nếu như không phải cô đang lái xe thì thật hận không thể qua đó vò vò đầu cô bé.

Hắc hắc! Cô phát hiện sở thích của cô càng ngày càng đặc biệt rồi.

“Ăn đi! Trong đó còn nhiều đồ ăn đủ để cho chúng ta tới thành phố A2.”

Phượng Hâm nhìn cô bé rõ ràng không có ý muốn tiếp nhận, liền trực tiếp quăng balo lên chân cô bé.

“Bố em nếu tỉnh lại nhìn thấy con gái mình bị đói đến ốm nhom, thì không tìm chị liều mạng mới lạ.”

Tiểu Như lập tức ngẩng đầu, lại lắc mạnh đầu, khuôn mặt vốn dĩ đã không có bao nhiêu huyết sắc càng trở nên trắng bệch.

“Sẽ không đâu, bố em sẽ không đến tìm chị liều mạng đâu, chị đã cứu bọn em, bố em còn phải cảm ơn chị không kịp mới phải!”

Tiểu Như nói quá nóng vội, trên ngực liền đau nhói lên.

Qua gương chiếu hậu, Phụng Hâm thấy cô bé đưa tay phải lên ôm ngực, nghe thấy tiếng thở hổn hển phía sau, lo lắng nói: “Em sao thế? Có phải không khỏe chỗ nào không?”

“Chị tiên nữ, em không sao đâu, một lát nữa là tốt rồi.”

Tiểu Như cố gắng điều hòa hơi thở, ngực vẫn còn đau nhói, nhưng đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Khoảng mười phút sau.

Phụng Hâm có thể cảm nhận được hơi thở Tiểu Như phía sau đã điều chỉnh trơn tru trở lại.

“Nói đi! Rốt cuộc vừa nãy em bị làm sao?”

Tiểu Như nhìn bóng lưng mảnh khảnh trên ghế lái xe, há há miệng, không biết nên nói từ đâu.

Nếu cô bé nói ra, chị tiên nữ sẽ có bỏ đi không để ý đến hai người bố con họ nữa không?

Bố bây giờ vẫn đang hôn mê, cô bé cũng chỉ là một gánh nặng.

Phụng Hâm nhìn gương mặt nhỏ đang ngập ngừng, mày liền nhíu lại, cô không thích che giấu, nếu cô đã cứu bọn họ thì không phải cô có quyền biết được tình hình của họ sao?

“Tiểu Như, chị chỉ thích đưa trẻ thành thật.”

Hy vọng đứa nhỏ này sẽ không khiến cô thất vọng, cô có thể cứu người, cũng có thể giết người.

Sự tín nhiệm cần thiết nhất cũng không có, mọi thứ chỉ thành thừa thãi.

Tiểu Như bỏ ra rất nhiều dũng khí mới nói ra được sự thật, cô bé không thể ích kỷ như vậy, chị tiên nữ đã vì cô bé và bố mà làm rất nhiều chuyện.

“Chị tiên nữ, một tháng trước em đã làm phẫu thuật nội soi tim.”

Phẫu thuật nội soi tim? Phụng Hâm một chốc liền đoán ra chuyện gì, nhưng cũng không lên tiếng xen lời Tiểu Như.

“Một tháng trước, bố từ bên ngoài trở về, liền ôm em đưa đi bệnh viện.

Em hỏi bố là có chuyện gì xảy ra?

Bố chỉ nói với em là lâu rồi không đưa em đi kiểm tra sức khỏe.

Nhưng mà từ bé đến giờ em chưa từng bị bệnh, cũng chưa từng bị ốm cả.

Kết quả xét nghiệm rất nhanh liền có rồi, đêm hôm đó bố hút rất nhiều thuốc.

Ngày thứ hai liền đưa em từ thành phố A3 gấp rút đi thành phố A2.

Bọn em trực tiếp đến bệnh viện, trước khi phẫu thuật bố nói với em

Tim của em rất yếu nên cần tiểu phẫu.

Về sau cũng là do trong lúc vô tình em nghe được một cô y tá nói chuyện mới biết được.

Em bị bệnh tim bẩm sinh, lúc trước do được chăm sóc quá kỹ nên mới khỏe mạnh, nếu đổi lại là người khác thì sớm đã chết rồi.

Dù là một trận ốm nhỏ cũng có thể mất mạng.

Bọn em phải ở trong bệnh viện suốt một tháng, hôm đó trời vô cùng lạnh, ngày thứ hai thì xuất hiện rất nhiều quái vật ăn thịt người.

Đối thủ sống chết của bố cũng xuất hiện, bọn họ giết hết mấy chú vệ sĩ.

Bố liều mạng đưa em chạy trốn, chuyện về sau thì chị tiên nữ cũng biết rồi đó.”

Tiểu Như nói xong, vẻ mặt thấp thỏm không yên, cúi đầu không dám nhìn chị tiên nữ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Thì ra là hắc 13

Phượng Hâm cứng lưỡi không nói nên lời, anh thật lợi hại đó đại ca, hiệu suất làm việc không phải cao bình thường.

Cô vì cảm ơn đại ca đã tặng hạt giống nên mới nói cho hắc biết tin tức mà cô nghe được từ kiếp trước.

Không nghĩ tới chỉ một tháng không gặp, ngay cả phẫu thuật người ta cũng làm xong rồi.

Không sai, người đàn ông này chính là anh trai từ trên trời rơi xuống của cô, Châu đại ca.

Nếu không đổi thành người khác, cô mà ra tay mới là lạ.

Chỉ có điều, nói đi nói lại, Châu đại ca thành ra bộ dạng thế này không thoát khỏi quan hệ với cô.

Nếu như không phải cô nói cho hắc biết con gái hắc bị bệnh tim bẩm sinh, thì sao người ta có thể chạy đến thành phố A2, thuộc địa bàn của đối thủ sống còn, thiếu chút nữa còn chết sớm hơn so với kiếp trước.

“Tiểu Như, nói vậy thì cuộc phẫu thuật của em rất thành công đi.”

“Vâng! Bác sĩ nói cuộc phẫu thuật của em rất thành công, hồi phục cũng nhanh.”

“Em mới phẫu thuật được một tháng, dù có hồi phục thế nào thì bây giờ cơ thể cũng rất suy nhược, phải ăn nhiều lên, nếu không về sau chị cũng khó nói với bố em.”

“Chị tiên nữ, chị nói vậy là sẽ không phải không để ý đến em và bố đúng không!” Trong giọng nói có sự không xác định.

Phượng Hâm: “...”

Hóa ra đứa nhóc này không chịu nói là vì lo lắng về chuyện này.

“Yên tâm đi! Chị đã nhận bố em là anh trai, sao chị có thể không để ý đến bọn em.”

Đôi mắt hơi đỏ của Tiểu Như trở nên long lanh vô cùng chói mắt.

“Chị tiên nữ, đúng là quá tốt rồi.”

Phượng Hâm càng lúc càng thích cô gái nhỏ này rồi, mỗi người đều có hai mặt, mặt thiện lương và mặt đen tối.

Thời gian mặt thế bắt đầu càng dài, sự hồn nhiên trong sáng thế này cũng dần dần vơi đi, đến cuối cùng là biến mất hoàn toàn.

Nguyên nhân rất đơn giản, tính cách như thế này không phù hợp với mặt thế.

Trừ phi được bảo hộ rất tốt, nếu không khó mà tồn tại được.

Phượng Hâm quay đầu nhìn cô bé một cái rồi lại tập trung nhìn phía trước.

Tiểu Như lấy ra một miếng lương khô, đang chuẩn bị ăn thì nghe thấy một âm thanh rất nhỏ rất nhỏ, có chút mơ hồ không rõ.

“Thật hy vọng em vĩnh viễn là đáng yêu như vậy không đổi thay.”

Cô bé nghi hoặc chớp chớp mắt, “Chị tiên nữ, chị nói gì vậy?”

Phượng Hâm không đáp, lời suy nghĩ này của cô thật ích kỷ, nhưng cô không nhận được mà nghĩ như vậy.

Nếu như một ngày nào đó cô đồng hóa vào thế giới mặt thế này, tất cả mặt lương thiện toàn bộ đều biến mất, khi nhìn thấy Tiểu Như, nói không chừng còn có thể tìm lại được sự lương thiện bị cô lãng quên.

Trên đường đi vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ tiếng Tiểu Như nhai đồ ăn phát ra, thì trong xe không có bất kỳ âm thanh nào.

Phượng Hâm hạ cửa kính xe, trong làn gió khẽ thổi mang theo mùi máu nhẹ nhẹ phả vào mặt.

Mùi máu một chút cũng không dễ ngửi, cũng có thể nói là rất khó ngửi.

Chỉ có điều mọi chuyện đều cần phải chấp thuận tiếp nhận, không có bất kỳ nguyên nhân nào khác.

Trên đường đi, ngoại trừ vài chiếc xe bỏ hoang và vài bộ phận cơ thể rời rạc của tang thi, thì họ không gặp phải chuyện gì, có thể nói là rất thuận lợi.

“Chị tiên nữ, xe ô tô không thể đi qua giao lộ nối giữa thành phố A3 và thành phố A2 ở phía trước.

Em với bố phải xuống xe từ đây tìm một chiếc xe máy mới đi qua được.”

Cũng không đến mười phút tiếp theo.

Tiếng gào rống của tang thi ở phía trước càng lúc càng kề cận.

Phượng Hâm chau mày, đánh giá giao lộ bị kẹt xe phía trước.

Ở đó chỉ có một khe hẹp rất nhỏ, chỉ đủ cho một chiếc xe máy lọt qua.

Phía bên kia con đường là tang thi đông chi chít.

Tình huống này, cho dù có thể đi qua đó được thì hy vọng sống sót cũng rất mơ hồ.

Bọn chúng dường như nghe được tiếng xe Phượng Hâm đang đi đến, hướng về phía cô gào rống lên.

Phượng Hâm rất hiểu kỳ, mấy người đã bỏ đi trước đó bây giờ đâu rồi?

Đã đi qua rồi hay là vĩnh viễn cũng không qua được nữa?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Thì ra là hắc 14

Chuyện mà Phượng Hâm muốn biết rất nhanh liền xuất hiện trước mắt cô rồi.

Có vài người vài chuyện, trong mờ hồ đã được định sẵn rồi.

Dù ngơai trốn được một lần cũng không thể trốn tránh được mãi về sau.

Phượng Hâm cách giao lộ không đến mười mét thì dừng xe.

Cô nhìn đại ca vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, và đôi mắt chứa sự sợ hãi rõ rệt.

Một lúc liền thấy khó khăn rồi.

Cô chỉ là một con người, muốn tiêu diệt không dưới một hai trăm tang thi đúng là vọng tưởng.

Rốt cuộc phải làm thế nào đây?

Nhìn qua tình hình đại ca đang trở nên nghiêm trọng hơn so với lúc trước, thật sự không còn thời gian để lãng phí nữa.

Phượng Hâm ngưng trọng nhìn tang thi đông đúc phía sau xe.

Bởi vì sự xuất hiện của cô, tiếng gào rống đình tai nhức óc vang vẳng rất xa rất xa.

Phượng Hâm quan sát tỉ mỉ chỗ gần xe cô, thật sự không có con tang thi nào còn sống, ngược lại có vài thi thể của tang thi.

Xem ra là bị ai đó tiêu diệt rồi.

“Tiểu Như, em ở trong này chăm sóc cho bố, cho anh ấy uống nhiều nước một chút.”

“Chị tiên nữ, chị muốn đi đâu? Bên ngoài rất nguy hiểm, mấy quái vật kia biết ăn thịt người.”

Phượng Hâm nhìn đôi mắt lo âu kia, trong lòng âm áp, cảm giác có người lo lắng thật tốt.

“Chị đi tìm đường đi, chúng ta phải mau chóng đến thành phố A2, để thời gian càng lâu đối với bố em sẽ không tốt.”

“Chị tiên nữ, chị phải cẩn thận!”

Phượng Hâm cười một cái không đáp, kéo cửa kính xe lên, xác định cửa xe đã được khóa lại chắc chắn mới xoay người rời đi.

Tiểu Như nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh kia, trong lòng ngập tràn lo lắng.

Cô bé thật sự không muốn trở thành một gánh nặng, cô bé muốn trở thành trợ thủ của chị tiên nữ, cùng với chị tiên nữ đánh quái vật.

Phượng Hâm vừa xuống xe liền bị mùi tanh nồng đậm hun đến mức suýt không thở nổi, có thể thấy được số lượng tang thi lớn đến mức nào.

Một màn rất nhanh liền diễn ra trước mắt cô.

Khiến cho một người đã từng trải qua nhiều phong ba bão táp như Phượng Hâm không nhận được chấn động.

Đồng thời trong lòng ần ần có chút bất an.

Phải biết rằng, kiếp trước cô cũng đã từng đi qua con đường này, số lượng tang thi lúc đó còn không bằng một phần mười lúc này.

Xem ra, rất nhiều chuyện vì sự trùng sinh của cô mà đã biến đổi rồi.

Dù có mơ Phượng Hâm cũng không nghĩ tới nơi này sẽ thành ra thế này, thật sự không thoát nổi quan hệ với cô.

Mấy người lái xe bỏ chạy lúc trước, trên đường quay lại, vì vấn đề ai trở thành lão đại mà nổ ra tranh chấp.

Cuối cùng ai cũng không phục ai, một nhóm người vì thế mà giải tán.

Đi đến đây thì mấy người họ phân khai.

Tang thi vốn rất thích âm thanh của xe mô tô.

Mấy tên thô đế này nhìn thấy tang thi đông chi chít trên giao lộ thì tất cả đều quay đầu bỏ chạy.

Kết quả là một số lượng lớn tang thi bị thu hút đến đây.

Xem ra câu mọi chuyện đều có nhân mới có quả không phải là giả.

Phượng Hâm đứng trước xe nhìn một màn trước mắt.

Vô số khả năng lóe lên trong đầu.

Cho dù hiện tại nhóm Hàn Tinh Diệu có thể đuổi đến đây cũng khó mà sống sót vượt qua.

Phượng Hâm đi đến phía trước, dự định nhảy lên nóc xe để xem còn cách nào nữa không.

Cô thật sự không còn thời gian để lãng phí nữa rồi.

Đám tang thi tập trung lại, Phượng Hâm càng đi đến gần tiếng gào rống càng rõ hơn.

Bọn chúng hướng về phía Phượng Hâm vô thức chuyển động, phía trước rõ ràng có xe chặn đường nhưng lại luôn tiến lên va đụng.

Phượng Hâm nhảy lên chiếc xe gần nhất thì nhìn thấy, tất cả tang thi đều đang ép sát nhau nên phía sau chúng liền xuất hiện một khoảng đất trống.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Thời gian không chờ đợi ai

Vị trí Phượng Hâm đứng vô cùng nổi bật, trong chốc lát đã trở thành mục tiêu của toàn bộ tang thi tiến đến.

Mùi vị của máu tươi là mùi vị chúng yêu thích nhất.

Tiếng va chạm ‘bang bang’ không ngừng vang lên bên tai.

Khiến cho người ta nghe mà có cảm giác dựng tóc gáy, quá đáng sợ rồi, nói không chừng chỉ cần không cẩn thận một chút thì ngay cả xương cốt cũng chẳng còn.

Đương nhiên những lời này là nói về những người khác, còn đối với Phụng Hâm, đồng hon thể này cũng không phải là cô chưa từng thấy qua.

Chỉ ít là lúc đầu cô bị nhốt trong bãi đậu xe đó.

Bên trong chông chất mọi loại thi thể, so với chỗ này không biết nhiều hơn gấp bao nhiêu lần?

Sự khác biệt duy nhất là, bọn này có thể di chuyển.

Phụng Hâm đặc biệt chú ý tới một đoạn đường đủ để cho một chiếc xe mô tô lọt qua.

Phải hiểu rằng một chiếc mô tô còn có thể đi qua, chứ nói gì đến tang thi?

Bên này vậy mà không có lấy một con, thật kỳ quặc.

Thấy rồi, cô nhìn thấy rồi.

Trên con đường này, gần kề với tang thi có vài chiếc mô tô đỗ ở đó.

Phụng Hâm nhìn mấy chiếc mô tô này thấy khác quen mắt, đó chính là xe của mấy tên đã bỏ chạy.

Vậy người đâu? Không thấy một ai, nếu không thể đối diện được với số lượng tang thi lớn thế này, có thể sống sót mới là kỳ lạ.

Chớp mắt đã đến buổi trưa rồi.

Phụng Hâm nghĩ nên ăn no bụng trước đã rồi tính tiếp, bữa sáng cô còn chưa ăn, vấn đề trước mắt không thể gấp gáp.

Có rất nhiều chuyện lại xảy ra một cách tình cờ.

Phụng Hâm vừa nhảy xuống đất, đang đi về hướng Tiểu Như.

Tại một góc không bắt mắt, có hai con tang thi chui ra từ mấy chiếc xe đang ngăn cản đường đi của bọn chúng.

Hai con tang thi đã vượt qua được sang bên Phụng Hâm, cũng có thể nói, chúng chỉ cần đi về phía trước thêm vài mét là có thể thoát khỏi giao lộ bị kẹt cứng xe.

Phụng Hâm vừa về đến xe thì nhìn thấy Tiểu Như đang nôn nóng đập cửa kính xe, chỉ về phía đằng sau cô, miệng mở ra không biết đang nói gì?

Cô cũng cảm thấy có điều gì không đúng, tiếng gào rống phía sau cô đang càng lúc càng gần rồi.

Bọn chúng bước từng bước cứng ngắc tiến gần cô, ngoài gương mặt còn khá toàn vẹn, thì lồng ngực của chúng đều thăm đến không dám nhìn.

Không nói đến quần áo bị bạo lộ, những nơi lộ da thịt đều có vết tích răng cắn để lại.

Phụng Hâm dừng bước, hai con tang thi đối diện lại gia tăng thêm tốc độ.

Đối với bọn chúng mà nói, vị thơm ngào ngạt của thức ăn trước mặt thôi thúc chúng phải ăn, phải ăn.

Đối với sự tiếp cận của hai con tang thi, Phụng Hâm không có chút ý trốn tránh, trên tay phải xuất hiện một cây gậy bóng chày bằng nhôm hợp kim, trực tiếp nghênh đón.

Đây chỉ là hai con tang thi loại thường, đối với cô chỉ là chuyện nhỏ.

Tiểu Như trong xe lấy tay bịt chặt miệng, cô bé sợ tiếng la hét làm chị tiên nữ phân tâm.

Lúc này cô nhóc đã quên mất rằng cửa xe vẫn đóng kín thì bên ngoài sao có thể nghe được tiếng gì?

Phụng Hâm không quay đầu nhìn một cái, đây là hậu chứng của mặt thể để lại, trong lúc chiến đấu thì không được để tâm đến chuyện khác, chỉ chú ý đến mục tiêu mới có thể sống sót.

Khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng gần, mắt nhìn sắp đụng nhau rồi.

Không ai có thể thấy được Phụng Hâm làm như thế nào, chỉ cảm thấy mắt loáng một cái, người đã xuất hiện phía sau lưng hai tang thi.

Khóe môi Phụng Hâm nhếch lên cười lạnh lẽo, gậy bóng chày trong tay đánh vào cổ một tang thi gần hơn.

Một cái đầu há mồm nhe nanh cứ thế bay vụt đi.

Con tang thi còn lại bị cái xác không đầu phun đầy máu đỏ đen thấm đẫm người.

Phụng Hâm tức tốc lùi lại hai bước, tránh được thành công cái vuốt sắc nhọn lẫn lộn máu thịt.

Cùng với mùi máu tanh nồng nặc nhức mũi, một bóng người đỏ đen nhào tới trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Khúc nhạc đệm

Phụng Hâm lùi bước, tang thi tiến tới bám sát, ai cũng khó mà dễ dàng bỏ qua được sự căm đồ của mỹ thực trước mặt.

Khoảng cách giữa hai bên quá gần, Phụng Hâm không có khoảng không để ra tay.

Cô thậm chí đã lùi lại mười bước, kết quả vẫn như vậy, cô thật đã nhìn đủ rồi.

Chỉ thấy cô nhanh chóng đi lùi hai bước, đột ngột ngồi xổm xuống, gậy bóng chày trong tay dùng lực quét mặt đất một cái.

Trên mặt Phụng Hâm nở nụ cười vô cảm, tựa như lời vẫy gọi cuối cùng của tử thần.

Lúc tang thi ngã xuống, gậy bóng chày trong tay nhanh như cắt rơi xuống.

Cái đầu liền nở hoa thấm đẫm máu tươi.

Phụng Hâm thích tốc chiến tốc thắng, chuyện lãng phí thời gian cô sẽ không làm.

Tiếng động đánh nhau bên này đã dà động đến bày tang thi bên kia càng thêm cău kinh.

Tiếng ‘rầm rầm’ va chạm càng lúc càng kịch liệt.

Những chiếc xe bỏ hoang ngăn giữa Phụng Hâm với đám tang thi, đang từng chút một nhích tới dần về phía cô.

Thời gian không chờ đợi một ai, chỉ một cái chớp mắt cũng không thể.

Cứ dựa theo tình huống này, những chiếc xe bỏ hoang này cùng lắm chỉ có thể chống đỡ được một tiếng đồng hồ.

Mỗi lần tiếng va chạm vang lên lại tựa như va vào trái tim Phụng Hâm.

Vào lúc tang thi đâm xô được đám xe cộ này ra, thì bọn cô bên này cũng sẽ lâm vào tuyệt cảnh chết không còn xác.

Trước mắt xem ra chỉ còn một con đường có thể đi.

Nhưng con đường đó là con đường mà Phụng Hâm không muốn lựa chọn, thật không dễ gì mới đi được đến đây, sao có thể lại quay trở lại?

Thời gian từ từ trôi đi, đảo mắt đã qua nửa tiếng đồng hồ rồi.

Đối với Phụng Hâm mà nói, mỗi một phút đồng hồ trôi qua đều là sự giày vò trong lòng cô.

Lẽ nào, thật sự phải đi đường kia sao?

Trong đầu Phụng Hâm hiện lên một gương mặt thất vọng, trong tay cầm hoa.

Không, cô sẽ không quay lại, chắc chắn sẽ còn cách khác.

Đôi mắt trong suốt của Phụng Hâm nhìn chằm chằm đám tang thi phía sau dãy xe.

Tất cả bọn chúng đều đang tranh nhau lao về phía cô, những chiếc xe bị chúng đâm vào đến mức méo mó biến dạng.

Phượng Hâm còn nhìn thấy mấy tên thuộc hạ đã bỏ chạy của Ô Nha.

Những đôi mắt biến đồ nhìn chăm chăm về phía cô.

Cô thật sự hoài nghi rằng, bọn chúng có thể nhìn thấy sao?

Nếu như không phải đã sống ở mặt thế qua năm năm thì thật là bị bọn chúng lừa gạt rồi.

Bọn chúng có thể nhìn được mới là lạ, con nào con nấy cũng chỉ biết trừng mắt cá chết.

Dưới sự nỗ lực không ngừng, hơn một nửa số xe bị hỏ hoang ở đây đã bị tang thi giẫm nát dưới chân.

Mười phút, còn có thể kiên trì được nhiều nhất mười phút nữa thì tang thi sẽ không còn chướng ngại nào cản trở.

Phượng Hâm vừa định lấy cung tên ra thì nhớ ra tên đã dùng hết, cô còn có rất nhiều dao găm, dùng thay thế có lẽ cũng không vấn đề gì.

Sau đó liền nhớ đến gương mặt non nớt ở ghế sau.

Từ trong hư vô lấy ra đồ vật là chuyện chỉ có trong phim ảnh.

Phượng Hâm không phải là sợ dọa đến cô bé, mà là khó mà giải thích được.

Trẻ con bây giờ đùa nào cũng vô cùng thông minh.

Chuyện cô có không gian, cô không có dự định sẽ kể với bất cứ người nào, chứ đừng nói tới Nhiếp Minh.

Không phải là cô không tín nhiệm cậu, mà là không muốn cậu phải gánh bất cứ sự nguy hiểm nào.

Cô rất hiểu rõ đạo lý hoài bích có tội.

Về sau con người thức tỉnh dị năng trong mặt thế, mỗi dị năng giả đều có không gian trữ đồ.

Thực ra so với điều này, đơn giản cũng chỉ là sự khác biệt giữa dưa hấu với hạt vừng.

Những người lãnh đạo của mấy căn cứ, ngoài mặt thì đạo mạo chính trực, nhưng thực chất lại là tiểu nhân tư lợi ích kỷ.

Có người biết rõ bản thân không thể giữ được thì thà rằng phá hủy nó, cũng không muốn ai khác đoạt được làm mình phiền não.

Túi đeo của Phượng Hâm lúc trước đã đưa cho Tiểu Như rồi, bây giờ trên dưới cô chỉ có bốn túi áo quần, đồ vật lấy ra có hạn.

Đây thật là ngày đông lại đưa cho cây kem, không chết lạnh cũng khó.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Sẽ có cách

Hiện tại có thể nói Phượng Hâm đã thúc thủ vô sách, tình hình trước mắt vô cùng nguy cấp.

Rút không được, tiến không xong, muốn bao nhiêu khó khăn có bấy nhiêu khó khăn.

‘Rầm’ một tiếng lớn, một chiếc xe công cộng đã bị mấy tang thi xô đổ ngã, những mảnh thủy tinh văng ra khắp nơi.

Tang thi đứng gần chiếc xe nhất đều biến thành con nhím, trong đó có một con còn bị một mảnh vỡ thủy tinh lớn cắt rơi đầu.

Những con tang thi gần đó lập tức chen chúc ủa đến, trong chớp mắt đến thì thể của con tang thi kia đã không còn.

Phượng Hâm vẻ mặt vô cảm nhìn một màn này, nhiều nhất năm phút nữa, chướng ngại vật giữa cô với đám tang thi sẽ không còn.

Trong lòng vội muốn chết, nhưng trên mặt cô lại không nhìn ra được chút biểu tình nào.

Cách? Nhất định sẽ có cách?

Tiểu Như nhìn bóng lưng mảnh khảnh đứng trước xe vững vàng tựa như một ngọn núi, khiến cho cô bé đang lo lắng mạc danh cảm thấy an toàn.

Phượng Hâm không có tinh thần nhìn đi nơi khác, chỉ chú mục nhìn vào đám tang thi.

Mắt cô nhìn thấy mấy chiếc xe mô tô ở phía cuối bị chúng đụng bay.

Đã không còn trở ngại, đám tang thi lũ lượt ùn ùn kéo đến khiến người ta nhìn vào mà thấy kinh sợ.

Trong lúc vô tình Phượng Hâm nhìn thấy gì đó? Cô không lùi bước, ngược lại còn xông lên, tốc độ so với tang thi còn nhanh hơn rất nhiều.

Cô rút cuộc đã biết rồi, đã biết nên phải làm gì rồi.

Hai tay đưa ra trước ngực, trong tay liền biến ra một can xăng năm lít.

Cô vặn nắp can xăng ra, lại còi tiếp áo ngoài ra bao thật kỹ can xăng, rồi lấy một chiếc bật lửa ra châm hỏa.

Tay dùng lực ném, một quả cầu lửa hướng về phía một chiếc xe đang bị rò xăng trong đám tang thi bay vút tới.

“Oành” một tiếng rung trời, giữa đám tang thi bùng lên đại hỏa dữ dội.

Tiếng nổ liên tiếp không ngừng vang lên.

Tựa như pháo hoa bay lên không trung rất cao, nổ một cái liền biến thành vô số tàn quang vô số màu sắc đẹp đẽ.

Tình huống lúc này giống nhưng lại có chỗ khác nhau, đám tang thi bị nổ bay dưới tác động của những vụ nổ liên tiếp.

Từ xa nhìn lại, từng cái chấm đen bay tung trong không trung rồi lại rớt xuống.

Phượng Hâm đứng trước xe, trong tay nắm gậy bóng chày đập bay những tang thi bay về phía cô.

Một màn này, vô tình khắc sâu vào trong lòng Tiểu Như, cho đến tận khi cô bé trưởng thành mỗi lần nhớ lại, vẫn là sự khâm phục vô cùng.

Chị tiên nữ thật sự quá lợi hại.

Tất cả những con tang thi tiếp cận vào trong bán kính một mét đều bị Phượng Hâm đánh bay.

Tiếng nổ kéo dài đằng đằng một tiếng đồng hồ, trong không khí tràn ngập mùi hăng mùi khói ngửi.

Sau khi khói tản dần, con đường phía trước đã lộ ra trước mắt rồi.

Đám tang thi đông nghịt đã biến mất hoàn toàn.

Những hàng xe bị bỏ hoang biến thành đồng sắt vụn.

Những vết nứt trên mặt đường bê tông cho thấy uy lực của vụ nổ lúc trước đáng sợ đến nhường nào.

Xác tang thi nằm la liệt xung quanh xe Phượng Hâm, còn có nhiều con tang thi nửa thân trên vẫn còn lênh lênh đang bò về phía cô.

Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, phía sau là vệt màu kéo dài.

Phượng Hâm không có thời gian lãng phí để giải quyết nốt, chỉ mau chóng quay vào trong xe.

Lúc nhìn thấy người anh trai nhất được ngồi dậy, trong lòng chỉ hơi ngạc nhiên một chút.

Vết thương nghiêm trọng như vậy mà đã tỉnh lại rồi, ý chí này không phải người bình thường có được.

Không chút chần chừ, cô đạp ga lao thẳng về phía giao lộ.

Vẫn còn những con tang thi còn cử động roi đuôi trên mặt đường đều bị Phượng Hâm lái xe nghiền ép.

Lúc xe rung động còn có thể nghe thấy tiếng âm thanh ‘răng rắc, răng rắc’ khiến người ta nổi tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Trước tiên cứ đợi đã 1

Phượng Hâm không để gì mới lái xe rời khỏi nơi tàn tích kia, tìm một chỗ khá xa mới dừng xe lại.

Lúc trước, tiếng nổ cùng với mùi máu nồng đậm tản ra nhất định sẽ thu hút tang thi ở gần đó đi đến.

Phượng Hâm nhân lúc binh đoàn tang thi còn chưa kéo đến, tìm thấy một cửa tiệm hoa bên đường, tiệm hoa đã mở cửa sẵn, bên trong hơi lộn xộn nhưng lại không có con tang thi nào, có vẻ như đã thoát ra ngoài rồi.

Quả nhiên không đến một tiếng sau, số lượng tang thi kéo đến so với trước kia không ít hơn bao nhiêu.

Tiểu Như cùng bố cô bé ngồi dựa bên nhau vào một góc, Phượng Hâm đứng bất động bên cửa sổ sát đất, nhìn bày tang thi đang kéo đến mỗi lúc một đông hơn.

Trong lòng mặc niệm vài phút cho bọn Hàn Tinh Diệu, cô cũng không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như vậy.

Chuyện đầu tiên bày tang thi này vừa đến là giành giật nhau những thi thể đã không còn nguyên vẹn trên mặt đất.

Tiếng nhai ‘rộp, rộp’ vang lên khắp nơi.

Châu Thiên nhìn cô gái đứng bên cửa sổ, trong lòng ngửi vị tạp trần.

Đem qua nhìn không rõ, không ngờ sẽ thật sự là cô bé này.

Cô bé hiểu về hắn một cách kỳ lạ, trong lòng hắn rất tò mò về cô.

Phải biết rằng, những tin tức liên quan tới con gái hắn luôn bảo mật rất tốt, ngoài mẹ của đứa nhỏ ra thì không còn ai có thể biết.

Vậy mà cô bé này lại biết.

Lúc ở ngoài phòng thí nghiệm dưới lòng đất, cô bé nói với hắn, con gái của hắn bị bệnh tim bẩm sinh, nếu như không kịp thời cứu chữa e rằng sẽ sống không được bao lâu.

Phải biết là con gái hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng bị bệnh, để giảm sự xuất hiện của con ngoài nơi công cộng, hắn cũng chưa từng cho con đi kiểm tra bao giờ.

Nếu như đổi thành một người khác, dám trù con gái bảo bối của hắn, hắn không hạ đo sán ngay mới lạ.

Chỉ có cô bé kỳ lạ là gan lại lớn này, khiến hắn tin tưởng một cách khó giải thích được.

Hắn không chút chậm trễ, về đến nhà liền ôm con đi bệnh viện kiểm tra.

Kết quả vậy mà đúng như lời cô bé đó nói.

Cuộc phẫu thuật của con gái rất thành công.

Cũng vì chuyện đó mà hắn cũng thiếu chút cử tử nhất sinh, chỉ có điều đối với cô bé này, trong lòng hắn là sự cảm kích.

Mẹ của Tiểu Như là một người phụ nữ vô cùng lương thiện, đã vì hắn mà hy sinh tất cả.

Hắn cũng có thể vì con gái hy sinh tất cả, cho dù là sinh mệnh này.

Phượng Hâm quay đầu lại thì nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của đại ca, khóe miệng chậm rãi cong lên, không giống với vẻ mặt vô cảm trước kia, nhìn kỹ sẽ phát hiện trong nụ cười có sự ấm áp mờ nhạt.

Đối với người đàn ông này, bất kể là kiếp trước hay kiếp này cô cũng có ấn tượng rất tốt.

“Đại ca, anh cần phải uống thêm chút nước đi.” Trong balo của cô chỉ có hai chai nước, trong tiệm hoa này lại có thêm mấy bình.

Còn có cả một máy phát điện nhỏ, lúc mặt trời bắt đầu, điện nước đều bị cúp, tủ lạnh ở đây vẫn phát ra hơi lạnh, bên trong có thể vẫn còn đồ uống được.

Châu Thiên yếu ớt gật gật đầu, giọng khàn khàn nói: “Cảm ơn cô đã cứu anh và Tiểu Như.”

Phượng Hâm phát phát tay, không chút để ý nói: “Em vẫn còn nhớ anh là người anh trai nhất được của em mà.”

Anh trai nhậ được? Châu Thiên hơi ngáy ra một chút, nhớ ra việc hấn tặng cho cô hạt giống rồi tự nhận là đại ca của cô.

“Dù thế nào đi nữa thì bọn anh cũng rất cảm kích.”

Phượng Hâm tình nghịch nháy mắt, “Được thôi, lời cảm ơn này em nhận.”

Hai người nhìn nhau cười, có vài lời hiểu trong lòng là được, có vài cảm tình đều nảy sinh trong bất tri bất giác.

Phượng Hâm vẫn rất lo lắng cho đại ca, mặc dù tinh thần anh ấy đã thanh tỉnh nhưng cơn sốt vẫn không được đẩy lùi, đây không phải là biểu hiện tốt.

“Em gái, người làm anh này vẫn chưa biết tên của em đây?”

“Phượng Hâm... Phượng trong phượng hoàng, Hâm ghép từ hai chữ âm và khiếm” (凤歆)

Nghe thấy cái tên này, đầu tiên Châu Thiên liền liên tưởng đến phượng hoàng dục hỏa trùng sinh, “Tên hay.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Trước tiên cứ đợi đã 2

“Chúng ta đi đâu?”

Đầu tiên Phượng Hâm muốn đi thành phố A1, nhưng hiện giờ tạm thời không thể đi.

“Anh phải uống thuốc hạ sốt hoặc thuốc chống viêm, nếu còn sốt cao nữa thì em liền có một ông anh trai ngốc rồi.”

Châu Thiên: “...”

“Không cần, anh không sao, chúng ta trước cứ tìm một chỗ tương đối an toàn đã, ẩn nấp vẫn là tốt hơn.”

Phượng Hâm nhướn mày, phản đối nói: “Đại ca, anh cảm thấy thế giới ngập tràn tang thi hung hãn này, thì nơi nào là tương đối an toàn?”

Châu Thiên qua cửa sổ nhìn tang thi kéo đến mỗi lúc một đông, hấn cảm thấy ở đâu thì cũng an toàn hơn so với nơi này.

Phượng Hâm sống qua hai kiếp, sao có thể không hiểu ý của đại ca.

“Chuyện đầu tiên chúng ta cần phải làm là điều trị lành vết thương trên người anh, rồi tiếp đó muốn đi đâu thì đi.

Hơn nữa tình hình lúc này, bên ngoài toàn là tang thi, anh nghĩ chúng ta có thể đi nổi sao?”

Mặt già của Châu Thiên đỏ lên, đương nhiên là ngoài hấn ra thì sẽ không ai thấy được hấn đang đỏ mặt, băng gạc trên mặt đúng là càng phát huy tác dụng.

“Em gái, em nói đúng, hiện giờ chúng ta không thể đi đâu được.

Tạm thời ở đây nghỉ ngơi vậy!

Còn về việc cơn sốt của anh, bọn em cứ yên tâm đi! Sẽ không sao đâu, cơ thể của anh anh còn không rõ sao?”

Phượng Hâm nhìn Tiểu Như một cái, trong bất tri bất giác, cô bé đã dựa vào bờ gối mất rồi.

“Hai bố con anh đều cần nghỉ ngơi, mọi việc còn lại cứ giao cho em!”

Châu Thiên sững sờ nửa ngày cũng chưa hồi thần, đây là lần đầu tiên có người vì hấn mà gánh vác trách nhiệm.

Trước kia bất luận là việc gì, hấn đều là người đi gánh vác.

Phượng Hâm đưa cho Châu Thiên hai bình nước, rồi bắt đầu xem xét tiệm hoa này.

Từ lúc đi vào cô chưa ngắm kỹ.

Mặt thể mở ra đã hơn một tuần rồi, có rất nhiều nền đất của hoa đã khô rồi.

Đại đa số phụ nữ đều thích hoa, Phụng Hâm cũng không ngoại lệ.

Cô ghé bên một chậu dạ lan màu xanh lam, không nhìn được đưa tay vuốt chiếc lá xanh của nó.

Đây là loài hoa cô thích nhất, đồng thời cô cũng thích màu sắc này nhất.

Dạ lan màu xanh lam biểu thị cho sức sống ngoan cường, sức sống vô cùng mãnh liệt.

Cũng giống như cô trong tuyệt vọng.

Phụng Hâm có sự xúc động muốn đưa tất cả hoa trong tiệm cho vào không gian tĩnh lặng.

Trong không gian cũng có một ít hoa, có điều chủng loại rất ít, nhưng không biết có thể đem bọn chúng vào trong được hay không, vì dù sao thì hoa cũng có sinh mệnh.

Vị trí lúc này của Phụng Hâm là trong một góc, Châu Thiên không nhìn thấy được.

Chỉ thấy người nào đó lén lút đem chậu hoa dạ lan màu xanh lam ôm vào trong lòng, hai mắt nhắm lại không biết đang làm gì?

Phụng Hâm cảm giác trong tay nhẹ bẫng, kinh hỷ mở mắt ra thì thấy hai tay đã trống không.

Thu được vào trong rồi, thật sự là thu được vào trong rồi.

Phụng Hâm thiếu chút nữa thì mừng đến mức nhảy cẫng lên.

Cô đề xuồng tất cả sự phấn khích trong lòng.

Hắc hắc! Cô không vội, mọi thứ trong này sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về cô, bao gồm cả cái máy phát điện nhỏ kia, trước mặt thế sao cô không nghĩ đến việc mua một chiếc nhĩ?

Thời tiết của mặt thể biến đổi vô thường, đa phần là oi bức không chút gió mát nào.

Phụng Hâm quan sát đánh giá cả cửa tiệm một lượt, rốt cuộc thì tìm được một thứ hiện tại vô cùng cần thiết.

Thuốc hạ sốt, nhưng tiếc là chỉ có hai vỉ.

Nguyên nhân đại ca phát sốt là vì miệng vết thương của anh ấy bị bịt kín.

Trời lại nóng bức thế này miệng vết thương càng thêm khó hồi phục.

Quần băng gạc quá nhiều thì khiến vết thương không được thông thoáng khó lành, dùng ít băng gạc thì lại sợ bị nhiễm trùng.

Hầy! Hôm nay đúng là không bớt việc khiến cô lo lắng.

Phụng Hâm gọi đại ca mới ngủ lơ mơ tỉnh dậy, đưa thuốc cho hắn.

Bây giờ rõ ràng là không thể ra ngoài được, chỉ có thể tạm thời hoãn binh.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thể Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Trước tiên cứ đợi đã 3

Phụng Hâm không làm phiền hai người họ nữa, cô khề khàng đứng bên cửa sổ.

Nhìn đám tang thì đông chi chút kia, tâm tư đã bay đi rất xa.

Nếu như cô tính không sai, thì muộn nhất là trong tối nay bọn người Hàn Tinh Diệu sẽ đuổi kịp tới đây.

Bọn hắn sẽ làm như thế nào đây?

Ở một bên kia, nhóm người bị Phụng Hâm hại thảm, cách giao lộ trăm mét liền dừng lại.

“Đội trưởng, con đường phải đi qua thông đến thành phố A2 phía trước có không dưới hai trăm con tang thi đang tụ họp.”

Cơ thể Trần Nghị đã hồi phục lên rất nhiều rồi, lần này hẳn chịu trách nhiệm do thám.

Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, tâm tình mãi vẫn chưa bình phục được.

Tang thi đông nghịt không thấy điểm cuối, cảnh tượng ngoạn mục mà tuyệt vọng làm sao.

Mấy người bọn hắn chắc cũng không đủ để nhét kê răng cho bọn chúng.

Trừ phi bọn hắn có thể mọc cánh bay qua, không thì nằm mơ cũng chẳng qua nổi.

Đôi mắt trống rỗng của Hàn Tinh Diệu nhìn về phương hướng thành phố A2, trong đầu hiện lên bóng lưng mảnh khảnh đó.

“Cậu có thấy cô ấy không?”

Giọng nói mạnh mẽ hữu lực khiến cho Trần Nghị trong lòng bất an dần dần bình phục lại.

Hắn đúng là càng sống càng trở nên lùi bước rồi, bệnh thì đã chuyển biến tốt, ngược lại con người thì càng dễ bị kinh sợ.

Đội trưởng hỏi cậu ấy? Trần Nghị không cần nghĩ cũng biết là ai.

Chính là cậu trai đã cứu hắn, hắn nợ cậu một mạng.

“Không nhìn thấy.”

Trần Nghị nghĩ một chút rồi bổ sung nói: “Đã có một trận chiến lớn xảy ra ở giao lộ thành phố A2, hai mươi mét quanh giao lộ có rất nhiều tàn thể của tang thi.”

Hàn Tinh Diệu nhớ đến tiếng nổ ầm ầm tai nhức óc lần trước, có lẽ là từ đó phát ra.

Cũng không biết cô gái điên khùng đó đã làm gì?

Thực ra, hắn chỉ muốn biết cô gái đó hiện giờ thế nào rồi?

Nhiều tang thi như vậy, cô làm cách nào để đi qua chứ, hay là...

Hàn Tinh Diệu không suy nghĩ tiếp, cô gái đó vô cùng lợi hại, sao có thể dễ dàng bị hạ gục như thế.

Hàn Tinh Diệu phát tay, “Nghỉ ngơi tại chỗ, bảo tồn thể lực.”

Người nào đó trong tiệm hoa mũi chột ngứa ngứa, sau đó không nhịn được hắt hơi một tiếng to.

Cô vừa quệt mũi vừa mắng thăm: “Không biết tên khốn nào đang nói xấu mình đây.”

Trời rất nhanh đã tối, cũng chỉ trong chớp mắt, bên ngoài là một mảnh tối đen không thấy rõ năm ngón tay.

“Bố ơi, ở đây tối quá.” Tiểu Như ban ngày ngủ hơi nhiều nên đến tối liền không ngủ được nữa.

Cô bé cố nhắm mắt lại nhưng vẫn cảm nhận được sự tối tăm xung quanh, tựa như có vô số cặp mắt đỏ dữ tợn ẩn trong đó.

Cô bé không muốn làm phiền bố, nhưng mà cô bé thực sự rất sợ.

Châu Thiên nhắc cánh tay vô lực lên, kéo cô bé vào trong lòng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng.

Hắn và con gái đang trong phòng nghỉ của tiệm hoa, ở đây có một chiếc giường đơn, hai người vẫn có thể nằm chung được.

Vốn dĩ hắn muốn Phượng Hâm và con gái vào trong này nghỉ ngơi, kết quả là người ta không thèm để ý đến hắn, quay người đi đến một góc ngồi.

Cô em gái này của hắn là một người mặt lạnh tâm nóng, đáng để tin cậy, nếu như lần này hắn thật sự không thể qua khỏi thì Tiểu Như cũng có một nơi để nương tựa.

Châu Thiên dùng một giọng khàn khàn rất nhỏ kể chuyện xưa cho con gái nghe.

Lúc con gái còn nhỏ, tối nào cũng quấn lấy hắn đòi hắn kể chuyện xưa.

Sau năm tuổi thì đứa nhỏ này lại không còn như thế nữa, ngày nào cũng tự giác ngoan ngoãn đi ngủ.

Không nói đến thì trong lòng cũng khá là tưởng niệm.

Tiểu Như nằm trong cái ôm dịu dàng của bố, nghe giọng nói vừa thân thuộc lại vừa hơi lạ lẫm, bất tri bất giác rơi vào trong mộng.

Phượng Hâm ở bên ngoài nghe được nhất thanh nhị sở cuộc trò chuyện của hai người, cũng không phải là cô cố ý nghe trộm.

Nhàn rồi không có việc gì làm, trong lúc luyện tập cô lại vô tình lĩnh ngộ được dị năng “tinh thần nghe trộm.”

Tang thi không biết nói chuyện, cũng chẳng có gì để nghe, vì vậy... không cần thận liên bị cô nghe thấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Trước tiên cứ đợi đã 4

Phượng Hâm lánh người vào không gian, không khí trong này vẫn tươi mới như thế, khiến cho tâm tình người ta buông lỏng hơn rất nhiều.

Việc đầu tiên cô làm là tìm chậu hoa dạ lan màu xanh mà ban ngày cô đã đưa vào đây.

Cuối cùng cô cũng tìm được bông hoa nhỏ của cô trong một góc rồi.

Phượng Hâm chuyển bông hoa từ trong chậu ra vào trong đám hoa khác, một bông hoa nhỏ màu xanh giữa một đám hoa màu vàng thật sự rất bắt mắt.

Việc khiến cho Phượng Hâm càng thêm kinh hỷ là, những hạt giống cà chua mà cô đã gieo trồng đã cao lên hơn nửa mét rồi.

Mặc dù trước đây cô chưa từng trồng qua cây trồng, nhưng cô cũng biết rằng hạt giống sẽ không thể nào sinh trưởng nhanh như vậy được, chỉ có một cách giải thích duy nhất là đất trồng trong không gian rất đặc biệt, không thể dùng góc độ bình thường để xem xét.

Phượng Hâm chỉ nghỉ ngơi trong không gian một chút rồi ra ngoài.

Vốn dĩ cô muốn thay quần áo, thời tiết tháng sáu quá oi bức, cô lại vận động trong thời gian dài, trên người cứ dính dính vô cùng khó chịu.

Nhưng nghĩ đến hai người bên ngoài nên đành nhịn, cô phát hiện một người hành tẩu tương đối thoải mái hơn.

Hây! Lúc này Phượng Hâm quyết định, tìm một cơ hội thích hợp tách khỏi hai người họ, còn về việc nhân tuyển, trong lòng cô đã có quyết định.

Thật sự là rất cảm ơn anh Hàn Tinh Diệu, nhờ anh mà cô bớt được bao việc.

Phượng Hâm vừa ra ngoài liền đối diện với bóng tối trong căn phòng, cùng với tiếng gào rống ngẫu nhiên của tang thi bên ngoài.

Cô đã không còn bất kỳ cảm giác nào nữa rồi, chậm rãi mở cửa phòng nghỉ, sờ soạng trong bóng tối đi đến bên giường.

Cô vẫn rất lo lắng cho Đại ca, cơn sốt của hắn đã giảm một chút trước khi đi ngủ, nhưng vẫn chưa giảm hoàn toàn.

Đêm nay còn lên cơn sốt, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Phượng Hâm đi đến bên giường, lúc đưa tay ra thì bị một đôi tay to nóng ran giữ lấy.

“Đại ca, em đến xem anh đã hạ sốt chưa.”

Phượng Hâm có thể cảm nhận được bàn tay to đang nắm lấy tay cô siết chặt một chút, rồi chậm chậm buông ra.

“Anh không sao, cô đi nghỉ đi.” Giọng nói khàn đặc còn nghiêm trọng hơn so với lúc trước.

Trong lòng Phượng Hâm thất một cái, “Đại ca, anh lại sốt rồi.” lúc trước uống thuốc hạ sốt, nhiệt độ đã giảm đi một chút, lúc này lại bắt đầu tăng rồi.

“Yên tâm đi, anh không sao, cô đi nghỉ ngơi cho khỏe, tiết kiệm thể lực.”

Trong lòng Châu Thiên hiểu rất rõ, sợ là hắn không xong rồi, hắn không muốn liên lụy Phượng Hâm, cô nhóc này cần phải bảo tồn thể lực của mình, ai mà biết được sau này sẽ có chuyện gì phát sinh đây?

Hắn chết hay không chẳng sao cả, chỉ hy vọng cô nhóc này có thể đưa con gái hắn theo bên mình.

Phượng Hâm không nói nhiều, đưa tay sờ lên trán đại ca, nóng, nóng quá rồi.

Cứ thế này, nếu nhiệt độ đêm nay còn không hạ, ngày mai người không chết thì cũng bị phế rồi.

Đây không phải là kết quả mà cô mong muốn.

Nói thực lòng, Phượng Hâm cứu Châu Thiên là có tư tâm, cô cần đồng bọn cường đại, mà Châu Thiên là một trong những đồng bọn mà cô muốn lôi kéo.

Qua kiếp trước, cô có một số hiểu biết về vị Châu quân gia này, con người hần tuy lạnh lùng, nhưng là một người đàn ông biết tri ân báo đáp.

Mắt thấy con mồi sắp vào tay mà lại muốn biến mất, ai mà can tâm kia chứ.

Ít nhất là Phượng Hâm sẽ không.

Châu Thiên cảm giác Phượng Hâm đi ra ngoài cửa, không cần nghĩ cũng biết cô đi tìm cách rồi.

Cơ thể của hần hần rất rõ, sốt cao như vậy vì miệng vết thương bị nhiễm trùng.

Nếu như không được tiêm thì chỉ có thể chữa được ngọn chứ không trị được gốc, chỉ lãng phí thời gian cũng chẳng làm được gì.

“Em gái, cô đừng vì anh mà lãng phí thời gian nữa, đại ca chỉ có một tâm nguyện...”

Phượng Hâm dừng cước bộ, đột nhiên quay người lại, giọng nói lạnh lùng không chút độ ấm.

“Đại ca, anh phải hiểu rằng bây giờ là mạt thế, là thời đại người ăn thịt người, đừng dễ dàng tin tưởng một ai, con người quy ra chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi.”

Châu Thiên sững sờ, trong khoảnh khắc vừa rồi hần vậy mà không dám cử động dù chỉ một chút, tựa như chỉ cần hần hơi cử động thôi là tính mạng sẽ gặp nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Trước tiên cứ đợi đã 5

Phượng Hâm nói xong liền thấy hơi hồi hận, giọng điệu của cô có chút kích động, nhưng cô cũng không xin lỗi, ngược lại bước nhanh ra khỏi phòng nghỉ.

Cô không thích người cam chịu, cũng có thể nói là rất căm ghét.

Trong căn phòng dưới đất u ám không phân biệt ngày đêm, cô không chỉ một lần muốn vứt bỏ sinh mạng, nhưng lại không có cách nào.

Lúc Nhiếp Minh xuất hiện thì mới tỉnh ngộ, một người còn có vương bận, hay còn là vương bận của người khác, thì không có quyền tự ý vứt bỏ sinh mệnh của mình, đến con kiến còn biết quý trọng sinh mệnh của mình, chứ nói chi đến con người.

Phượng Hâm lấy hết bình nước khoáng trong tủ lạnh ra, tìm một cái đĩa lớn đổ hết vào, lại đổ thêm nước suối vào trong.

Mặc dù Châu Thiên không nhìn thấy Phượng Hâm bung cái gì vào, nhưng có thể cảm nhận được từng giọt hơi thở mát mẻ ập vào mặt vô cùng dễ chịu.

“Đại ca, hiện tại không có cách nào khác, chỉ có thể làm mát vật lý thôi.”

Châu Thiên há há miệng, trong lòng khê than, hần khiến cho em gái ngứa mắt rồi.

“Em gái, đại ca sai rồi, vốn dĩ anh không muốn liên lụy tới cô, nhưng giờ thì đại ca biết rồi, anh nhất định sẽ cố gắng khôi phục lại để bảo vệ cô và Tiểu Như.”

“Đại ca, em cũng chỉ nói câu vừa rồi thôi, đừng dễ dàng tin tưởng ai ở mạt thế, có lúc con người so với tang thi còn đáng sợ hơn rất nhiều.”

Cùng là một câu nói nhưng lại không lạnh lùng như vừa rồi, trong lời nói có một chút ấm áp.

Cơ thể đang cứng ngắc của Châu Thiên chậm rãi thả lỏng, nếu như hần có đôi mắt cú vọ nhìn được trong màn đêm thì chắc chắn sẽ thấy được khoe miệng Phượng Hâm cong lên, nở nụ cười nhẹ khiến cho người ta khó mà quên được.

Phượng Hâm dùng nước mát lau người cho Châu Thiên, những chỗ có thể lau được đều lau lại mấy lần.

Châu Thiên rất phối hợp, khuôn mặt già dưới lớp khăn mặt không biết vì phát sốt hay vì lý do gì mà đỏ bừng.

Hắn không ngừng tự chửi thề trong lòng, người nói xem con gái nhà người ta không thấy làm sao? Người xấu hổ cái rắm.

Phượng Hâm bận rộn cả đêm, nhiệt độ của Châu Thiên rốt cục cũng giảm đi rất nhiều.

Trời tờ mờ sáng, một ngày mới lại bắt đầu.

Phượng Hâm gọi Tiểu Như dậy, ba người cùng ăn một chút.

Châu Thiên thấy Phượng Hâm đồ đồ ăn ra ngoài đeo cái balo trống không lên lưng, vội gượng dậy ngồi trên giường hỏi.

“Em gái, em muốn đi đâu vậy?”

Phượng Hâm nhìn hai đôi mắt chứa sự lo lắng dần dần hòa làm một với đôi mắt trong trí nhớ.

Đột nhiên có một sự xúc động, cô có thể nói đôi mắt này rất giống với chú chó cô nuôi hồi nhỏ hay không.

Mỗi lần cô rời đi, chú chó như có thể biết được nhìn cô một cách đáng thương.

Phượng Hâm cố không hồi tưởng lại, nhưng trong đầu không tự giác lại hiện ra thi thể đã cứng ngắc của chú chó nằm ngoài cửa, tựa như luôn luôn ở đó đợi cô trở về.

Đa Nghiền, em gái tốt của cô, rồi sẽ có một ngày, những khoản nợ trước kia của chúng ta, cô sẽ từng chút từng chút một đòi lại.

Không nhìn hai đôi mắt khiến cô gọi lại hồi ức nữa.

“Đại ca, anh và Tiểu Như ở trong này đợi, em ra ngoài một chút, muốn nhất chiều sẽ trở lại.”

‘Bịch’ một cái, Tiểu Như nhảy xuống giường, ôm giữ lấy Phượng Hâm từ phía sau.

“Chị tiên nữ, chị đừng rời xa Tiểu Như có được không?”

Phượng Hâm quay người lại, ngồi xổm xuống trước mặt Tiểu Như nói, “Tiểu Như ngoan, chị không có ở đây, em có trách nhiệm phải chăm sóc cho bố, vết thương của anh ấy không thể bị rách thêm nữa.

Trong tủ lạnh có nước lạnh, nhớ kỹ, nếu bố lại phát sốt, em phải lau người cho bố, nhất định phải đợi chị trở về, biết chưa?”

Tiểu Như cúi đầu đứng đó, bên ngoài nguy hiểm như thế, một mình chị đi ra ngoài, cô bé không yên tâm.

Nhưng vết thương của bố cũng không thể kéo dài thêm được nữa rồi.

Cuối cùng..

“Chị tiên nữ, chị nhất định phải cẩn thận, Tiểu Như sẽ ở đây đợi chị trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Trước tiên cứ đợi đã 6

Phượng Hâm vuốt mái tóc mềm mại của Tiểu Như, không đáp lời, quay người đi thẳng không nhìn lại.

Lúc đi ra khỏi phòng còn tiện tay đóng cửa lại.

Cô đã khảo sát kỹ địa hình xung quanh đây rồi.

Vị trí hiện tại của cô cách giao lộ nơi xảy ra vụ nổ không đến năm trăm mét.

Đứng bên cửa sổ trong cửa tiệm hoa cũng có thể thấy loáng thoáng nơi đó.

Tang thi đồng đúc đang di chuyển lang thang.

Tất nhiên Phụng Hâm sẽ không ra ngoài bằng cửa chính, ngoài cửa mặc dù chỉ có năm con tang thi nhưng cô dám khẳng định, chỉ cần cô vừa bước chân ra ngoài, bọn chúng nhìn thấy gào lên thì đại quân tang thi cách không xa sẽ kéo đến ngay.

Cô đã lựa chọn kỹ nơi thích hợp để đi rồi.

Cửa chính không thể đi thì chỉ có thể đi cửa sau.

Sau cửa tiệm hoa là một ngõ cụt, phía trong không có một con tang thi nào, có thể là đều đã bị vùi nỏ lúc trước thu hút đi hết ra ngoài rồi.

Đây cũng giúp cô giảm bớt nhiều chuyện phiền phức.

Cửa tiệm hoa dĩ nhiên không có cửa sau, chỉ có điều cô đã tìm được một chỗ không khác với cửa sau là bao.

Đó chính là cửa sổ phòng vệ sinh, nói đến đây thì cũng thật không biết tên mất não nào thiết kế ra.

Thân thể nhỏ nhắn của cô mà muốn trèo qua cũng có chút khó khăn.

Cô dám chắc chỉ cần cô nặng thêm một cân nữa thôi thì muốn lọt qua cũng là vọng tưởng.

Sau đó Phụng Hâm lại nghĩ, người ta thiết kế như vậy có lẽ là muốn lược bỏ một cái cửa chống trộm, dù sao thì phòng vệ sinh này cửa cũng không phải loại chống trộm.

Cô thăm ghi nhớ vị trí của cửa tiệm hoa.

Nơi này mới nằm trong địa phận thành phố A2 một chút, người sinh sống ở đây cũng là tương đối ít rồi.

Cô ước tính hơn nửa số tang thi ở đây đều đã bị thu hút đi rồi.

Lời nói của Phụng Hâm rất nhanh đã trở thành hiện thực.

Sau khi thành công trốn thoát được qua năm sáu con tang thi, vừa tiến gần về trong nội thành số lượng tang thi càng ít đi.

Cô tìm suốt năm con phố, hơi ngầy ra vì không tìm được cửa hàng thuốc.

Vãi, có ma à, sao lại không tìm thấy nhỉ?

Người ở đây ít nên người khám bệnh cũng không nhiều, hèn gì nếu bị ốm thì cũng chỉ ở nhà tự uống thuốc.

Phụng Hâm nhìn thấy một khu mua sắm khá lớn cách không xa, đôi mắt trong suốt vụt sáng.

“Cửa hàng mua sắm Ngoại Hoàn” xem ra cũng không tồi, có ba tầng tất cả.

Những loại hình cửa hàng thế này thì phân nửa có đều có cửa hàng thuốc ở tầng một, tầng hai và tầng ba là khu quần áo, phân nửa siêu thị đều ở tầng một hoặc dưới tầng hầm.

Số lượng tang thi xem ra cũng khá nhiều.

Hiện tại Phụng Hâm cũng không còn cách nào khác, thời gian buổi chiều cứ thế đang trôi qua, còn không tìm được nữa thì đến mai cũng không về được.

Trong lòng đều đã tính toán đến tình huống xấu nhất, nếu còn không tìm được nữa, thì cô sẽ đi đến phòng khám cách đây khoảng nghìn mét nữa.

Đó chính là phòng khám phía sau cửa hàng Chanel mà kiếp trước cô cùng bọn Đa Nghiên đã đi.

Nếu tính như vậy thì ngày kia có thể trở về đã là nhanh nhất rồi.

Kết quả hiện tại là đã tốt hơn rất nhiều so với tình huống xấu nhất mà cô nghĩ.

Phụng Hâm lấy giấy Kim Cơ ra, quan sát thật kỹ từng góc xung quanh “Cửa hàng mua sắm Ngoại Hoàn”.

Tốt lắm, ngoài này có không dưới mười tang thi, có hai con đang lang thang ngoài cửa chính, còn lại thì phân tán tứ phía.

Vốn dĩ Phụng Hâm muốn dùng thủ dị năng, nhưng nghĩ lại thì thôi, quanh đây toàn cửa hàng và nhà ở, ai mà biết được gần đây có người hay không, nếu để bị nhìn thấy thì không tốt.

Cô ngẩng đầu nhìn mặt trời trên không trung đang chậm rãi dịch chuyển, bốn tiếng nữa trời sẽ tối.

Cô buộc phải vào cửa hàng trước khi trời tối, sau đó nhanh chóng ẩn nấp, chờ trời lại sáng thì chuyện tiếp theo sẽ dễ dàng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Trước tiên cứ đợi đã 7

Trong lòng Phurong Hâm hơi bối rối, số lượng tang thi trên đường đi ít thế này thì cô có thể hiểu.

Nhưng còn người đâu?

Những người còn sống sót đâu?

Họ đều đã đi đâu cả rồi?

Mạt thế mới bắt đầu chưa đầy nửa tháng, đừng nói là người sống đều bị tang thi cắn chết rồi.

Thời gian dài như vậy ngày ngốc ở đây, cô chưa từng nhìn thấy một người may mắn sống sót, trong lòng không thấy kỳ quặc mới lạ, dù đều đã lẫn trốn rồi, lẽ nào ban ngày không ra ngoài tìm đồ ăn hay sao?

Tang thi gần đây lại tương đối ít, người may mắn sống sót nên nắm bắt thời gian này mới đúng!

Phurong Hâm rất nhanh quyết định không suy nghĩ linh tinh nữa.

Nếu gặp được người sống sót thì chỉ đề hỏi đường, ngoài ra không còn tác dụng nào khác, nói không chừng còn mang đến nhiều rắc rối hơn.

Phurong Hâm nhìn mấy con tang thi lang thang phía trước, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển.

Nghĩ ra rồi!

Cô vừa thấy một cái thùng rác, có thể nó sẽ có tác dụng.

Phurong Hâm chậm rãi lùi về phía sau, lúc lùi được nửa đoạn đường.

Liền mở chiếc thùng rác bên cạnh ra, kết quả...

Cô dùng sức kéo nắp ra, nhưng nó lại không chút dịch chuyển.

Vãi, thùng rác bây giờ còn có khóa sao?

Cô chỉ muốn tìm một cái thùng rác, tại sao lại khó như vậy?

Cô không tin không mở được nó ra.

Phurong Hâm vật lộn với cái thùng rác một lúc, chỉ thấy cô nén một hơi sâu, tay dùng lực thật mạnh.

‘Rắc’ một tiếng, thùng rác được mở ra rồi, mọi thứ phía trong bị rơi vãi ra ngoài.

Phurong Hâm nhìn thứ từ trong thùng bị đổ ra ngoài, khoe miệng co rút hai cái.

Tại sao cô lại hà tiện như vậy chứ?

Lấy một cái bình trong không gian là được rồi, lãng phí thì lãng phí, lại nhân rồi tìm chuyện thế này.

Bây giờ thì hay rồi.

Lúc này, một bóng người in dưới đất hướng về phía Phurong Hâm lao đến, kèm theo hơi thở hôi thối hắc mủi.

Cô lập tức phản ứng rất mau, nhanh chóng lùi bước.

Kết quả...

Phượng Hâm thấy trên đôi giày thể thao của mình có thêm một bàn tay nhỏ đen nhem.

Cô thật sự hận không thể đập bàn tay này ra, cuối cùng lại nhịn xuống.

“Bỏ tay ra.”

Giọng nói Phượng Hâm không chút độ ấm khiến cho nhân ảnh dưới đất run lên vài cái.

Nhưng lại không buông ra, ngược lại còn bám lấy bò lên, hai bàn tay nắm chặt lấy cổ chân cô.

Phượng Hâm đen mặt, cô đúng là mồm quạ đen, cái tốt không linh cái xấu lại linh.

Lúc này, từ xa truyền đến mấy tiếng cước bộ hỗn loạn cùng với tiếng gào rống của tang thi.

Chắc là tiếng thùng rác rơi đã kéo bọn chúng tới đây rồi.

Chỉ trong vài phút, phía bên kia đường xuất hiện hai tang thi một nam một nữ bước đi cứng nhắc hướng về phía Phượng Hâm.

Bóng người dưới đất run rẩy dữ dội.

Phượng Hâm đang định đá người này ra, cô không muốn ngồi đây không làm gì cả đợi tang thi đến ăn.

Lúc này, bóng người dưới đất đột nhiên nhảy lên, nhìn thùng rác dưới chân một cái, trong mắt có chút không nỡ, kéo tay Phượng Hâm chạy về phía khác.

Phượng Hâm có thể gãy ra, nhưng cô lại không làm thế, cô có thể cảm nhận được bàn tay lạnh đến mức dị thường này đang khẽ run.

Thức ăn ở ngay trước mắt, hai con tang thi sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Từng tiếng từng tiếng gào rống truyền đi vang rất xa.

Rất nhanh, những con tang thi gần đó cũng gào lên theo, tiếng bước chân hỗn loạn càng lúc càng gần.

Phượng Hâm: “...”

Nếu như cô nhớ không nhầm, thì những con tang thi này mới là bậc sơ cấp mới phải, sao lại đã biết gọi đồng bọn thế này.

Vãi, gặp phải ma rồi.

Bóng đen chạy rất nhanh, mắt thấy sắp tới bên kia con đường này.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Ngoài dự liệu 1

Phượng hướng hai người chạy đến chính là “Trung tâm mua sắm Ngoại Hoàn”, chỗ đó có không dưới mười con tang thi.

Phượng Hâm nhìn bóng lưng nhỏ nhắn phía trước, khoe miệng co rút hai cái.

Đây rốt cục là con cái nhà ai, cũng không hỏi ý kiến người ta xem có đồng ý theo không đã kéo đi rồi.

Đúng vậy, bóng người trước mặt cả người hôi hám, không nhìn rõ mặt mũi này là một cô bé.

Luôn nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, đôi mắt cô bé này rất trong sáng, không chút tạp niệm.

Phượng Hâm có chút tò mò với cô bé này, cô có thể cảm nhận được cả người cô bé đều đang hơi run lên, nhưng vẫn nắm tay cô rất chặt.

Lẽ nào không nghĩ đến chuyện một mình chạy sẽ nhanh hơn sao?

Việc khiến Phượng Hâm càng thêm tò mò là, không biết cô bé sẽ có biểu cảm thế nào lúc nhìn thấy không ít hơn mười con tang thi ở giao lộ kia.

Trước mặt là sói, sau lưng là hổ, cô bé sẽ làm như thế nào đây?

Đây cũng là nguyên nhân Phượng Hâm ngoan ngoãn chạy theo sau cô bé.

Cô muốn nhìn xem, vào thời khắc mấu chốt, cô bé có bỏ rơi cô lại hay không.

Trái tim trong lồng ngực cô bé đập điên cuồng, không dám quay đầu lại nên cũng không thấy được biểu tình phức tạp xẹt qua của Phượng Hâm.

Hiện tại cô bé chỉ một lòng muốn chạy thoát khỏi nơi này, tang thi!! Giống hệt với đám quái vật trong phim, bọn chúng thích ăn thịt người, có rất nhiều người đều đã bị bọn chúng ăn mất rồi.

Cô bé nhất định không thể để bọn chúng bắt được.

Cô bé lúc này chỉ hành động theo bản năng, về việc kéo theo Phượng Hâm xét cho cùng cũng chỉ là động tác trong vô thức.

Rất nhanh, cô bé đã kéo Phượng Hâm chạy đến đối diện “Cửa hàng mua sắm Ngoại Hoàn”, đồng thời cũng đưa mình xuất hiện trước đám tang thi kia.

Những con tang thi ở đó vừa gào lên vừa đi về phía hai người.

Cô bé dừng chân khoảng một phút, rồi lại kéo Phượng Hâm chạy loạn về phía cửa hàng.

Chỉ một khoảng cách mười mét ngắn ngủi, hai người tựa như phải dùng đến thời gian cả năm để đi.

Gậy Kim Cơ trong tay Phượng Hâm đã sẵn sàng để xuất kích.

Cô bé nghĩ muốn vào được bên trong cửa hàng thì phải vượt qua hai con tang thi trước cửa.

Mắt thấy cô bé sắp đụng mặt hai con tang thi.

Phượng Hâm cảm thấy trước mắt rung chuyển một chút, cô bé kéo cô chuyển sang một hướng khác.

Không phải đi cửa hàng sao?

Xem ra đúng là không phải.

Phượng Hâm nhìn ra, cô bé chạy loạn không có mục đích, trăm phần trăm sẽ bị bao vây mà thôi.

Hơn mười con tang thi ở tứ phía đã sắp bao vây lấy hai người bọn họ rồi.

Cũng có thể nói, cho dù người có chạy về phía nào thì cũng phải đối chiến với tang thi, trong lúc người đang đối kháng thì những con khác cũng bắt được người rồi.

Cô bé kéo Phượng Hâm dừng bên một gốc cây lớn, gấp gấp nói: “Chị mau trèo lên đi!”

Đây là một cái cây nhân duyên, cũng chính là thủ pháp để cửa hàng thu hút khách hàng, trước đây cô cùng từng đến rất nhiều lần.

Từ đây trèo lên thì có thể dễ dàng với được cửa sổ thông gió ở tầng một.

Vào lúc cô bé nói thì Phượng Hâm đã trèo lên cây rồi.

Kiếp trước, trước mười tuổi, cô từng là một cao thủ về khoản trèo cây đó.

Mỗi lần có chuyện không vui, cô đều trốn trèo lên cây.

Những lúc như vậy đều là mẹ viện trưởng là người đầu tiên tìm thấy cô, an ủi cô.

Hiện tại nghĩ lại, đối với cô đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất.

Phượng Hâm đã rất nhanh trèo được lên cây, cô bé cũng trèo lên theo.

Mười mấy con tang thi vây xung quanh gốc cây chen chúc đến một giọt nước cũng không lọt, bọn chúng gào rống với hai người.

Bàn tay lạnh lẽo của cô bé lại kéo lấy tay Phượng Hâm, “Chị đừng sợ, chúng ta sẽ không sao đâu.”

Không sao?

Phượng Hâm nhìn tang thi dưới cây đi qua đi lại, đây cũng coi như là không sao đi!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Ngoài dự liệu 2

Phượng Hâm nhìn khuôn mặt không nhìn rõ bên cạnh, không biết nên nói gì?

Cô bé không cảm nhận được sự kỳ lạ của người nào đó, trong lòng cô bé còn đang đấu tranh kịch liệt.

Nhảy không?

Không ai có thể nói trước được cô bé sẽ gặp phải sự nhục nhã thế nào.

Không nhảy?

Cô bé và chị gái này có thể trên cây này chờ bao lâu.

Những con tang thi này không có cảm giác mệt mỏi, càng càng sẽ không bỏ đi.

Không nước uống, không đồ ăn, bọn họ còn có thể kiên trì được trong bao lâu.

Phượng Hâm không lo về mấy vấn đề này, trong lòng cô còn đang chú ý đến những điều khác, lá gan của cô bé này rất lớn.

Kiếp trước sống ở mặt thế vào năm, cô chưa từng gặp qua cô bé này, cũng có thể là do biểu hiện của cô bé bình thường, cũng có thể là do cô bé bị biến dị rồi.

Mặc kệ kiếp trước thế nào, thì Phượng Hâm đã nhìn trúng cô bé này rồi.

Cô muốn cô bé dùng hành động thực tế để chứng minh năng lực trở thành đồng bọn của cô.

Tương lai, đội ngũ của cô không cần người làm vương chân người khác, mỗi người cần phải có năng lực của bản thân mình.

Trong vài phút này, trong lòng cô bé như có ngàn con ngựa chạy loạn, cuối cùng không thể không vì hiện thực mà cúi đầu.

Tiếng tang thi gào rống dưới cây càng lúc càng to, cũng càng lúc càng nhiều, có thể nhìn thấy rất nhiều bóng dáng tang thi đang kéo đến ở trên mọi con đường bên giao lộ.

“Chị ơi, chị có nhìn thấy cửa sổ thông gió không?”

Phượng Hâm nhìn theo ánh mắt của cô bé, thấy một cửa sổ thông gió rất nhỏ, tương đương với cửa sổ trong nhà vệ sinh ở cửa tiệm hoa.

Cửa sổ thông gió dễ mở, nhưng thật sự quá bé.

Khoảng cách giữa bọn họ tới đó còn tới hai mét, nếu như vói trật.

Cô dám chắc giây tiếp theo sẽ trở thành bữa tối cho đám tang thi.

Trước không nói đến chuyện này, phía trong kia tình hình như thế nào? Ai có thể biết được?

Vạn nhất thoát được miệng hồ lại rơi vào hang sói thì sao?

Cô bé nhìn Phượng Hâm đôi mắt tối lại không nói chuyện, liền nghĩ là cô bị sợ hãi.

Cô bé nắm chặt tay Phượng Hâm.

“Chị ơi, chị đừng sợ, thật ra rất dễ thôi.”

Phượng Hâm: “...”

Sợ? Thật thú vị, đã bao lâu rồi cô chưa cảm thấy sợ hãi.

Cô bé nhìn mặt trời sắp lặn xuống núi, trong lòng vô cùng nóng vội.

“Chị ơi, chúng ta phải mau lên, trời sắp tối rồi.

Chị nhìn em làm trước rồi làm theo, dễ thôi.”

Cô bé nói xong liền buông tay Phụng Hâm ra, không chút chần chờ nhảy qua hướng cửa sổ thông gió kia

Tang thi phía dưới há cái mồm đầy máu di chuyển theo động tác của cô bé.

Phụng Hâm nín thở.

Lúc nhìn thấy cô bé đã nhảy qua được đến bên cửa sổ mới thở hắt ra.

Thật hồi hộp!

Thật sự quá hồi hộp!

Trời đang dần dần tối rồi.

Phụng Hâm không chút chậm trễ nhảy theo sau cô bé.

Phía trong rất tối, cô dựa vào cảm giác tiếp đất.

Không nhìn thấy cô bé, không biết đã đi đâu mất rồi?

Trong này khiến cô có cảm giác hơi kỳ lạ.

Từ ngoài nhìn vào thì cô thấy rèm cửa có màu trắng, trong này vậy mà còn có thêm một lớp màu đen.

Chuyện quan trọng nhất là khắp tầng một này trống rỗng một mảnh.

Cô không nghe thấy bất kỳ tiếng gào nào của tang thi, tĩnh lặng đến mức khiến cho người ta cảm thấy lo sợ.

Phụng Hâm lấy ra một chiếc đèn pin, vừa mở lên thì chợt cảm nhận được một mối nguy từ đỉnh đầu truyền tới, lúc cô đang muốn rời đi.

Thì phát hiện bản thân bị một thứ bao phủ lên, là một vật có chất liệu giống như lưới đánh cá.

Cô kéo mạnh tấm lưới ra, nó rất chắc chắn.

Xem ra cô đụng phải rắc rối rồi.

“Ai? Ra đây đi!”

Giọng nói của Phụng Hâm rất bình tĩnh, tang thi sẽ không biết làm mấy trò dùng đến trí óc thế này.

Là con người sao? Ngược lại cô cũng sẽ không gặp phải chuyện nguy hiểm gì.

Chỉ cần cho cô thời gian, còn chuyện gì có thể xảy ra nữa đây.

‘Bóp bóp bóp’ vài tiếng vỗ tay vang lên, cả không gian tối đen liền sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Ngoài dự liệu 3

Phụng Hâm nheo mắt, rất nhanh liền thích ứng được với ánh sáng đột ngột.

Cô xem xét đánh giá cả tầng lầu, tầng này đúng là không có tang thi, xem ra là đã được những người trước mắt này xử lý sạch sẽ rồi.

Đối diện cô có không dưới hai mươi người, chỉ có hai nữ giới, còn lại đều là nam giới.

Cô bé kéo cô chạy lúc trước, lúc này đang ngã nằm dưới đất cách cô hai mét.

“Các người đã làm gì cô bé?” giọng nói khàn khàn như tiếng đá mài vậy, nghe vô cùng chói tai.

Phượng Hâm dùng giọng nói giả, đây cũng là mảnh khóc cô học được ở kiếp trước.

Kiếp trước ngoại trừ việc không nhìn rõ được lòng người, thì thật sự cô đã học được rất nhiều thứ.

Đối với phụ nữ mà nói, thì mặt thể chính là một thảm họa không thể vượt qua.

Địch nhân của đàn ông đa số là tang thi.

Còn đối với phụ nữ thì không ai không phải là địch nhân.

Ba tháng trước mặt thể, năng lực tự vệ của nữ giới cũng đã rất kém, chứ nói chi đến năng lực giữa nam và nữ chênh lệch xa nhau.

Bọn họ đa số đều trở thành vật hy sinh, nếu không phải trở thành đồ chơi cho đàn ông.

Thì người nào cũng như sống trong địa ngục, sống không được mà chết không xong.

Có người có cách nói rất đơn giản, chết không phải rất dễ sao, tùy tiện đâm đầu vào tường là có thể chết rồi.

Hay là bọn họ tự tìm khổ, có sống sót qua ngày như thế này.

Trên thế giới này chỉ có phụ nữ thấu hiểu phụ nữ.

Đại đa số phụ nữ sống trong địa ngục, vì sao lại phải sống một cách đau khổ như vậy, là vì bọn họ còn có vương bận trên thế giới này, họ còn có người yêu và con nhỏ.

Chết rất dễ, nhưng để sống tiếp thì cần phải có dung khí lớn thế nào.

Phượng Hâm hiểu rõ tướng mạo dễ nhìn cùng giọng nói bắt tai đối với phụ nữ là một thứ chí mạng.

Dung mạo không thể giấu đi, nhưng giọng nói thì có thể dễ dàng biến đổi.

“Thế nào? Có thời gian lo cho người khác thì tốt nhất cô vẫn nên tự lo cho bản thân mình đi, Tôn Thiên là người phụ nữ của tôi, thương em ấy còn không đủ thì sao tôi có thể làm hại em ấy được.”

Người đàn ông có hàng mày rậm, nổi lên vẻ nhu hòa tựa như luôn dính theo ý cười, làn da trắng bệch làm nổi bật đôi môi hồng nhạt, ngũ quan tuấn mỹ, khuôn mặt hoàn mỹ, đặc biệt là bên tai trái còn đeo một cái khuyên kim cương bắt mắt lấp lánh, càng tôn thêm cho vẻ đẹp của hắn sự hoang dã.

Đây chính là ấn tượng đầu tiên mà người đàn ông để lại cho người khác.

Phượng Hâm nhìn thấy trong đôi mắt người đàn ông xẹt qua tia ham hiểm cùng tính kế.

Một con sói không đáng sợ, một con sói khoác da người thì khó mà nói.

“Lần đầu gặp mặt, các người tặng quà gặp mặt thật thú vị đấy.” Phượng Hâm vô tình hữu ý kéo chiếc lưới bắt cá trên người.

Khóe miệng người đàn ông cong lên, trào phúng nói: “Cô đừng phí sức nữa, đây là lưới từ sợi nylon.”

Phượng Hâm nghe lời dừng lại, đối thị với đôi mắt mang theo ý cười kia.

“Các người muốn làm gì?”

“Muốn làm gì? Chúng tôi muốn rất nhiều, còn phải xem cô có nghe lời hay không.”

Phượng Hâm nhìn đám đàn ông đang cười dâm ô phía đối diện, cùng với hai người phụ nữ cười trên sự bất hạnh của người khác, trong lòng chỉ cười lạnh.

Nhìn đi!

Đây chính là mặt thể!

Chỉ ngần ngừ hơn nửa tháng, mặt u tối của con người liền xuất hiện rồi.

Nói đến đây cũng thật nực cười.

Trong lúc tang thi còn đang hoành hành trên thế giới này, con người không những không đoàn kết, lại còn ở đây tính kế đầu đuôi, tự tàn sát lẫn nhau.

“Tôi một người phụ nữ trong đám đàn ông các người, có nghe lời hay không còn quan trọng sao?”

Người đàn ông không ngờ Phụng Hâm lại trả lời như vậy liền sững người một chút, sau đó liền cười lên.

“Người phụ nữ kia, cô chính thức đã thành công thu hút sự hứng thú của tôi, tôi chính là thích người phụ nữ thức thòi như vậy.”

Lúc người đàn ông nói, trong mắt hiện lên ý cười, vô tình hữu ý nhìn cô bé còn đang hôn mê nằm dưới đất.

Đây chính là hậu quả của việc phụ nữ không biết nghe lời.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Ngoài dự liệu 4

Phụng Hâm nhìn theo ánh mắt của người đàn ông, cô bé kéo cô chạy trốn đang ngất xỉu nằm dưới đất, không biết có sao không?

Cô cũng không biết nên nói gì bây giờ? Tại sao cô lại không phản kháng mà còn đi theo cô bé đây?

Giờ thì hay rồi, bị vây rồi.

Phụng Hâm trộm lấy dao găm chém sắt như bùn ra cửa thử một lát, kết quả là lưới đánh cá sợi nylon này lại không chút sút mẻ.

Loại cảm giác bị vây bắt như nàng tiên cá này, thật sự không thoải mái chút nào.

Lúc này, Phụng Hâm chỉ muốn thoát khỏi cái lưới đánh cá này, cũng không biết tên biến thái nào nghiên cứu tạo ra loại lưới này.

Về mặt cô vô tội nhìn người đàn ông kia, “Khi nào tôi mới được thả ra đây?”

Hào ca khỏe miệng nhếch lên nụ cười lạnh, có gan đi vào địa bàn của hắn, còn nằm mơ muốn đi ra, đây là cô gái ngây thơ đến mức nào chứ?

“Thả ra? Cô muốn đi đâu?”

Phụng Hâm cúi đầu tròn trắng mắt, nếu cô nói muốn thoát khỏi hang sói này thì sẽ có người đồng ý sao?

“Tôi chẳng muốn đi đâu cả, tôi chỉ muốn ở lại đây, bên ngoài toàn là tang thi, thật quá đáng sợ.”

Hào ca nhìn cô gái trong tấm lưới vì sợ hãi mà toàn thân run rẩy, nhếch mép coi thường, đây chính là đàn bà, muốn tồn tại chỉ có thể dựa vào đàn ông giống như hắn đây.

Một gã đàn ông có cảm nhận không đợi Hào ca phí lời, đã cướp lời nói trước: “Hào ca, em thấy con nhãi này cũng không có bản lĩnh gì đâu, thả ra ngoài để anh em dạy cho nó biết cái gì gọi là quy tắc.”

Mấy gã khác nghe thấy thế cũng đều hòa vào.

“Đừng vaayh, Hào ca, thả con nhóc này ra đi.”

“Chúng ta đồng người thế này còn sợ một con đàn bà sao, để ai nghe được thì chết cười.”

Lời này vừa dứt bọn chúng đều phá lên cười, rốt cục trong lòng bọn chúng nghĩ gì, thì không nghĩ cũng biết.

Trong lòng Phụng Hâm hận đến mức cắn răng nghiền lợi, nhưng ngoài mặt vẫn là vẻ bình tĩnh.

Hiệ tại cô là một chú chim nhỏ bị đánh gãy cánh, muốn bay lên trời cũng chỉ là vọng tưởng.

Hào ca vỗ tay một cái, tất cả đều dừng lại, quy củ đứng phía sau người hắn.

Hắn không lên tiếng đánh giá cô gái trong tấm lưới, luôn có cảm giác có gì đó sai sai.

Cô gái này nhĩ có vẻ rất yếu mềm, biểu tình trên mặt cũng không đúng lắm, cho dù là trước mặt thế, một cô gái bị mấy tên đàn ông ức hiếp thì cũng không nên có biểu cảm như vậy.

Phụng Hâm nhìn vẻ cẩn trọng của Hào ca, trong lòng liền không đồng tình, đại đa số đàn ông đều có chung một chứng bệnh, đó là bọn họ luôn tự cho là mình đúng, đây cũng trở thành nhược điểm chí mạng của bọn họ.

“Hào ca, tôi thật sự rất sợ, anh đừng đuổi tôi đi.”

Hào ca chần chừ một lát, sau đó liền nở nụ cười, cười để vô cùng thỏa mãn.

Xem ra hắn đã đánh giá cô gái không có não này quá mức phức tạp rồi.

Cô gái này ngoại trừ giọng nói hơi khó nghe, thì thân hình ma quỷ này, khuôn mặt trắng nõn hoàn mỹ này đều là người tình trong mộng của mọi gã đàn ông.

Tựa như lúc này, cô đứng đó không nói chuyện nhìn cũng rất bỏ mắt.

Ở đây ngoại trừ Hào ca ra thì không ai nghĩ như vậy, tất cả đều hận không thể bịt miệng Phượng Hàm lại.

Đàn bà chính là vậy đấy, chỉ thích những người có quyền lực lớn, còn tiểu lâu la như bọn hắn thì luôn bị xem thường.

Phượng Hàm không nhìn biểu tình của bọn họ, đôi mắt câu hồn nhìn thẳng Hào ca.

Cảnh này vào trong mắt những kẻ phía sau thì thành cô đang âm thầm mời gọi, nghĩ đến đây trong lòng lại thấy ngứa ngáy.

Hào ca nhìn những đôi mắt đang hơi đỏ lên phía sau mình, liền cười thầm không ai thấy được.

Loại hàng ưu vật thể này sao đến lượt bọn chúng thương thức.

“Tôi là một người thích thử thách, cô đừng khiến tôi thất vọng mới được.

Cô nên biết rằng không chỉ ngoài cửa hàng này, thì tầng hai và tầng ba cũng toàn tang thi, cô không chạy thoát nổi đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cừu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Ngoài dự liệu 5

Hào ca cảm thấy nụ cười của Phượng Hàm vô cùng vô cùng xinh đẹp, là một vẻ đẹp đến khác cốt, mỗi cái nhăn mày hay một nụ cười, đều khiến hắn hận không thể ngay lập tức đẩy ngã cô gái quyết trên mặt đất.

Phượng Hàm hơi nhíu mày khó mà nhận thấy được, thuật thôi miên của cô hình như thất bại rồi.

Cô dùng tinh thần lực vô thanh ra lệnh cho Hào ca thả cô ra.

Hào ca nhìn vào mắt cô, tuy rằng rất nóng bỏng, nhưng lại không nghe theo mệnh lệnh của cô.

Phượng Hàm quyết định gia tăng lực một chút, mắt mày như tơ, đôi môi đỏ khê nói, “Hào ca, người ta đợi không nổi nữa rồi, mau thả người ta ra, chúng ta nhanh chóng bắt đầu đi!”

Cô cố ý ép giọng nói khàn khàn xuống, khiến cho người ta nghe thấy cảm giác rất ý vị.

Hào ca vô thức nuốt nước miếng, yêu tinh? Yêu tinh câu người, mau! Mau!

“Người đâu, thôi không cần nữa, tao tự làm...”

Phượng Hàm nhìn Hào ca nóng vội tiến gần về phía mình, nụ cười mê hoặc từ đầu đến cuối vẫn không tiêu tán.

Xem ra cô đã thành công rồi đúng không?

Khoảng cách giữa Phượng Hàm với Hào ca chỉ không đến năm mét, cũng chỉ là mất vài bước chân.

Kết quả là người nào đó quá vội vã, nên đã quên mất người còn đang sống sờ sờ đang bất tỉnh dưới đất rồi.

Không nói đến việc đập phải cô bé, cơ thể hắn còn mất thăng bằng ngã nhào lên.

Phượng Hàm không duy trì nổi nụ cười nữa rồi, khóe miệng co rút hai cái.

Vãi nôi, cái quái gì vậy!

Chỉ thiếu chút nữa thôi.

Những tên phía sau hào ca kinh hô một tiếng, nhanh chóng đi đến bên người bị ngã dưới đất đến nửa ngày chưa dậy được.

Phượng Hâm cười lạnh nhìn trong mắt những tên này có niềm vui khi thấy kẻ khác gặp nạn.

Đội ngũ không đồng lòng thế này nhất định sẽ không tiến được bao xa, xảy ra nội chiến chỉ là chuyện sớm muộn.

Về mặt Hào ca tôi sẫm được mọi người đỡ dậy, vừa rồi hẳn thật sự quá mất mặt rồi.

Bây giờ nghĩ lại, cơ thể hẳn vừa rồi dường như không chịu nghe theo chỉ phối.

Hào ca nghĩ đi nghĩ lại, chắc chắn vấn đề nằm trên người cô gái này.

Phượng Hâm về mặt vô tội nhìn khuôn mặt lạnh lùng vô cảm kia.

Dường như đang nói: “Người xem, cô ấy đáng yêu như vậy thì sao có thể làm ra chuyện gì.”

“Người đâu, đem cô ta đến phòng nghỉ của tao.”

Hào ca nói xong liền xoay người bỏ đi.

Phượng Hâm cảm thấy tên này chắc là xấu hổ nên tìm một chỗ khác để trốn.

“Hào ca, anh yên tâm, mấy anh em sẽ ngay lập tức đưa đến cho anh.”

Hào ca gật đầu, từ từ dừng bước, đầu không quay lại phân phó: “Không cần thả cô ta ra, cứ để vậy kéo vào phòng tao.”

Đám đông: “...”

Không ngờ Hào ca có khẩu vị nặng như vậy.

Đã thù cùng với mỹ nữ bị trói, nghĩ một chút liền thấy kích động.

Trong lúc nói chuyện, có hai gã đàn ông thân hình cao ráo đi ra.

Bọn chúng về mặt cười dâm đi về phía Phượng Hâm, không được ăn, vậy thì sờ một tí cũng được!

Khuôn mặt trắng mịn này sờ vào chắc chắn sẽ rất thích.

Lúc hai tên này sắp đến gần Phượng Hâm, bóng đen dưới đất liền nhào lên.

Một thanh dao găm ánh lên ánh sáng sắc lạnh thành công chặn được đường đi của chúng.

“Ai dám? Thử động vào chị ấy một chút xem.” Cô bé vừa nói vừa dựa sát vào Phượng Hâm.

“Chị ơi, em xin lỗi, em không nên kéo chị đến đây.”

Phượng Hâm nghe thấy giọng nói ăn năn của cô bé, không đáp lời, xin lỗi? Lời này không cần thiết, chân mọc trên người cô, cô muốn đi theo thì không ai có thể ngăn cản, cô không muốn đi theo cũng không ai có thể ép buộc.

Cô bé không thấy Phượng Hâm trả lời liền cho rằng cô đang quá tức giận.

Cô bé dùng giọng nói chỉ hai người có thể nghe được, “Chị ơi, một lát nữa em sẽ bảo bọn họ thả chị ra, chị đi một mình phải cẩn thận.”

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Trùng Sinh: Nữ Vương Cứu Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.